

BULUSMA

SAYI 23 İKİŞ'15

SAĞLIK VE
EĞİTİM
VAKFI SEV 1968

SEV LEADERS
NIGHT II
YAPILDI

BELGESEL GİBİ
BİR HAYAT
HASAN GÜLEŞÇİ

KABİLELER
ARASINDA
MÜJDE TEKİL

MEZUN OLAMAYANLAR

MEZUN OLUP OKULLARINA GERİ DÖNDÜLER...
ÖĞRETMEN OLDULAR... YÖNETİCİ OLDULAR...
İDARECİ OLDULAR... VE ONLARCA YILDIR
OKULLARDA HİZMET VEREN EFSANE EMEKTARLAR...
ONLAR MEZUN OLAMAYANLAR...

en sevilen akaryakıt şirketi yine opet!

KALDER Türkiye Müşteri Memnuniyeti Endeksi'ne göre 9 senedir üst üste
Türkiye'nin en sevilen akaryakıt şirketi seçildik. Teşekkürler Türkiye!

T M M E
Türkiye Müşteri Memnuniyeti Endeksi

Türkiye Müşteri Memnuniyeti Endeksi (TMM) - Kalder - Türkiye Kalite Derneği ve AA-Kalite'nin ortaklığıyla hazırlanmıştır. AA-Kalite Kalite Sistemleri A.Ş. tarafından hazırlanmıştır.

www.tmmee.org.tr

Elini taşın altına koymak güzeldir

Otuz yılı aşkın bir süredir iş hayatındaydım. Şöyle bir geçmişe gidip bakınca SEV/ABH için çalışmaya başlayalı da neredeyse 30 yıl geçmiş. Üç yıl önce iş hayatıma bir süre ara verdiğimde kendi kendime sordum. Acaba SEV Okulları için daha fazla nasıl yararlı olabilirdim?

İzmir Amerikan Koleji'nin ve SEV'in yeri benim için her zaman çok farklı oldu. Henüz 11 yaşında bir çocukken tanıştığım okulum, ikinci ailem gibiydi. Benim yetişkin bir birey olmamda çok büyük bir emeği vardı. Her şeyden önce, vefa borcumu gönüllü olarak ödemeliydim. Kısacası, mottomuzdaki 'öğrenme' faslını bitirmiş, 'hizmet et' aşamasına gelmiştim.

Üç yıl önce, aile fertlerime, arkadaşlarıma danışıp, artılarını ve eksilerini tartarak SEV Yönetim Kurulu Başkanlığı'na adaylığımı koydum ve seçildim.

Sırtımda yumurta küfesi yoktu. Ve cesaretim vardı. Beni tanıyan bilir. Çok rahat durmasını seven biri değilim. Durmadım da... Oldu bittileri kabul etmedim. Daha iyisini, hatta mükemmeliyi yapmak mümkünken, neden olanla yetinelim?

Coca-Cola CEO'su Muhtar Kent, TAC öğrencilerine hitaben yaptığı bir konuşmada, en iyiye ulaşma çabasını üstüne basarak anlatmıştı. "Dünyanın, her zaman yapıcı olarak halinden memnun olmayanlara ait olduğunu unutmayın," diyor.

İş yapma biçimlerinin farklılaştığı bir dünyada yaşıyoruz. Ve bu farklılığa ancak ciddi bir kültürü olan ve iyi yönetilen kurumlar adapte oluyorlar. Belki de Intel'in CEO'su Andy Grove'un ünlü sözü gibi, "Yalnız paranoyaklar ayakta kalıyor."

Bugün birçok genç insan, en iyi eğitimli olanlar bile yarı zamanlı ya da geçici işlerde çalışıyorlar veya işsizler.

Peki ne yapmalıyız?

Önce, bu yeni dünyaya, yeni tarzlara

adapte olmamız gerekiyor.

Sevgili Hasan Abi, bu sayıda kendisiyle yaptığımız söyleşide, eski tarzdan yeni tarza nasıl geçtiklerini bir örnekle anlatıyor: "Yeni dünyada iş yapmak için dışa dönük olmak zorundasınız. Lastik fabrikamızı altı milyon lastik üretecek şekilde kurmuşuz. 'Türkiye'nin böyle bir ihtiyacı yok ki... Satılabilir kapasite, satılamaz kapasite' gibi laflar uyduruyorlar. Dedim ki, 'Pazar dünyadır. Kendinizi ona göre hazırlayın.' Nitekim, hemen İran'a gittiler ve 10 milyon dolarlık lastik sattılar."

Ben de Hasan Abi gibi, bugüne ayak uyduranlarla uyduramayanlar arasındaki kopukluğun giderek büyüdüğüne inanıyorum. Üç yıl önce, bu göreve başladığımda, önemli hedeflerimizden biri işte bu kopukluğu ortadan kaldırmak, SEV okullarını daha dışa dönük hale getirmekti. Hem Türkiye'de hem yurtdışında...

SEV'in yurtdışı iletişimine yönelik ABD'de yaşayan mezunlarımızla aramızdaki bağı güçlendirmek için düzenlediğimiz New York'taki SEV Leaders Night'i hayata geçirdik. Bu yıl ikincisini başarıyla yaptık. American Turkish Society ile ABD'deki ortaokul ve lise öğretmenlerine yönelik başlattığımız müfredat geliştirme yarışmasıyla okullarımızı yurtdışında tanıtıyoruz. Buradan yeni öğretmenler gelmeye devam ediyor. Ayrıca ABD'deki üniversitelerle ilişkilerimizi artırdık.

SEV'in mezunlarına yönelik iletişimin de ciddi oranda arttığına inanıyorum. Bir çok proje ve çalışmayla mezunlarla daha yakın bir ilişki kuruluyor. *Buluşma* dergisi de çok önemli bir işlevi üstlendi. Dergi artık mezunlarımız tarafından ilgiyle okunan, merakla beklenen bir yayın haline geldi ve SEV ile mezunlar arasında etkili bir iletişim köprüsü kurdu.

Sonuçta, bu görev benim için gerçekten engin bir tecrübe oldu. Artık müteveli koltuğuna çekiliyorum. Çekilirken de sizlere, burada yaşadıklarımın ışığında, bundan sonra nasıl bir müteveli olacağımı anlatmak istiyorum.

Ama önce şunu belirtiyim: Bunlardan bir kısmı kendimin de başkan olmaktan yaptıklarımı içeriyor. İnsan kendi başına gelince daha iyi anlıyor gerçekten.

Yapacaklarım ve yapmayacaklarım şunlar: Öncelikle, bütün müteveli toplantılarına geleceğim; gelen her türlü yazıyı okuyacağım; her aklıma bir şey geldiğinde, hemen telefona sarılıp profesyonellerle paylaşmayacağım; zamanı geldiğinde, istifa edip yerimi gençlere bırakacağım; bir olay karşısında iki tarafı da iyice dinlemeden karar vermeyeceğim.

Aslında, burada olmamın anlamı da bunları hayata geçirmekti.

Üç yıl uzun bir süre... Harvard'da okutulmayanları, hayat okulu hepimize öğretiyor. Ben, bu görev sırasında çok şey öğrendim. İnsanları biraz daha yakından tanıdım. Yaşadıklarımın bazılarını üzüldüm, bazılarını şaşırdım, bazılarından çok memnun oldum.

Artık müteveli koltuğundayım. Nelecin yapılması ve yapılmaması konusunda kafam son derece net. Sizlere veda etmiyorum. Dergimizin kapak konusundaki 'Mezun Olamayan Mezunlar'ımız gibi ben de, 'mezun' olmuyorum. Buradayım. Her zor anınızda yanınızda olacağımdan hiç kuşkunuz olmasın. Bütün bu sürecin sonunda gözüm arkada kalmıyor. Dergimiz matbaaya gitmeden kısa bir süre önce müteveli heyeti yeni Yönetim Kurulumuzu belirledi. Kardeşim Mehmet Nane'nin başkanlığında oluşan yeni Kurulumuzu gelecek sayıda daha iyi tanıyacaksınız. Kendilerine başarılar diliyorum.

içindekiler

kış 2015

şimdi

SEV Leaders Night II.....	6
Vahap Munyar.....	12
Ortak Akıl/Brownie Day	14
Mezunlar yurt dışında nerede okuyor?.....	18
Efsane CEO, Hasan Güleşçi	20
Robeson'un Ardından.....	24
Kim Nerede Ne Yapıyor?	26

kapak

Mezun Olamayan Mezunlar	32
Funda Cüceloğlu.....	34
Kuşaktan Kuşağa UAA Müdürleri.....	36
Betül Sallı.....	39
Dilek Yakar.....	40
Üsküdarlı 'Mario' Usta	42
Didem Erpulat.....	44
Kerime Arsan	48
Ahmet Avcı.....	50
Günseli Yüksel.....	52
Ramazan Akçay.....	54
Erdoğan Kaynak.....	56

teneffüs

Tiyatro, Semih Fırıncıoğlu	60
Astroloji, Ayşegül Kuyumcu Türker	62
Kabileler, Müjde Tekil	66

forum

Burak Gençay	71
Aykut Satıcı	74
Egemen Erten	76
Kutsal Tüaç.....	78
Arka Sayfa: Kent Şiiri	82

KÜNYE

SAĞLIK VE
EĞİTİM
VAKFI **SEV** 1968

SEV Yönetim Kurulu Adına İmtiyaz Sahibi: Ceyda Aydede **Sorumlu Yayın Yönetmeni ve Yazı İşleri Müdürü:** Binnur Karademir
Yayın Kurulu: Tülay Güngen, Binnur Karademir, Esra Zincirkıran Aydın, Ebru Şenol, Zeynep Semizoğlu Atlan, Aydın Demirel, Resul Buksur
Yayına Hazırlayanlar: Aydın Demirel, Resul Buksur **Reklam Sorumlusu:** Çağla Şengil

Yönetim Tel: +90 (0216) 531 57 38. **Faks:** +90 (216) 530 01 55. **Yazı İşleri İletişim:** iletisim@sev.org.tr **Reklam:** csengil@sev.org.tr

Baskı: Ömür Matbaacılık A.Ş. Beysan Sanayi Sitesi Birlik Cad. No: 20 Haramidere 34524, Beylikdüzü, İstanbul

Tel: +90 (212) 4227600 **F:** +90 (212) 4224600

Buluşma dergisinin içerik ve tasarımı, Fikir ve Sanat Eserleri Yasası kapsamında eser olarak koruma altındadır. Buluşma dergisinde yayımlanan yazı ve fotoğrafları yayma hakkı SEV'e ait olup kaynak gösterilse dahi hak sahiplerinin yazılı izni olmaksızın ticari amaçla kullanılamazlar. Dergide yayımlanan yazılar, yazarların ve söyleşi yapanların kişisel görüş, tavsiye ve yorumlarını içermektedir. Yazıların, fotoğrafların bir kısmını üstlenen SEV, yazılarda yer alan bilgi, görüş ya da tavsiyelerden doğacak maddi ve manevi zararlardan hiçbir şekilde sorumlu değildir.

BAĞDAT CADDESİ'NDE

EN ÖZELİNİ YAŞAMANIZ İÇİN...

Eşsiz yatırım değeri ve keyifleriyle İstanbul'un
en prestijli noktası Bağdat Caddesi'nin merkezinde;

dünyaca ünlü markaların, en şık restoranların, kafelerin,
sanat galerilerinin yanı başında; doğanın denizle buluştuğu yerde,
yaşamaya hazır ayrıcalıklı bir adres...

PARK RESIDENCES
C A D D E

BİRLEŞİK

Birleşik Gayrimenkul Geliştirme ve İnşaat A.Ş.
parkresidencescadde.com
T. +90 216 504 1880

Göztepe Mah. Mehmet Şeyda Sok. No: 2/1 C Blok Kadıköy – İSTANBUL

Mezun Dayanışması Atlantik Ötesine Uzandı

Amerika'da yaşayan ACI, TAC ve UAA mezunları ve Amerikan Bord dostlarını bir araya getiren dayanışma gecesi SEV Leaders Night'ın ikincisi, 16 Kasım 2015'te New York Harvard Club'ta geniş ve coşkulu bir katılımıla gerçekleşti. 300 kişinin katıldığı gecenin ana konukları Chobani Inc. kurucusu ve CEO'su, Türk girişimci Hamdi Ulukaya ile dünya çapında ödüllü inşaat projeleriyle öne çıkan NEF İnşaat'ın kurucusu Erden Timur oldu. Konuşmacılara SEV kurumlarına verdikleri destek için birer plaket verilirken; geceye SEV, FABSIT ve SEV Okulları yöneticilerinin yanı sıra New York Konsolosu ile Amerikan üniversitelerinden birçok akademisyen ve yönetici de katıldı. Etkinlik, ünlü müzisyen İlhan Erşahin'in caz ziyafetiyle sona erdi.

Bu yıl ikincisi düzenlenen SEV Leaders Night gecesi, FABSIT Başkan Yardımcısı Hakan Özakbaş'ın sunuşu ve FABSIT Başkanı İsmail Ekmekçi'nin konuşmasıyla başladı. Ardından SEV Yönetim Kurulu Başkanı Ceyda Aydede kısa bir konuşma yap-

tı. Konuk konuşmacılara ve katılımcılara hoş geldiniz diyerek sözlerine başlayan Aydede, "Bu etkinlik, iki hedefimiz için önemli bir kesişim noktası anlamına geliyor: Amerika'da güçlü bir ağ oluşturan topluluğumuzla bir araya gelmek ve bu özel topluluğun daha az şanslı insanlara

destek olacak bir kaynak yaratmasına aracı olmak," dedi. Ceyda Aydede konuşmasına şöyle devam etti: "Evet, dünyanın dört bir yanında 15 bin mezunu, binlerce öğrencisi ve onların ailesi ile yüzlerce öğretmen-den oluşan büyük bir topluluğuz. Hatırlayacağınız gibi geçen yıl SEV

Leaders Night gecesinin konuşmacısı TAC mezunu Muhtar Kent, burs fonumuza yaptığı büyük bağış ile mottomuz olan “Enter to Learn, Depart to Serve” sözüne yaraşır bir örnek oluşturmuştu. Bu gece de, temelleri okullarımızda atılan ilkelerimiz doğrultusunda yapacağınız değerli katkılarınız burs fonumuzu destekleyecek. Kardeş kurumumuz FABSIT’in destekleriyle geçen yıl ASHA’dan 1 milyon dolarlık rekor bir destek aldık. Bu destek, sizler gibi tüm dünyaya yayılmış etkili mezunlarımızın yarattığı çevrenin neler yapabileceğinin en önemli göstergesidir. Sevgili misafirler, geldiğiniz için tekrar teşekkür ediyorum. Bu gecenin, okullarımız ve mezunlar olarak bizlerin arasındaki güçlü bağların iyi bir göstergesi olduğuna inanıyorum.”

Ceyda Aydede’nin ardından FABSIT Yönetim Kurulu Başkanı İsmail Ekmekçi ve Yönetim Kurulu Üyesi Hakan Özakbaş da birer konuşma yaptılar.

Geceye, Chobani yoğurtlarının sahibi ve CEO’su Hamdi Ulukaya ile Türkiye ve New York’ta ödüllü inşaat projelerine imza atan NEF İnşaat’ın kurucusu TAC mezunu Erden Timur’un yaptıkları konuşmalarla devam edildi.

Hamdi Ulukaya, konuşmasında bugün Harvard’da

ders kitaplarına giren Chobani şirketini ve girişimcilik öyküsünü anlattı. Ulukaya, yaptığı konuşmada, Chobani yoğurt markasının nasıl küçük bir fabrikada başlayıp milyar dolarlık bir şirket haline geldiğini konuklarla paylaştı. Yıllar önce Amerika'ya, tek kelime İngilizce bilmeden geldiğini söyleyen Ulukaya, sözlerine şöyle devam etti: "Cebimde sadece 2 bin dolar vardı. New York eyaletinin yukarı bölgesinde bir çiftlikte çalışmaya başladım. Tam bir buçuk sene kadar bu çiftlikte çalıştım. Burası bana doğup büyüdüğüm Anadolu topraklarını hatırlatıyordu, Erzincan'ı hatırlatıyordu, dağlar, doğa, çiftlikte peynir üretmek, zaten geçmişim bunlarla doluydu. Bu yüzden orada yaşamaya ve yerleşmeye karar verdim. Tabi, anam da gurbette ne yaptığımı oldukça merak ediyordu. Amerika'da, Erzincan'da bizimkine benzer bir çiftlikte çalıştığımı söyleyince ise çok şaşırmıştı. Bana, 'Oğlum madem buradaki gibi çiftlikte çalışacaktın da niye binlerce kilometre uzaklara gittin? Burada, bizim çiftlikte çalışsaydın ya' dedi."

Bir süre sonra peynircilik işine giren Hamdi Ulukaya, 2005 yılında, bölgede faaliyet gösteren 90 yıllık bir fabrika satışa çıkınca satın almaya karar verir: "Bu fabrikayı çok almak istedim ama tabii ki verecek 700

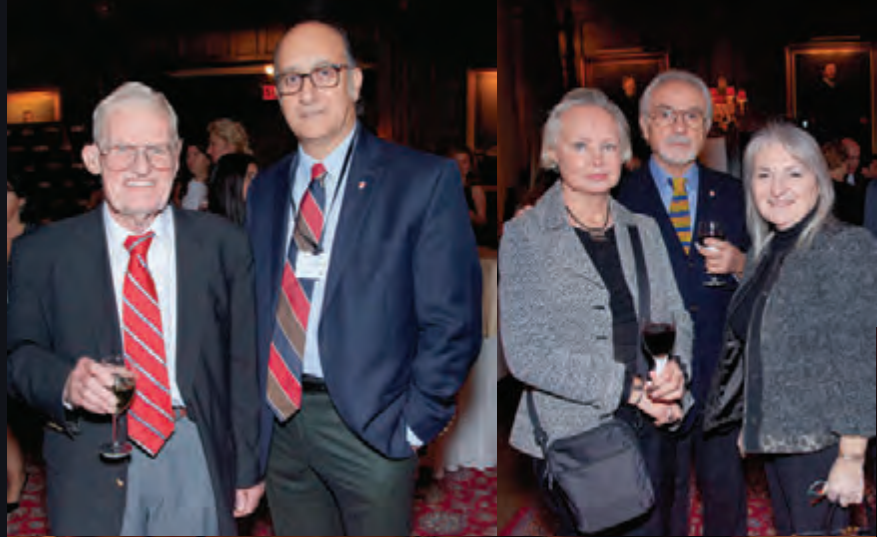

bin dolarım yoktu. Amerika'daki sistem işle-
di. Küçük bir peynircilik yapan firmam vardı.
Bankalara gidip küçük işletmeci olarak kredi ist-
tedim, verdiler. Fabrikayı satın almıştım. İlk yö-
netim kurulu toplantısını yaptık. Ben ve yönetim
kurulundaki hepsi emekçi olan beş fabrika işçisi.
Düşünmek, bir şeyi başarmak değildir. Düşün-
düklerinizi başarmak için çalışmalısınız, işte biz
bunu yaptık. Çalıştık, yıllar sonrasına baktığı-
mızda, cirolarımız katlanarak artmaya başladı.
Hayatımın o yedi yılını hiç hatırlamıyorum, tek
hatırladığım şey fabrikada çalışmak, fabrikada
yatıp kalkmak. Evde sabah kalkıp yeniden fabri-
kaya gitmek ve gece yarısına kadar yine çalışıp
eve dönmek. Bu döneme ait başka hatırladığım
bir şey yok. Beş kişiyle başladığımız çalışan sa-
yımız binlerce kişi oldu. Chobani, tüm zamanla-
rın en hızlı büyüyen start-up firması oldu. Bunu
kültürümüzden gelen özgüvenimizle başardık.
Bizim bu durumumuz ise Harvard'da ders oldu.
Ara sıra gidip ben de katılıyorum.”

Katılımcıların ilgiyle dinlediği bu girişimci-
lik öyküsünden sonra kürsüye kısa sürede bir
çok ödüllü projelere imza atan Tarsus Amerikan
mezunu NEF İnşaat'ın kurucusu Erden Timur
geldi. New York Manhattan'daki gökdelen proje-
siyle, 'MIPIM' Architectural Review Future Pro-
jects Awards'da, 'Yüksek Katlı Binalar' kategori-
sinde dünyanın en iyi projesi ödülünü kazanan
Türk İnşaat firması NEF'in, 33 yaşındaki genç
kurucusu Erden Timur, konuşmasında okul ha-
yatında elde edilen tecrübelerin sonraki profes-
yonel iş yaşamına yaptığı olumlu katkıyı anlattı.
Timur, özellikle TAC yıllarında yürüttüğü öğ-
renci derneği başkanlığının iş hayatına önemli
bir etkisi olduğunu vurguladı. İş hayatlarında
halen birlikte çalıştıkları TAC'den sınıf arkadaşı
Selçuk Çelik ile birlikte 14 yaşından beri her ka-
rarı oylayarak aldıklarını söyleyerek, genç yaşla-
rında kurdukları hayallerini gerçekleştirmeyi iş
hayatlarında sürdürdüklerini belirtti.

Gecede toplanan önemli miktardaki bağış,
FABSIT aracılığıyla SEV'in eğitim ve sağlık ku-
rumlarında kullanılmak üzere Türkiye'ye gön-
derilecek.

Bu yılki SEV Leaders Night etkinliği, ünlü
caz sanatçısı İlhan Erşahin ve ekibinin müzik-
leriyle sona erdi.

SAĞLIK VE
EĞİTİM
VAKFI

SEV
1968

LEADERS NIGHT II

şimdi

VAHAP MUNYAR

Okul-işveren el ele versin, çocuklar sahada eğitilsin

SEV yönetimi, bu yıl etkinliğe bir sempozyumla başlamayı seçti. “Eğitimde İnovatif Yöntemler” sempozyumu için Harvard Club Gordon Reading Room’da toplandık.

Sağlık ve Eğitim Vakfı Yönetim Kurulu Başkanı Ceyda Ayde’nin davetiyle New York’a, SEV Mütevelli Heyeti Başkanı Tamer Şahinbaş, önceki Mütevelli Heyeti Başkanı Prof. İlter Turan, Yönetim Kurulu Üyesi Prof. Emre Akkuş, SEV Genel Koordinatörü Binnur Karademir, Üsküdar Amerikan Lisesi Müdürü Funda Cüceloğlu, İzmir Amerikan Koleji Müdürü Didem Erpulat ve Tarsus Amerikan Koleji Müdürü Günseli Yüksel’in aralarından yer aldığı bir ekiple gittik.

“SEV Leaders Night”ın ilki geçen yıl kasım ayında gerçekleşmiş, ikincisi için de bu yılın aynı dönemi seçilmişti. SEV yönetimi, bu yıl etkinliğe bir sempozyumla başlamayı seçti. “Eğitimde İnovatif Yöntemler” sempozyumu için Harvard Club Gordon Reading Room’da toplandık. İlk sunumu Columbia Üniversitesi Eğitim Fakültesi öğretim görevlisi ve Harmanlanmış Program (Blended Program) Koordinatörü Christopher Ongaro yaptı: “Yüzyılı aşkın bir süredir ortaokul ve lise öğrenimi, içerisinde değişiklik gösteren değerler barındırıyor. Halen yapılan çok sayıda test, sorumluluklar ve yeniliklerin ortasında, üstün yetenekli öğrencilere yönelik eğitimin barındırdığı potansiyel katı standardizasyona karşı bir bağlamda kavramsal siper olarak varlığını koruyor. Bu eğitim

tipi; kavramsal, metodolojik ve etik konulardaki sorunları da içeriyor. Verimlilik ve mükemmellik için değişim gerekiyor. Dijital eğitim, hızla eğitimin alanına girerken harmanlanmış öğrenme biçimleri, eğitim gücüne cevap verebilecek birçok yeniliği destekleyebilir.”

SAHADA EĞİTİM

City University of New York Halk Sağlığı Fakültesi (School of Public Health) Dekanı Prof. Ayman El-Mohandes, 21. yüzyılda eğitim sisteminin karşılaştığı en önemli zorluklardan birinin, işverenlerin mezunlardan beklentileri ile okullarda verilen eğitimin arasında kopukluk olduğunu vurguladı:

“Bu sorunun çözümü, üniversitelerin lisans ve yüksek lisans müfredatlarında yer alacak deneyimsel öğrenme ve saha deneyimi çalışmalarının birleşimidir. Okulların, öğrencilerine sahada en iyi öğrenme deneyimini sunmaları gereki-

yor. Bunu sağlamak için de okullar, öğrencilerin gelecekteki işverenleri olacak sektörlerden gelen beceri ve yetkinlik taleplerini doğru okumalıdır. Öğrenciye bu taleplere uygun öğrenme ortamını yaratmalılar.”

FON DESTEĞİ GEREKİYOR

Tarsus Amerikan Koleji mezunu olan Stevens Institute of Technology Araştırma Merkezi Direktörü Prof. Dilhan M. Kalyon, şu saptamayı yaptı:

“Okullara kurulacak yeni nesil laboratuvarlarla, sanayinin ve kamu kurumlarının destekleyeceği bilimsel araştırma projeleri, üniversite ve lise eğitiminde yeni ufuklar açacak. Fon destekli araştırmanın lisans eğitimine entegrasyonunun iyi değerlendirilmesi gerekiyor. Lisans eğitiminin gelişimi adına, teknoloji ve öğretim yöntemlerinin yenilikçi kullanımı yoluyla, dünya çapında atılan önemli adımlar bulunuyor.”

Başbakan ve kaymakamlık hayali kurdular, sonunda patron oldular

New York'taki Harvard Club'ın büyük salonlarından birinde gerçekleşen "SEV Leaders Night II"de ilk karşılaştığım ev sahiplerinden biri FABSIT Başkanı İsmail Ekmekçi oldu: "Bu geceye 300 dolayında davetli katılıyor. Katılımcıların hepsi, SEV'in Türkiye'deki okullarındaki öğrencilere burs kaynağı olmak üzere bağışta bulunuyor. Geçen yıl 120 bin doları The Coca-Cola Company Başkan ve CEO'su Muhtar Kent'ten olmak üzere 200 bin dolar toplamıştık. Bu yıl da aynı düzeyde bağış toplamış olmayı umut ediyoruz."

FABSIT'in 30 yıllık geçmişi olduğunu vurguladı: "Tarsus Amerikan, Üsküdar Amerikan, İzmir Amerikan gibi Sağlık ve Eğitim Vakfı çatısı altındaki okullarla ilgili bazı projeleri hazırlayıp Amerikan Hükümeti'ne sunuyoruz. Proje bazlı fon kullanmanın kapısını açıyoruz. Örneğin, İzmir Amerikan Koleji'nin kültür ve sanat merkezi projesi için 1 milyon dolarlık bir fonu kullanabileceğiz."

Nef İnşaat'ın Yönetim Kurulu Başkanı, Tarsus Amerikan kökenli Erden Timur, gecede öğrencilik yıllarındaki hayalinden söz etti: "Benim hayalimde

Başbakan olmak vardı. Bu hedef doğrultusunda kendimi yetiştirmeye çalıştım. Daha sonra babam rahatsızlanınca başladığı inşaatı bitirmek bana düştü. Böylece inşaat sektörüne giriş yaptım. Daha sonra Nef'i kurup yoluma devam ettim. Bugün Manhattan'da (New York) proje yapacak konuma ulaştık."

Gecenin ana konuşmacısı Chobani Yönetim Kurulu Başkanı Hamdi Ulukaya da çocukluk yıllarındaki hayalini paylaştı: "Erzincan'ın küçük bir kasabasında doğdum. Kasabadaki en önemli kişi, kaymakamdı. O nedenle hayalimde kaymakam olmak vardı."

ABD'ye tek kelime İngilizce bilmezken, cebinde 2 bin dolarla gittiğini anlattı: "İlk dönemlerde 1.5 yıl kadar New York eyaletinin yukarı bölgesinde bir çiftlikte çalıştım. O dönemde anam ne iş yaptığımı sorduğunda yanıtım, 'Çiftlikte çalışıyorum' oldu."

Bu yanıtı annesinin şaşkınlığının ve itirazının altını çizdi: "Anam bana, 'Oğlum, madem çiftlikte çalışacaktın, neden binlerce kilometre uzağa gittin. Kasabamızda aynı işi yapamaz mıydın?' dedi."

Chobani'yi ürettiği tesisi aldığı ilk

günleri anımsadı: "2005'te satışa çıkan 90 yıllık fabrikayı 700 bin dolara alacaktım ama o kadar param yoktu. Küçük işletmeci statüsüyle bankalardan kredi kullandım ve fabrikayı aldım. İlk yönetim kurulumda fabrikada çalışan beş işçi vardı."

Konuşmalar sonrası İlhan Erşahin ve ekibinin konseri sürerken SEV Başkanı Ceyda Aydede ile FABSIT Başkanı İsmail Ekmekçi'ye sordum: "Geçen yılki buluşmanın ana konuşmacısı, Tarsus Amerikan Koleji mezunlarından Muhtar Kent, 120 bin dolarlık bağış yapmıştı. Hamdi Ulukaya ve Erden Timur da burs fonu için bağış yaptı mı?"

İkisi de aynı yanıtı verdi: "Bu gecede deneyimlerini bizimle ve konuklarımızla paylaşmaları önemliydi. Bağış konusunda karar kendilerinin. Biz ısrarcı olmadık."

"SEV Leaders Night", New York-Türkiye arasında "burs köprüsü" oluşturma yanı sıra, ABD'nin önde gelen üniversitelerinde, vakıf çatısı altındaki okulların öğrencilerine kapının daha fazla açılabilmesi için lobi fırsatı yaratıyor...

Üsküdar'da brownie kokusu

Geleneksel etkinliğimiz Brownie Day'de bu yıl da UAA mezunları ve yakınları bir araya geldi. Çoğu mezunumuzun, eski yıllarda, ilk defa okulda yeme fırsatı bulduğu brownieler, iki senedir yine okuldaki bir workshop eşliğinde hazırlanıyor. UAA 2002 mezunlarından Gözde Küçük - Elit Çikolata sponsorluğunda, Elit Çikolata'nın gülyüzlü şefi Ahmet Usta ve workshop'a katılan tüm mezunlarla birlikte, okulun mutfağındaki kocaman kazanlarda hazırlanarak brownieler pişirildi. Fırından çıkan brownieler keyifli bir müzik ve konfetiler eşliğinde ılık ılık servise sunuldu...

Okulun yemyeşil bahçesinde canlı langırt, twister, dart gibi oyunlar, gelen mezunlara ve yakınlarına keyifli saatler geçirtti. Mezun çocukları ve torunları palyaçolar, yüz boyama ve animasyon gösterileriyle eğlendi. Genç mezunlar Trivia Challenge adlı yarışmada okulla ilgili soruları cevaplamakta oldukça zorlandılar, ama çok da eğlendiler.

Gün boyunca biletlerini sattığımız çekilişle, her katılımcıya küçük de olsa birer hediye verildi. En son olarak mezun derneğine bağışlanan büyük hediyeler olan Sumahan Otel'de konaklama ve wellness paketi, Sony cep telefonu, BMW en üst kategori haftasonu kullanım hakkı, Babylon'dan İlhan Erşahin caz bileti, Esse mutfak elektronik aletleri, Schwarzkopf, Tony and Guy ve Su Eczanesi bakım setleri, antika arabada şoförlü yarım gün boğaz turu, Juno ve Banyan Restaurant'tan yemek, Aydın Saat'ten bir saat de çekilişle sahiplerini buldu.

Etkinliğe eski öğretmenler ve okulun emekliye ayrılan çalışanları da katılarak mezunlarla biraraya gelip sohbet etme imkanı buldu.

UAA Mezunları 'Ortak Akıl' için buluştu

Üsküdar Amerikan Lisesi'nden Yetişenler Derneği'nin yeni yönetim kurulu, mezunlar arası iletişimi güçlendirmek, derneğin misyon ve vizyonunu tekrar tartışarak tazelemek ve derneğin fonksiyonlarını yeniden yapılandırmak için mezunlarına bir çağrı yapmıştı. Bu çağrıya kulak verip gelen farklı yaş gruplarından yaklaşık 50 mezun ile 12 Eylül 2015 Cumartesi günü, okul kampüsünde tüm gün gerçekleştirilen bir toplantı yapıldı. Toplantı, bir çalıştay formatında, oldukça yoğun, etkileşimli ve eğlenceli geçti. Toplantının formatının oluşturulmasını ve moderatörlüğünü, Şensezgin Kurmuş Danışmanlık Şirketi ortaklarından UAA'88 mezunu Zeynep Apaydın Kurmuş üstlendi. Genel organizasyonu ise Üsküdar Amerikan Lisesinden Yetişenler Derneği Yönetim Kuru-

lu yürüttü. Okul müdürleri Michael Hillhouse ve Funda Cüceloğlu birer katılımcı olarak tüm gün çalıştayda aktif yer almalarının yanı sıra, okul kütüphanesini mezunlara çalışma alanı olarak açarak anıların tazelenmesini de sağladılar. Gün boyunca süren çalışmada; vizyon önerileri, bu vizyona erişmek için ana meselelerin

belirlenmesi ve ana meseleler için alt başlıklar halinde üç yıllık eylem planı önerileri tüm mezunlar tarafından ortaklaşa çıkarıldı. Günün sonunda, dernek yönetim kurulu tarafından önceliklendirilecek eylem planlarında, mezunlar arası iletişimin kuvvetlenmesi ve dayanışmanın artmasına yönelik çalışmalar ortak payda oldu. Yoğun ve yorucu çalışmanın sonunda ise yüzlerde memnun bir gülümseme ve akıllarda "İstersek yaparız" cümlesi vardı.

Kokusunda **davet** var

bir **NESCAFÉ** ile başla
#kokusundadavetvar

“Avustralya’nın en iyi Üniversitesi”

1

UTS; 50 yaşından genç üniversiteler sıralamasında, Avustralya’nın 1, dünyanın ise en iyi 21. üniversitesidir. (The World University Rankings 2015).

2

Avustralya’nın en önemli 500 şirketinin çoğunluğu, Sidney’de konumlanmıştır.

3

Sidney, 4.5 milyon insana ev sahipliği yapan çok kültürlü bir şehirdir.

4

Sidney yılın 230 günü, güneşlidir.

5

Sidney’de 160’tan fazla dil konuşulmaktadır.

Türkiye Temsilcimiz

istanbul@hubedu.com.au | www.hubedu.com.tr
T: +90 212 318 90 77 | M: +90 533 361 95 62
Barbaros Mah. Kardelen Sk. Palladium Tower No:2 K:10
Ataşehir / İstanbul 34746

UTS:Insearch, Avustralya'nın En Yenilikçi ve Teknoloji Lideri Üniversitesi

Sidney, birçok kez dünyanın yaşam kalitesi en yüksek şehri seçilmiştir. Bu özelliği Sidney'i, Avustralya'da eğitim almak isteyen öğrenciler için en uygun, güvenli ve kaliteli seçeneklerden biri haline getirmiştir. **UTS:Insearch** Sidney'in merkezinde Avustralya'nın en prestijli uluslararası üniversitelerinden bir tanesi. QS World University Ranking, Times Higher Education University Ranking gibi uluslararası birçok prestijli enstitü tarafından da ilk sıralarda yer almıştır.

UTS'in öne çıkan bir diğer özelliği de dünyanın ilk sıralarındaki araştırma üniversitelerinden biri olması. Tüm programlarında yüksek düzeyde, global dünyanın

ihtiyaçlarına yönelik araştırma imkanları sunmaktadır ve uluslararası platformda, "Avustralya'nın yenilikçi ve en genç üniversitesi" olarak kabul görmüştür. Programları, uluslararası akademik başarıları, teknolojik buluşları, araştırmaları, uygulamalı çalışmalara odaklanması, öğrenci merkezli yaklaşımları ve modern tesisleri ile her geçen gün yeni başarıları imza atmaktadır. Çok çeşitli kültürlerden oluşmuş bir öğrenci nüfusuna sahip **UTS:Insearch** sosyal açıdan da öğrencilere birçok olanak ve fırsat sunmaktadır. Öğrencilerimiz **UTS:Insearch**'ün modern yapılanması ve mimarisinin de, kendilerini yaratıcı bir ortamda eğitim görmeleri için motive eden etkenlerden bir tanesi olduğunu belirtmektedirler.

UTS:Insearch'te Eğitim

Sınavsız kabul: **UTS:Insearch**'te istediğiniz bölümde eğitime başlamak için sadece lise diploması yeterlidir. Türkiye'de üniversite sınavına girmeniz gerekmiyor.

İngilizce eğitimi: **UTS:Insearch**'te dil eğitimi almanız, dünyanın pek çok ülkesinden farklı kültürleri bir arada görerek vizyonunuzu en üst seviyede geliştirebileceğiniz bir ortam sağlar. İngilizce dil öğretiminde bir lider olarak, akıcı düzeyde İngilizce öğrenme hedeflerinize ulaşmanıza yardım etmek için birçok programlar ve ortamlar sunmaktadır. Bir sonraki programınız için İngilizcenizi Akademik olarak hazırlamak **UTS:Insearch**'ün temel hedeflerinden bir tanesidir.

Diploma Programı: **UTS:Insearch** diploma programlarının popülaritesi gün geçtikçe daha çok artıyor. Seçtiğiniz kariyer doğrultusunda yetkin olduğunuzu ispat etmenin en kolay yolu o alana ilişkin bir diploma edinmektir ve **UTS:Insearch** Diploma Programları size bu doğrultuda seçenekler sunmaktadır. Programınıza Lisans tamamlayarak devam edebilirsiniz (Şemada gözüktüğü gibi 2. seneden başlayarak.)

Bu bir ilandır

Asım Cansever UTS:Insearch Diploma of Business

UTS:Insearch bana akademik ve kariyer planlarımda ve vizyonumda çok şey kazandırdı. Fakat kazandığı en önemli tek şey ne diye sorarsanız: Öz güven. Dünyanın her yerinden gelen öğrenciler, değişik

bakış açıları, derslerin işlenme ortamı ve sosyal ortam beni en çok geliştiren unsurlar oldu. Aslında İşletme okumak gibi bir niyetim yoktu. Kariyerimi, daha çok uluslararası ilişkiler, finans alanlarında seçmeyi düşünüyordum. Fakat **UTS:Insearch**'teki birçok arkadaşla iletişim sonucunda ve tavsiyeler üzerine İşletme Bölümü'nü seçtim. Bu kararın, hayatımda verdiğim en önemli kararlardan bir tanesi olduğunu söyleyebilirim. İşletme bilgisi hangi kariyeri seçerseniz seçin globalleşen dünyada her alanda öğrendiklerinizi uygulayabileceğiniz bir alan. Diploma programını bitirdikten sonra UTS'te ikinci seneden üniversiteye devam edebileceğim. Açıkçası bu inanılmaz bir fırsat. Avustralya eğitiminde eğitim aldığınız her programa mutlaka bir yatay geçiş şansı var ve kesinlikle size zaman kaybettirmiyor. Ayrıca **UTS:Insearch** kampüsünün gerçekten çok beğeniyorum. Harry Potter değil, fakat Star Wars'tan ilham alınmış olması, fütürist tarzını ortaya koyuyor. Bunu da bir şekilde eklemek isterim.

SEV mezunları dünyaya yayılıyor

SEV Okulları arasında yer alan TAC, ACI ve UAA mezunları Kuzey Amerika ve Avrupa ülkeleri başta olmak üzere dünyanın en iyi üniversitelerinde yüksek eğitime devam ediyorlar. Halen yurtdışında okuyan mezunların toplamı 406 kişi. Son yıllarda IB ve CIS gibi uluslararası geçerliliği olan sertifikasyonlar kadar, SEV

MEZUNLAR YURTDIŞINDA NEREDE OKUYOR?

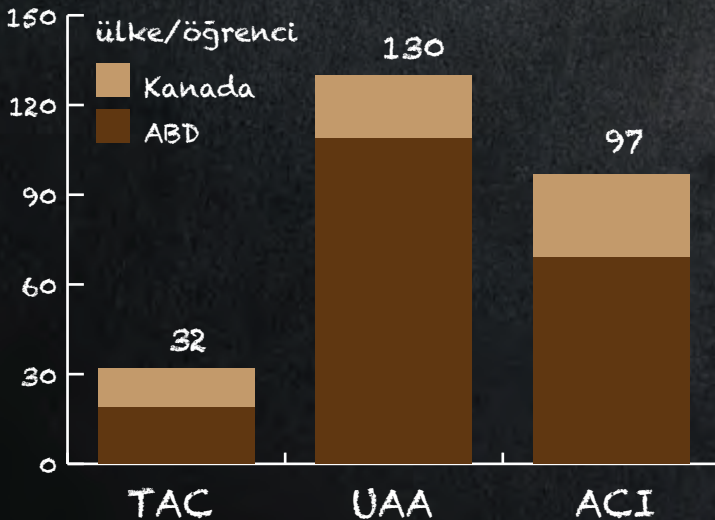
ülke/ lisans öğrenci sayısı

KANADA

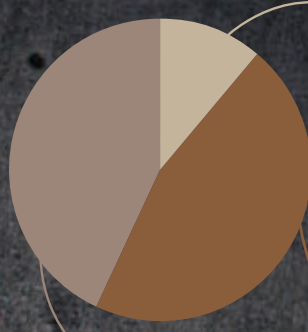
62

ABD

197

ve okulların yurtdışındaki üniversitelere yönelik tanıtım faaliyetlerinin de etkisi büyük. Yurtdışındaki bu öğrencilerden 197'si üniversiteyi ABD'de okumaya karar vermiş. Bu ülkeyi Kanada ve İngiltere takip ediyor. Ama asıl sürpriz İtalya'dan. Bu ülke 24 kişi ile dördüncü sırada. Hollanda ise 9 kişi ile ilk beşe girmeyi başarıyor.

YURTDIŞINDA
OKUYAN
MEZUNLARIN
DAĞILIMI

TAC	46
ACI	174
UAA	186
TOPLAM	406

İNGİLTERE

ALMANYA

89

6

9

6

3

1

1

1

24

1

1

HOLLANDA

MACARISTAN

AVUSTURYA

POLONYA

İSVİÇRE

İSRİL

KATAR

AVUSTRALYA

İTALYA

2

FRANSA

İSPANYA

HASAN GÜLEŞÇİ TAC'56

Ebediyetin peşinde...

Sabancı Holding'in eski CEO'su Hasan Güleşçi hakkındaki belgesel; bir yandan Güleşçi'nin hayatından kesitler sunarken, diğer yandan, satır aralarında Türkiye'nin sanayileşme sürecini, CEO olmanın zor ve keyifli yanlarını, dönemin insanlarını ve ilişkilerini anlatıyor. Belgeselin adı *Ebediyeti Aramak...* Yapımcısı, Güleşçi'nin torunu Muratcan Bilgincan.

Muratcan Bilgincan, Yale mezunu. Ekonomi okumuş. Ama zamanla gönüllü gazeteci olmaya kaymış. Bir süre CNN Türk'te çalışmış. Şimdi ise ABD'de, Columbia Üniversitesi'nde, medya üzerine master yapıyor.

Hasan Güleşçi ile Bilgincan'ın belgeselini konuşuyoruz. *Buluşma* olarak soruyoruz:

Belgesel fikri nasıl doğdu?

Benim torunum Yale Üniversitesi'ni bitirdi. Ekonomi okudu. Türkiye'ye dönünce "Ne olmak istiyorsun?" diye bir ay kadar müzakere ettik. İlla tutturdu, medyada çalışacağım diye. CNN Türk'te iş buldu. Bu kanal-daki haftalık belgesellerin yapımında önemli rol oynadı. Kobani'ye gidip muhabirlik de yaptı. CNN'den sonra, Columbia Üniversitesi'nden tam burs aldı. Yıllık 80 bin dolarlık bir master programı. Son derece prestijli olduğunu söyleyebiliriz. ABD'de medyanın başındaki insanlar oraya ders vermeye geliyorlar. Master'a gitmeden, benimle ilgili bir belgesel yapmaya karar

verdi. Ben de TAC yıllarımdan ve sonrasında kalan fotoğraflarımı ve videolarımı saklamışım. Her şeyi saklarım. Böyle bir alışkanlığım var. Elimde olan her şeyi verdim. Bir kısmını da gazete arşivlerinden bulduk. Bunun yanı sıra İstanbul'da, evde, çalıştığım ofislerde, Bodrum'da kurduğum Deniz Kabukları Müzesi'nde çekim yaptık. Sonuçta, elimizde bir malzeme oluştu.

Sorularını önceden söylemiyor, o anda soruyordu. Bir aydan fazla çalışarak belgeseli meydana getirdi.

Tarsus Amerikan'dan mezun olduktan sonra neler yaptınız?

Erol Sabancı benim sınıf arkadaşım. Bir yılbaşı. O sırada Bossa'daydı. Amerika'dan makineleri satan müdür gelmişti. "Hasan, bu adamı yemeğe bir yere götür," dedi. Götürdüm. Yemekte, bana "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu. "İngiltere'de okumak istiyorum" dedim. "Düşünelim. Sana staj da yaptırırız" dedi. Birtakım şeyleri ayarladı ve ben İngiltere'ye gittim.

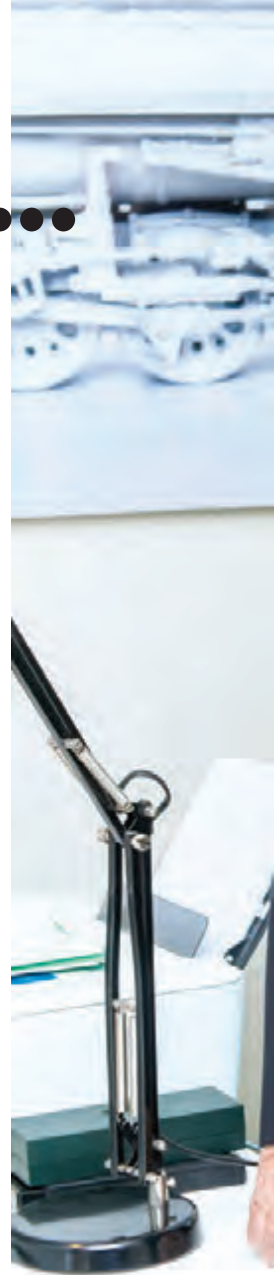
İngiltere günleri nasıl geçti?

Orada mühendislik okudum. Biraz da finansa meraklıydım. Ek dersler aldım.

Yanınızda liseden kimse var mıydı?

Şevket Sabancı, Özdemir Sabancı, Erol Sabancı... Kolejdeki ekip hep birlikteydik. İngiltere'ye gidince de, aynı evde birlikte kaldık. Şevket alışveriş yapardı. Ben yemek yapardım.

Bu arada, ta ilkokuldan hoşlandığım bir kız arkadaşım vardı. Gülşen. İlkokulda benim önümde oturuyordu. O zaman sevmişim. Bir resmini istedim. İngiltere'de duvara astım. Evlilik konusunda ben işi uzatıyordum. Sonra bir mektup geldi. "Buraya çabuk dönsen iyi olur. Babamlar beni evlendirmek

istiyor” diye. Ben taşı tarağı toplayıp Türkiye’ye döndüm.

Tarsus’a döndükten sonra ne oldu?

Şevket, “Gel, Bossa’da başla” dedi. Bossa’nın kazan dairesinde işe başladım. Aynı yıl eşimle evlendim.

Evlilik nasıl oldu?

Bir gün ailece evdeyiz. Halam da burada. Evlilik meselesini nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Halam “Söyle kerata senin aklında bir şey var. Gavur kızı mı getirdin yoksa?” dedi... Çok rahatladım. “Yok hala burada bir Türk kızı var. Benim arkadaşım,” dedim. Halam “İstiyorsan isteyelim,” dedi.

Halanız aile içinde oldukça güçlü bir figürdü galiba...

Evet. Zengin ve otoriterdi. TAC’ye gitmeme o önayak oldu. Düşünün 1950’li yıllarda, okuma yazma bilmeyen bir kadın, Amerikan Koleji’ni biliyor ve benim orada eğitim görmemin uygun olacağını düşünüyor. “Bu çocuk bu okula gidecek,” diyor. Babama da “Parayı sen düşünme ben okutacağım,” diyor. Hayatta hep doğru yerde ve zamanda, doğru insan olmak lazım. İnsanın dönüm noktaları oluyor. TAC benim için öyleydi.

Peki Sabancı Holding için dönüm noktası neydi?

Sabancı Holding’in dönüm noktası, Sakıp Bey ve kardeşlerinin 1973’te, holding merkezini Adana’dan İstanbul’a taşımasıdır. Adana’da kalsaydık, Adana parametrelerinde olurduk. Burada ufukumuz çok açıldı.

Bu sizin yaptığınız bir organizasyon ile oldu. Değil mi?

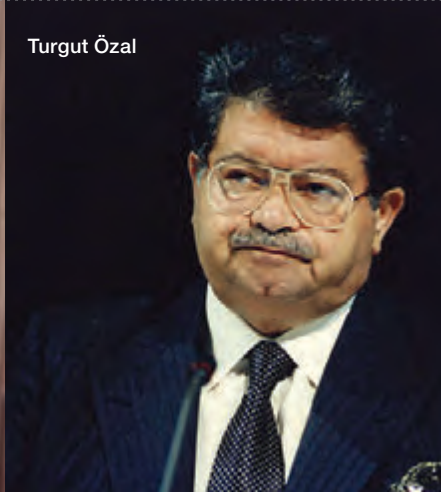
Evet. Yönetim kurulu toplantıları oluyor. Herkes bir şeyler söylüyordu. Öyle yazmak filan yok. Kardeşler bir şeyler söylüyor. Ne karar aldığımız bile anlaşılmıyordu. O zaman Lassa’nın genel müdürüydim. Lafım dinlenecek yerdeydim yani. Orası holdinge göre kuzeydeydi. Bunun için bana ‘Kuzey Deniz Saha Komutanı’ diyorlardı.

şimdi

Sakıp Sabancı

Turgut Özal

Nasıl bir şema hazırladınız?

İşleri beş kardeşe böldüm. Birbirine yakışan işlere göre bölümlleme yaptım. Çimento şirketini çimento şirketiyle gibi... Ayrıca, altlarına birer profesyonel başkan yardımcısı koydum. Bunu, “şirket kurumsallaşmaya gitsin” diye yaptım. Sakıp Bey’e anlattım. “Gel kardeşlerime anlat,” dedi.

Turgut Özal o zaman holdingte miydi?

Biz İstanbul’a geldiğimiz zaman ilk iki sene Turgut Özal vardı. Ben holdingte, onun yardımcısıyım.

Özal’ı beğenir miydiniz?

Çok beğenirdim. Kafasını beğenirdim. Biz ufak ufak fabrikalarla uğraşıyorduk. Yönetim kuruluna geldi. “Yahu arkadaşlar küçük şeylerle neden uğraşıyorsunuz. Tüpraş gibi bir rafineri de yapın. Büyük düşünün” dedi. Öğlende çağırırdı. Bilgisayar oyunları yeni çıkmıştı. Beraber oynardık, kafayı rahatlatmak için. Parti işine girince beni çağırdı, “Gel Hasan seni sanayi bakanı yapayım” dedi. “Turgut Abi, ben olmayayım” dedim. “Niye?” dedi. “Beni burada seviyorlar” dedim. “Hep öyle mi gidecek zannediyorsun” dedi.

Turgut Özal’dan sonra ne oldu?

Organizasyon şeması çok beğenildi. Ben aileyi bağımsız yapacak bir hale getirmiştim. Beş gün sonra Sakıp Bey

beni çağırdı. “Gel bakalım. Madem ki o kadar akıllısın seni genel koordinatör yaptım. Bu işleri yap,” dedi. O zaman genel koordinatör olmak, padişah olmak gibi bir şeydi.

Koordinatör olarak ne yaptınız?

Öncelikle şunu söyleyeyim: Sakıp Bey her zaman benim arkamda durdu. Daha sonra lisan bilmem ve vizyonumun açılmış olmasıyla, holdingte yabancı ortaklıkları başlattım. 14 tane yabancı ortaklık kurduk. Hisse dağılımlarını 50-50 yaptım. Bu zor bir ortaklıktır. Bunlar Sabancı Holding’e büyük bir renk getirdi ve kurumsallaşma getirdi.

Her holdingin en büyük tutkularından biri şüphesiz kurumsallaşmadır. Siz bu sorunu dışarıdan aldığınız destekle gerçekleştirdiniz.

McKinsey ile çalıştık.

McKinsey’nin gelmesi nasıl oldu?

Dünyada birkaç tane danışman-

“Turgut Özal, ‘Gel Hasan seni sanayi bakanı yapayım’ dedi. ‘Turgut Abi, ben olmayayım’ dedim. ‘Niye?’ dedi. ‘Beni burada seviyorlar’ dedim.

lık yapan büyük şirket vardı. Onlarla söyleşiler yaptım. Sonuçta McKinsey’i önerdim. Çünkü McKinsey’in kurum-sallaştırma alanında daha çok çalışması vardı. Beş altı sene birlikte çalıştık.

Bütün dünyayı gezmişsiniz. Pek çok ülkeden anekdot vardır sizde. En ilginçini anlatır mısınız?

Anlatayım... Japonya’da lastikçi Bridgestone ile müzakere ediyoruz. Onlar altı kişi. Biz dört kişiyiz. Bir laf söylüyorum, bir saat aralarında konuşuyorlar. Sonunda baktım ki, altı yedi tane maddede anlaşamıyoruz. Ama başkalarının bakışından benimle aynı frekansta olduğunu fark ediyorum. “Beş dakika dışarı çıkalım,” dedim. Anladım ki, bir kültür anlayışı farkımız var ve aslında aynı şeyi istiyor gibiyiz. Başkana şunu söyledim: “Sen bu altı yedi maddeden üç tanesi için senin istediğini yaz. Ben de üç tane yazayım. Ve ben şimdiden söylüyorum seninkileri kabul edeceğim.” Açtım. Adamın dediği benim için ıvrır zıvırdı. Yani şekle dönüktü. O da benimkini kabul etti. En sona bir madde kalmıştı. “Ya bunu da bir şey yapalım” dedim. Onu da hallettik, işi bitirdik.

Bugün geriye baktığınızda neler görüyorsunuz?

Kırk yıl muhteşem bir hayat yaşadım. Yani öyle bir hedefler manzumesi var ki, “Yapabildiğini yap” şeklinde. Sakıp Bey bana müthiş bir yetki vermişti. Gider ve 500 milyon dolarlık anlaşmayı imzalar dönerdim. O zaman başbakan imzalayamazdı 500 milyon dolarlık anlaşmayı. Bu güven insanı çalıştırıyor.

Holdingin bugünlere gelmesin-

“Türk CEO’ları hâlâ genel koordinatördür. Patronlar başındayken Türkiye’de CEO olunamaz.

Gelişmiş ülkelerde, bütçe geçtikten sonra bütün yetki CEO’dadır. Yapar, geçer, gider...”

Güleşçi Ailesi

de çok önemli bir payınız var. Peki holdingi büyüten başka bir itici güç var mıydı?

Sihirli değneğimiz vardı. Bu sihirli değneğin ismi Akbank'tı. Evet bizim diğerlerinden farklı olarak bir bankamız vardı. İkincisi, yabancılardan öğrendiklerimiz çok önemliydi. Yabancıların işe nasıl karar verdiğini ve nasıl yaptıklarını göre göre Sabancı Grubu çok şey öğrendi.

Bu kadar uzun sanayicilik ve yöneticilik deneyiminiz var. Gençlere nasıl bir yol izlemelerini önerirsiniz?

Birincisi, insanlar sistematik olacak. Dağınık olmayacak. Hedefi olacak ve bu hedefler 'ulaşılabilir' olacak. İnatla o hedefe ulaşacaksınız. Bir de bilgi lazım. Dahası, bir de takımı kuracaksınız ve takımına güveneceksiniz. 'Her şeyi ben yaptım,' havasına girmeyeceksiniz. İnsanları dinleyeceksiniz. Dışa dönük olacaksınız.

Pek çok yabancı CEO ile tanıştınız. Türk CEO'lar ile yabancı CEO'ları karşılaştırdığınız zaman nasıl bir fark görüyorsunuz?

Türk CEO'ları hâlâ genel koordinatördür. Patronlar başındayken Türkiye'de CEO olunamaz. Gelişmiş ülkelerde, bütçe geçtikten sonra bütün yetki CEO'dadır. Yapar, geçer, gider. CEO bu yüzden ayda 50 milyon dolar prim alır. Çünkü adam rahat çalışır. Fabrikayı kazandırmak için uğraşır.

Bugünden geriye baktığınızda hiç "Keşke öyle yapmasaydım," dediğiniz oldu mu?

Evet. Ne yapmazdım biliyor musun? Ayrılırken Sakıp Bey, "Bana üç tane aday CEO ismi ver," dedi. Hazım Kantarcı, Güler Sabancı ve Tufan Darbaz. "Sen ne diyorsun," dedi. "Bana göre bu işi en iyi Güler yapar. Ama kurumsallaşma gereği Güler'i koymaman lazım," dedim "Niye?" dedi. "Başarılı olamazsa nasıl işten çıkartacaksınız?" dedim. "Ne akıllı adamsın!" dedi. Ben, "Hazım olsun" diye ısrarcı oldum. Yanlış iş yaptım. Söyleyip bırakacaktım.

Amerika'da kalp ameliyatı olurdum. Holdingte de toplantı yapılıyordu. Toplantıda benim arkadaşım var-

dı. Ona "Hasan Bey ne zaman emekli olacak?" diye sormuş birisi. Sakıp Bey kızmış. "Yahu adam ameliyat oluyor siz ne konuşuyorsunuz. Hasan Bey kim biliyor musunuz? Türkiye için Özal neyse, bizim için de Hasan Bey odur," demiş. Sakıp Bey'in bunu demesi bana bir artı kazandırmıyor ki! Tam tersine düşman kazandırıyor.

Okulla ilginiz sürüyor mu?

Lise toplantılarına pek katılamıyorum ama 36 yıldır SEV'in üyesiyim. 30 senedir de Amerikan Hastanesi'nin mütevelli heyetindeydim.

Sigara içinde Sakıp Bey ile anlaşılamamışsınız...

Sakıp Bey sigara fabrikasını çok istiyordu. Çünkü reklamı büyük. O reklamı sever. Ben de biraz kaytarıyorum. "Koskoca Sabancı insanları zehirliyor" diyecekler. Bu bana çok etik gelmiyordu. Çağırdı beni. "Sen bunu istemiyorsun ama ben istiyorum," dedi. Öyle deyince zaten bir şey diyemezsin. "Tamam" dedim. Ondan sonra bir sene içinde Philip Morris ile ortaklığı yaptık. Sonuç müthiş oldu. Her sene yatırdığımız para kadar temettü almaya başladık. Musluk gibi, hep akıyordu.

Sabancı Holding denildiğinde hepimizin aklına o menfur saldırı geliyor. Saldırı günü holdingte miydiniz?

Oradaydım. O gün, normal olarak Sakıp Bey ile başka bir yerde toplanıyorduk. "Gel Özdemir'in tarafına gidelim," dedi. Çimentonun başındaki Aykut Bey, Hacı Bey ve Sakıp Bey, oturmuş çimento konuşuyorduk. Birden odaya şoför girdi, "Burada bir ölü var," dedi. Bir çıktık sekreter hanım (Nilgün Hasefe) yerde yatıyor. Sakıp Bey sapsarı oldu. "Bir de Özdemir'e bakalım," dedi. Elimi tuttu. Baktık ki Özdemir Sabancı ve Toyota'nın genel müdürü Haluk Görgün vurulmuş yerde yatıyorlar. Yerler kan içinde. Hala rüyalarım girer. Aslında adam gelip önce Sakıp Bey'i ve hepimizi temizleyecekti. Yoksa Özdemir'i niye öldürsün?

KİM ERKEKİNE YAPMIYOR?

Tuğçe Adıgüzel ve ağabeyi Seçkin Adıgüzel.

TUĞÇE ADIGÜZEL (TAC'04)

Hedefimiz kadın giyiminin süpermarketi olmak

Tekstil alanında Quzu markasıyla kendi işini kuran Tuğçe Adıgüzel, sınıf arkadaşı Cansu Ceran (TAC'04) ile birlikte çalışıyor. Kısa sürede önemli bir başarı ortaya koyan Quzu'yu sorduk:

■ Kısaca kendinizden bahseder misiniz?

2004 yılında TAC'yi bitirdikten sonra İstanbul Teknik Üniversitesi'nde Tekstil Geliştirme ve Pazarlama bölümünü tamamladım. Aileden de gelen tekstil gelenek ve kültürüyle, iş hayatına Koton genel merkezinde başladım. Koton'dan ayrıldıktan sonra hayatımıza Quzu girdi...

■ Quzu markası nedir, ne üzerine çalışıyorsunuz?

Quzu bir kadın giyim markası. Bugün herhangi bir kadının kıyafet olarak giydiği ve bizim Quzu olarak üretmediğimiz bir ürün gamı yok. Bluz, gömlek, t-shirt, ceket, kaban, mont, deri ceket, elbise, pantolon, triko gibi aklınıza gelebilecek, bir kadının dolabında olabilecek her şey bizim koleksiyonumuzda mevcut. Biz, kadınların giyim süpermarketi olmayı hedefliyoruz.

■ Peki Quzu nasıl doğdu?

Quzu markasını, kendisi de o dönem bir tekstil ihracat firmasında çalışan ağabeyim Seçkin Adıgüzel ile birlikte 2010 Kasım'ında kurduk. Hayalimizde, kendi markamızla imalat yapmak vardı fakat bu uzun ve zorlu bir yolcuktu. İlk etapta toptan satış yaparak işe başlamayı düşündük, böylelikle ürünlerimizi birçok 'corner bayi' olarak adlandırdığımız mağazalarda satışa sunabilecektik. Çok küçük bir toptan satış showroom'u ile işe başladık müşterilere ulaşabileceğimiz bir adrese ve ürünlerimizi sunacak küçük de olsa bir alana ihtiyacımız vardı. Dışardan paket teslim alma yoluyla başladığımız bu yolculukta, uzun süre geçmeden, kendi imalatımızı yapmanın daha

doğru olacağına karar verdik ve iki ay içerisinde kesimhane ve modelhane kurduk. Artık ürün kalıplarını kendi bünyemizde çıkartıyor, seriye döküp, sonrasında birer adet numune dikiyorduk, böylelikle üretime başladık. Bugün kuruluşumuzun üzerinden tam beş yıl geçti ve her gün uyandığımda 'İyi ki yapmışız,' dediğim bir şirketimiz var.

Kendi tasarımlarınız var mı?

Tamamen kendi koleksiyonlarımız ve etiketimizle müşteriye hizmet veriyoruz. Türkiye'de 81 ilde Quzu ürünleri satılmakta, Almanya, Rusya ve İran gibi farklı ülkelere de ihracat yapmaktayız.

MİNE BİLGEMAN SELES (ACI'95)

HEPİMİZİN RAHATLAMAYA İHTİYACI VAR

Bilinçaltınızı nasıl temizlersiniz? Mine Bilgeman Seles *Buluşma*'ya anlattı.

■ 'EFT ile Regresyon' ya da 'Bilinçaltı Temizliği' nedir?

Geçmişten gelen negatif duygularımızı boşaltma tekniğidir. Beynimiz, bugün olan olayları, geçmişte yaşadığımız olaylara göre değerlendirir. Negatif duygularımızı boşalttıkça rahatlarız ve bugün olan olaylara objektif bakabiliriz. Bu negatif duyguların yerine pozitif duygular hissetmeye başlayabiliriz. Günlerimiz güzel ve pozitif algıyla geçer. Ayrıca bu, çekim yasasıyla da alakalıdır. İçinizden atmadığınız öfke, suçluluk, utanç, üzüntü, kıskançlık ve korku gibi duygularınız varsa, gün içerisinde bu duyguları size hissettirecek olan insanlarla karşılaşabilirsiniz. 'Bilinçaltı temizliği' dememizin sebebi, bilincimizin düşüncelerimizle ve bilinçal-

tımızda duygularımızla konuşur duruma gelmesidir.

■ Ne kadar zamandır bu işle ilgilisiniz?

Kendimi bildim bileli bu konularla ilgililiyim. Son iki senedir bu terapiyi işim olarak yapmayı tercih ettim.

■ Bu tür bir terapi ne kadar sürer?

Bu tür bir rahatlama tekniğinin uygulanması yaklaşık iki buçuk saat sürüyor.

■ Terapinin sonunda hasta ne gibi kazanımlar elde ediyor?

Bu tip bir terapinin sonunda; kişi olaylara objektif olarak bakabilmeyi, başka insanların hareketlerinden etkilenmeyi mutlu kalabilmeyi, hayatı güzel algılamayı ve en önemlisi kendini değerli hissetmeyi ediniyor. Günümüzün hızlı ve stresli dünyasında, herkesin rahatlama ve kendini sevmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.

ÖNDER YOL (TAC'81)

Elektrikli otomobil Tarsus'ta

Önder Yol, Türkiye'nin ilk ve tek tip onay belgesine sahip elektrikli otomobilini, Tarsus'ta üniversite ve TAC öğrencileriyle buluşturdu. Halen Derindere Motorlu

Araçlar Yönetim Kurulu Başkanı olan Önder Yol, Ekim ayında Tarsus Kent Konseyi'nin konuğu olarak Mersin Üniversitesi Tarsus Teknoloji Fakültesi'nde, Otomotiv Mühendisliği'nde öğrenim gören öğrencilerle bir araya geldi. Üretimini yaptıkları elektrikli otomobili de beraberinde getiren Yol, öğrencilere bir konferans verdi ve "Elektrikli otomobillerin en büyük sorunu olan şarj süresini 450 kilometrelik bir menzile ulaştırmayı başardık" dedi. Öğrencileri İstanbul'daki üretim tesislerine de davet eden Yol, Tarsus Amerikan Koleji'nde yatılı okumanın kendisine ayrı bir katkı sağladığını dile getirdi.

ALP ÖĞÜCÜ (UAA'01)

Ağaçları korumak için kolları sıvadı

Marmara Şirketler Grubu, 1984 yılında Abdullah Öğücü tarafından kurulmuş olan bir aile şirketi. Şirket bugün dört alanda faaliyet gösteriyor; tekstil, kağıt, enerji ve hızlı tüketim. Kağıt sektöründe faaliyet gösteren şirketin adı Lila Kağıt. 2012 yılında yaptığı yatırımla, sadece Türkiye'nin değil Doğu Avrupa, Ortadoğu, Kafkaslar ve Afrika bölgelerinde tek kampüs altındaki en büyük kağıt üretim tesisi oldu. Lila Kağıt'ın genel müdürü Alp Öğücü, 2001 yılında Üsküdar Amerikan'dan mezun olduktan sonra ABD'de Tufts'ta Makine Mühendisliği okudu. Ek olarak girişimcilik ve ürün tasarımı yan dallarını da tamamladı.

Profesyonel kariyerine ise ailesine ait olan Marmara Şirketler Grubu'nda başladı. Marmara Şirketler Grubu, 2007 yılında hazır kağıt sektöründe Lila Kağıt'ı kuruyor. Lila Kağıt, ormanları yok etmemeye özen gösteren bir kuruluş. Peki hem kağıt sektöründe faaliyet gösterip, hem ormanları yok etmemek mümkün mü? Genel Müdür Alp Öğücü'ye göre pekala mümkün.

Nasıl mı? Kendisinden dinleyelim: "Kağıt sektörünün ham maddesi olan selüloz üretimi, doğal bitki örtüsünü bozmamak için yetiştirilen endüstriyel ormanlardan karşılanıyor. Böylece doğal ormanlardaki ağaçlara dokunulmuyor. Lila Kağıt olarak, 2014 yılında Türkiye'nin ilk endüstriyel ağaç tarım projesini ENAT ile başlattık. ENAT ilk hasatını 10-20 yıl sonra alacak."

NİL ERTÜRK (ACI'08)

SOMA'DAN ÇOK ŞEY ÖĞRENDİ

Bir travmalar ülkesi olduk desek yanlış olmaz. Toplum olarak o kadar kötü olaylarla karşı karşıya kalıyoruz, o kadar büyük travmalar yaşıyoruz ki, olup bitenlerin sayısını, zamanını bile birbirine karıştırdığımız oluyor. Pek çok psikolog, Soma'da yaşanan faciadan sonra görev aldı, travmaların tedavisinde önemli roller üstlendiler. Şimdi, belki de benzer bir süreç Ankara Garı kurbanları için yaşanacak.

Nil Ertürk, Soma'da görev yapan psikologlardan biri. ACI'dan sonra Bilgi Üniversitesi'nde yüksek öğrenim görmüş, ardından, İskoçya Edinburgh Üniversitesi'nde master yapmış. Türkiye'ye döndükten sonra da özel bir klinikte çalışmaya başlamış.

Genç Hayat Vakfı'nda görevli olarak da, Mart ayında Soma'ya gitmiş. 26 yaşındaki Nil Ertürk, proje ile bölgede çalışan en genç psikolog olarak, Soma'da çeşitli okullardan gelen 500 öğretmene travma sonrası destek verilmesi sürecinde yer almış.

Söz kendisinde: "Biz sekiz-dokuz klinik psikolog olarak Soma'ya gittik. Oradaki öğretmenlere travma sonrası psikolojik destek eğitimi verdik. Gittiğinizde görüyorsunuz. Ailenizden biri ölmemiş olsa da, ambulans sesleriyle, her evden bir cenaze çıkmasıyla, herkesin hayatını etkileyen bir facia. Milli Eğitim ile ortak yürütülen bir projeydi bu."

DEFNE BATUR (UAA'93) -
SEDA ŞAMLI LUŞ (ACI'91)

Bu mutfakta iki anne var

İki anne. Defne Batur ve Seda Şamlı Luş... Biri UAA'lı, diğeri ACI'lı... Kurdukları YouTube video kanalı 'İki Anne bir Mutfak' ile yayına başladılar... Şimdiden 7 binin üzerinde aboneli olan kanalda; çocukların, başta beslenme olmak üzere çeşitli sorunları hakkında anne babaları bilgilendirip, onlara rehberlik ediyorlar. 200'e yakın video ile izleyicilerine bol bol tarif ve tüyo veriyorlar. Seda Şamlı Luş, bu tür bir iş fikrinin öncelikle çevresindeki vahim beslenme hatalarından aklına geldiğini belirterek, şöyle devam ediyor: "Parka gidiyorsunuz, bir yaşındaki çocuğun elinde patates cipsi, yağlı krakerler var." Defne Batur ekliyor: "Kızarmış patatesin Türkiye'de klasik bir kahvaltı malzemesi olduğunu gördük. Sosyal medyada annelerin 'çocuğumun en sevdiği kahvaltısı' iletilerine bakınca bunu görüyorsunuz."

CELİL OKER (TAC'71) Yeni romanı, 'Sen Ölürsün Ben Yaşarım'

Türk polisiyesinin usta ismi Celil Oker, 1999'da 'Çıplak Ceset' ile başladığı dedektif Remzi Ünal serisine bir yenisini daha ekledi. 'Sen Ölürsün Ben Yaşarım', İstanbul'daki gökdelenlerden birinin 16. katında işlenen bir cinayetle başlıyor. Remzi Ünal'ın maceraları, 1999'da 'Çıplak Ceset'le başladı. Ardından 'Kramponlu Ceset', 'Bin Lotluk Ceset', 'Rol Çalan Ceset', 'Son Ceset' ve 'Bir Şapka Bir Tabanca' yayınlandı. 2005'ten sonra 5 yıl ara veren seri, 2010'da 'Yenik ve Yalnız' ile yeniden başladı. 'Beyaz Eldiven Sarı Zarf' adıyla bir öykü kitabı ve son olarak 2013'te 'Ateş Etme İstanbul' romanı okurlarla buluştu.

SEDA TELCİLER (ACI'04) Kendim olmak istiyorum

Reklam filmleri, M.U.C.K, Sihirli Annem, Not Defteri, halen devam eden Kertenkele dizisi ve Kara Bela filmiyle tanıdığımız Seda Telciler, 'Bembeyaz' isimli single çalışmasıyla profesyonel müzik hayatına başlamıştı. Şarkıcının 'Böyle Şey' adlı dört parçadan oluşan çalışması da kısa bir süre önce müzik piyasasında yerini aldı. Seda Telciler, küçüklükten beri pek çok sanat faaliyetinde bulundu. Modern dans, klasik bale, artistik jimnastik yaptı, sosyoloji ve ses mühendisliği okudu, muhabir olarak çalıştı. Halen piyano ve gitar çalmayı sürdürüyor, şarkı sözü yazıyor. Telciler, Nil Karaibrahimgil hayranı... Peki acaba kendisinden esinlendi mi? "Her şarkısında değişik bir öykü dinliyorsunuz. Bu anlamda baktığınızda Karaibrahimgil'den esinlendim," diyor ama eklemeyen geçmiyor: "Ama ben kendim olmak istiyorum".

CEYLAN NAZ BAYCAN (ACI'01) 'Kuzenler - Aşksız ve Gurursuz'

Ceylan Naz Baycan'ın ikinci kitabı yayımlandı. ACI'dan sonra Bilkent Üniversitesi'nde işletme okudu. Kalafilm Productions'ta yapım asistanı olarak çalışma hayatına atıldı. Birçok reklam, klip projesinin ve Vücut filminin prodüktörlüğünü üstlendi. Akbank ve Pınar Süt'te pazarlama ve reklam departmanlarında çalıştı. Çeşitli projelerin senaryo ekiplerinde yer aldı. Halihazırda senaryo yazmaya ve prodüktörlük yapmaya devam ediyor. 2013'te çıkardığı ilk kitabı Kutsal İnek'ten sonra ikinci kitabı 'Kuzenler - Aşksız ve Gurursuz' kısa bir süre önce okurlarla buluştu.

FATMA GÜLDEMET SARI (TAC'88)

64. HÜKÜMET'TE BİR TAC'LI

Başbakan Ahmet Davutoğlu tarafından kurulan 64. Hükümet'in Çevre ve Şehircilik Bakanı AK Parti Adana Milletvekili Fatma Güldemet Sarı oldu. 1970 yılında Malatya'nın Darende ilçesinde doğan Sarı, ilkokulu Adana Atatürk İlkokulu'nda okuduktan sonra, orta ve liseyi Tarsus Amerikan Koleji'nde tamamladı. 1993'te Mimar Sinan Üniversitesi Mimarlık Fakültesi'nden mezun oldu. 1996'da Yıldız Teknik Üniversitesi'nde yüksek lisans yaptı. 1996-2010 yılları arasında İstanbul, Mersin ve Adana'da mimar olarak çalıştı. 2008'de aktif siyasete başlayan Fatma Güldemet Sarı, 1 Kasım seçimlerinde AK Parti'den Adana Milletvekili seçildi.

Tembel Balık Sefa'nın başarısı

Redhouse Kidz tarafından yayımlanan, Tülin Kozikoğlu ve Sedat Girgin'in hazırlamış olduğu "Tembel Balık Sefa" kitabı, her yıl dünyanın en önemli çocuk ve gençlik kitaplarını seçen Uluslararası Gençlik Kütüphanecileri Birliği'nin The White Ravens listesine girerek önemli bir başarı kazandı.

Redhouse Kidz'e iki ödül

Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği'nin düzenlediği Yılın Çocuk Kitapları değerlendirmesinde Redhouse Kidz'in iki kitabı ödül aldı! Yılın Resimli Öykü Kitabı dalında Yıldırım Karakiya'nın yazıp Başak Günaçan'ın resimlediği Şuşu, Can ve Dörtteker ödüle layık bulundu. Yılın Çocuk Kitabı Tasarımı dalında ise Aytül Akal ve Mavisel Yener'in yazdığı ve Anıl Tortop'un resimlerini ve tasarımını yaptığı Reçelli Şiirler kitabı seçildi.

Yaratıcı Yazı Akademisi eğitime başladı

Redhouse Kidz'in sponsorluğu ve Fatih İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'nün desteğiyle düzenlenen Redhouse Kidz Yaratıcı Yazı Akademisi eğitimleri başladı. Öğrencilerin etkin yazı yazmaları, farklı edebiyat türlerini öğrenmeleri ve yazı yazarken yazarlığın sırlarını keşfetmeleri için Türkiye çocuk edebiyatının en önemli isimleri bir araya geliyor.

Study in Canada

EĞİTİM

Biz Kanada'nın önde gelen lise, kolej ve üniversitelerini Türkiye'de temsil ediyoruz. Bu okulların yaz dönemi İngilizce ve Fransızca dil programlarına ve dünyaca tanınmış akademik programlarına seçkin Türk öğrencilerini yolluyoruz. Bu kolejlere ilavetten Kanada'nın ünlü McGill ve Toronto Üniversite'lerindeki dil programlarında sizlere sunuyoruz. Programlarımız 12-17 yaş grubu ve 18+ öğrencileri kapsamaktadır.

GÖÇMENLİK

Yatırımcı ve girişimci iş adamı programlarında uzmanlaşan firmamız Kanada'nın önde gelen göçmen avukatları ve finans firmalarıyla işbirliği yapmaktadır. Firmamız size ve ailenize en uygun göçmenlik programını seçmenize yardımcı olurken, başvuru sürecinizin hızlı ve sorunsuz geçmesi için elinden geleni yapmaktadır.

Şu an başvuru kabul eden programlar:

- Canadian Permanent Residency-Québec Immigration Investment Program(QIIP). Fransızca bilenler için Québec'e göç her zaman daha kolay.
- Antigua&Barbuda Citizenship by Investment
- EB-5 US Business Immigration

Abdullah Şehoğlu RCIC, McGill 82, TAC 77

Erenca Eğitim, Danışmanlık ve Ticaret Ltd
Abdi İpekçi Cad. Bostan Sok. No:15 Orjin Apt. Kat 5
Nişantaşı/Şişli İstanbul
T: 0212 373 9421 GSM: 0532 231 0677
E-mail: aseholu@erenca.com

Mavisakal... Bir kez daha 'Naklen' yayında...

Uzun yıllar süren sessizliğini geçtiğimiz ay içerisinde yayınladıkları 'Naklen' adlı single ve Serkan Emiroğlu yönetmenliğinde çektikleri klip ile bozan Mavisakal, şimdi de dört şarkıdan oluşan 'Naklen'i yayınladı. Temeli 1980 senesinde Tarsus Amerikan Koleji'nde atılan grup, en son 1998 yılında 'İki Yol' ve 'Kan Kokusu' albümünü yaptı. Mavisakal; Kaan Altan (gitar), Murat Tümer (davul), Genç Osman Yavaş'a (vokal, gitar) ek olarak vurmali çalgılarda Sinan Tansal'dan oluşan kadrosuyla yeniden karşınızda.

Ön hazırlıkları sekiz ay süren albümün kayıtları İstanbul Deneyevi'nde Sevan Çizmeci tarafından yapıldı. Mix ve mastering, Helsinki'de Finnvox stüdyolarında, Mikko Karmila ve Mika Jussila tarafından gerçekleştirildi. Albümde Tuşlu Çalgılarda İlky Özboyar, Bas Gitarıda

Emre Altaç, Mavisakal'la birlikte yer alıyor.

Dijital olarak yayınlanan Naklen'i CD olarak saklamak isteyenler için Mavisakal'ın bir de sürprizi var. Grubun resmi web sitesi mavisakal.com üzerinden CD kartoneti ve göbeği ücretsiz olarak indirilebiliyor.

Kreatif Direktörlüğünü Zeynep Karakaşoğlu, Tasarım ve Sanat Yönetmenliğini Hüseyin Sandık'ın yaptığı kitapçık, grubun takipçileri için koleksiyon özelliği taşıyor. Ayrıca şarkıları iTunes üzerinden satın alacak olan dinleyicileri, özel bir dijital kitapçık ve Naklen şarkısının bir bonus mix'i de bekliyor.

Grubun konser tarihlerini www.mavisakal.com adresinden ve sosyal medya hesaplarından takip edebilirsiniz.

MİNE DEDEKOCA (UAA'99)

YÜZDE YÜZ ÇEVRECİ DAVETİYE

Diyelim bir davet vereceksiniz. Önemli harcama kalemlerinizden biri de davetiye bastırmak ve göndermek olacaktır. Harcayacağınız zaman da cabası. Üstelik, davet edilen kişi, davetin yerine ve saatine baktıktan sonra davetiyeyi çöpe atıyor.

Mine Dedekoca'nın şirketi 'DavetPostası', kağıt ve zaman israfını giderme konusunda önemli bir boşluğu doldurmak için yola çıkmış. Amacı, kendi deyişiyle 'az karbon salımlı ve çok keyifli' davetiyeler yapmak.

Mine Dedekoca, önce bireysel davetiyelerle işe başlamış. Şimdi, daha çok kurumsal müşterilerle iş yapıyor: "Aslında başlangıçta daha çok bireysel kullanım için yola çıkmış olsak da zamanla şirketlerin de ilgi gösterdiğin fark ettik," diyor ve devam ediyor: "Özellikle son altı aydır şirketlerle de birebir çalışıyoruz. Şirketlerin ken-

di kurumsal kimlikleri ile hazırladıkları şablonları panele yükleyip, sadece onların kullanımlarına açarak, kendi özel davetiyelerini oluşturmalarını sağlıyoruz."

Peki bu hizmete daha çok kimler ilgi gösteriyor? Sözü yine Mine Dedekoca'ya bırakıyoruz: "Kullanıcı profilimiz, 18-35 yaş arasında, teknolojik yenilikleri yakından takip eden ve bunların ilk kullanıcı olmaktan hoşlanan kişilerden oluşuyor. Bugüne kadar site aracılığıyla 547 adet bireysel, 17 adet de kurumsal davetiye oluşturulmuş durumda."

Çevre açısından, başarılı iş küçümsenecek gibi değil. Dedekoca şunları söylüyor: "Bir örnek vermek gerekirse, 250 kişilik bir davetiyenin sadece ulaştırılması için ortalama 48 kilo karbon salınımı ortaya çıkıyor. DavetPostası'nı kullanırsanız karbon salınımı sıfıra yakın oluyor."

HER NEFESTE DAHA İYİSİ İÇİN ÇALIŞIYORUZ. YENİ ÖDÜLLERLE DAHA DA MUTLU OLUYORUZ.

2015'in ilk 9 ayında
prestijli 12 uluslararası ödül kazandık.

İNOVASYON ÖDÜLLERİ

Best Business Awards

"En İyi İnovasyon"
ödülü (İngiltere)

Stevie Awards

"Avrupa'nın En İnovatif Firması"
ödülü (Amerika)

European Business Awards'ta
"Growth Strategy of the Year"
kategorisinde

"The Elite Award" Ulusal
Şampiyonluk (İngiltere)

TASARIM ÖDÜLLERİ

Nef New York ile
MIPIM Architectural Review
Future Projects Awards

"Dünyanın En İyi Projesi"
ödülü (Fransa)

Nef New York ile

The Plan dergisi

"En İyi Konut" ödülü (İtalya)

Nef New York ile
SARA NY Design Awards
"Altın Mükemmeliyet"
ödülü (Amerika)

Nef Levent O3 ile

European Property Awards

"En İyi Ticari Yüksek Katlı Bina"
ödülü (İngiltere)

Nef New York ile

American Property Awards

"En İyi Yüksek Katlı Konut"
ödülü (Amerika)

İLETİŞİM ÖDÜLLERİ

Communicator Awards

"Gayrimenkul Web Sitesi"
Altın ödül (Amerika)

Stevie Awards

"En İyi Gayrimenkul Web Sitesi"
ödülü (Amerika)

European Property Awards

**"En İyi Gayrimenkul
Pazarlama Kampanyası"**
ödülü (İngiltere)

European Property Awards

"En İyi Gayrimenkul Web Sitesi"
ödülü (İngiltere)

Mutluluğumuzu sizlerle paylaşmak istedik.
Daha nice ödüllere.

nef

nef.com.tr | 444 9 633

MEZUN OLA

MAYANLAR

**BAZILARI DAHA ÜNİVERSİTEDEN MEZUN OLMADAN
OKULA DÖNDÜLER, BAZILARI MÜDÜRLÜĞE KADAR
YÜKSELDİLER, BAZILARI ÖĞRETMEN OLARAK BİNLERCE
OKULDAŞINI YETİŞTİRDİ, BAZILARI ON YILLARCA ÇALIŞARAK
EFSANE OLDULAR... HEPSİNİN ORTAK NOKTASI,
BİR TÜRLÜ OKULLARINDAN AYRILAMAMALARIYDI...
İŞTE ÖĞRETMENLERİ, YÖNETİCİLERİ, ÇALIŞANLARI VE
EFSANE EMEKTARLARIYLA SEV OKULLARININ
MEZUN OLAMAYAN MEZUNLARI...**

Hayatta hemen hemen herkesin en azından bir yuvaya dönüş öyküsü vardır. Doğduğunuz, büyüdüğünüz, yetiştiğiniz yerlere, uzunca bir aradan sonra dönmek, bambaşka duyguları beraberinde getirir.

Heyecanla beklersiniz. Buluşma anına gelinceye kadar heyecan artarak sürer. Kafanızdaki sorular bitmez. Acaba geride kalanlar, sizi nasıl karşılayacaklardır? Yıllarınızı geçirdiğiniz yerler, nasıl bir değişikliğe uğramıştır?

Belki hayal kırıklığına uğrarsınız. Döndüğünüz yer, çocukluğunuzun geçtiği yer olmaktan uzaktır. Belki tam tersi, gidilen yer hiç değişmemiştir. Ama yine de çok sevinmezsiniz. Çünkü siz değişmişsinizdir.

Öte yandan, belli sorumluluklar almaya başlamış, yeni bir yaşama doğru yelken açmak üzere-sinizdir. Evlilik, yeni işler, yeni ilişkiler yuvadan kopuşu hızlandıran sinyallerdir.

İşte bu, oturup düşüneceğiniz, hayatınızdaki en kritik kararlardan birini alacağınız andır.

Bazıları dört gözle sizin yuvaya dönüşünüzü beklemektedir.

Onlar, sizin okulunuz ve öğretmenlerinizdir.

Okuluza öğretmen olarak hizmet etmek artık sizin elinizdedir.

Yuvaya dönüşünüz, hayatınızın fırsatı olabilir. SEV Okullarından pek çok öğretmen, bugün, bir zamanlar öğrenci oldukları okullarda öğretmenlik yapıyorlar. Aralarında okul müdürü olanlar var. İdari işlerde çalışanlar var.

Bu sayımızda, okullarına tutkuyla bağlı olan, bu yüzden de bir türlü 'mezun olamayan' öğretmenlerimizi ve idari çalışanları sizlere tanıtıyoruz. Ayrıca on yıllarca emek vermiş ve okulla özdeşleşmiş emektarlarla konuştuk.

Okulda olmanın nasıl bir tutku halini aldığını, kendisiyle yaptığımız söyleşide Kerime Arsan (ACİ'70) çok iyi anlatıyor:

"Kopmak fiziksel olabilir. Ama insan 28 yılını geçirdiği bir yerde öyle bağlar oluşturuyor ki kopmak mümkün değil."

İşte mezun olamayanlar ve efsane çalışanlar... Söz onlarda...

FUNDA CÜCELOĞLU UAA'84

Veliler ilk model olarak bizi görüyorlar

Funda Cüceloğlu, Üsküdar Amerikan Okul Müdürlüğünde beşinci yılında... Mezun olduğu okula müdür olarak dönen Cüceloğlu ile eğitimi, İngiltere yıllarını, öğretmenliği niye istediğini, müdürlüğünü, mezun öğretmenlerin okul için niye değerli olduğunu konuştuk.

Funda Cüceloğlu, “Okul, insanı kendi evindeymiş gibi hissettiriyor,” diyor. Sıcaklık böyle bir şey olsa gerek. Biz soruyoruz. Cüceloğlu, okulu okul yapan özelliklerini anlatıyor.

Öğretmenliğe ilgi duymanız nasıl oldu?

1984 Üsküdar Amerikan, 1988 Boğaziçi Üniversitesi mezunuyum. Daha üniversite sıralarında özel ders vermeye başlamıştım. Bu dersler sayesinde öğretmeyi sevdiğimi anladım ve bu yoldan devam ettim.

Boğaziçi’nde hangi alanda eğitim görmüştünüz?

Mütercim tercümanlık bölümünden mezun oldum. Doğrudan öğretmenlikle değil, ama dille ilgili bir branştı.

Boğaziçi’nden sonra ne yaptınız?

Yine Boğaziçi hocalarının bulunduğu bir dersanede çalışmaya başladım. TOEFL ve Proficiency sınavlarına hazırlık dersleri verdim. Büyük şirketlerle çalıştım. Pedagoji formasyonu aldım.

Uzun süren bir İngiltere döneminiz var...

Evet. Eşimin işi nedeniyle Londra’ya gittik. Orada ‘acaba eğitim yönetimi ile ilgili bir şeyler yapabilir miyim’ diye düşündüm. Londra Üniversitesi Eğitim Fakültesi’nde eğitim yönetimi master’ı (education management and administration) yaptım. Eğitim sırasında, bir İngiliz okulunda öğretmenlik yapmaya başladım. Orada, İngiltere dışından gelen ailelerin çocukları vardı. Bunlardan bir kısmı da Türklerdi. İngilizce düzeyi iyi olmayan çocuklardı. Onlara dil desteği (language support) vermeye başladım. Bir yandan Türkçe dersleri de veriyordum. Sonrasında Londra’da, bütün Türkçe sınavlarının hazırlanması konusunda çalışmaya başladım.

Türkiye’ye döndükten sonra ne yaptınız? Üsküdar’a gelişiniz nasıl oldu?

Dönüşte ilk önce Eyüboğlu Okulları’nda, müdür yardımcısı olarak işe başladım. İki sene sonra da, 37 yaşın-

dayken okul müdürü oldum. O zaman Türkiye’de ‘eğitim yönetimi master’ı yoktu. İngiltere’de, master derecesi olmayanlar müdür olamıyorlardı. Burada 2004-2010 yılları arasında müdürlük görevinde bulundum. IB Koordinatörlüğü yaptım. Üsküdar Amerikan Lisesi’nde o zaman Melike Hanım (Ateş, UAA’65) okul müdürü idi. Ama emekli oluyordu. O dönemde Tülin Hanım (Büyükkalkan, UAA’65) benimle temasa geçti. Beni davet ettiler. Konuştuk, anlaştık. Böylece 2011 yılında UAA okul müdürlüğüne başladım. Beşinci yılım oldu...

Müdürlüğe ve mezun olduğunuz Üsküdar Amerikan’a kolay adapte oldunuz mu?

**Burası bir ev
gibi, kendinizi
güvende
hissediyorsunuz.
Devamlılık var.
Bir saygı var.
Rüzgara karşı
durabiliyor. 140
yıldır hayatta.**

Adapte olmada herhangi bir zorluk çekmedim. Eğitim öğretim işinde olduğumdan, meslektaşlarımın bir kısmını tanıyordum zaten. Büyüklerimi de UAA’dan biliyordum. Tülin Hanım benim hocam olmuştu. Kampüse, okulun kültürüne yabancı değildim.

Türk müdürler her zaman Üsküdar mezunları olmuştu. Tabii ki bu geleneği de devam ettirmek önemliydi. Yabancı müdürlerimiz değişebiliyor. Türk müdürler ise buranın geleneğini devam ettiren kişiler oluyorlar. Onların sayesinde okula olan güveni artırmış oluyorsunuz. Sizler, okula

girenlerin gördükleri ilk örnekleri oluyorsunuz.

Okula geri dönmeyen çekiciliği neydi?

Okulun bazı özellikleri var. O özelliklerin ilk örneğini veliler sizde görüyorlar. İlk model siz oluyorsunuz. Çalışanlar açısından baktığınızda da bir güven ve istikrar unsuru oluşturuyor. Çünkü burada çalışan öğretmenler, uzun süreli çalışan insanlar. Burada oturmuş bir kültür var, bir sistem var. Oturmuş bir yapı var.

Sizin döneminizde yapılan yeniliklerden bahsedebilir misiniz?

Bakalorya programı, Tarsus’ta ve İzmir’de vardı ama bizde yoktu. Üsküdar Amerikan’da bakalorya programını başlattık. Bunu başlatmamızın temel nedenlerinden biri, çocuklara biraz daha fazla fırsat yaratmasıydı. Zaten son derece kuvvetli bir müfredatımız vardı. Bunun yanı sıra yurtdışına giden öğrenci sayımız artıyor. Onlara daha çok imkan tanımak, seçenekleri artırmak istedik. Onu başlattık. Önümüzdeki sene ilk mezunlarımızı vereceğiz.

İkinci olarak IT entegrasyonunu gerçekleştirdik. Biraz temkinli giden bir okulumuz. Her yeniliği hemen adapte etmektense, ilk önce biraz değerlendirmek gerekiyor.

Uzun vadede neler yapmak istiyorsunuz?

Zaten Üsküdar Amerikan iyi bir isim. Öte yandan, tabii ki daha geliştireceğimiz çok yönler var. Eğitim alanında artan bir rekabet var. Biz artık dünyanın tanıdığı en iyi standartlarda faaliyet gösteriyoruz. Dolayısıyla her rakip bizim için önemli. Yaptığımız her işe ‘en iyi nasıl yapabiliriz’ diye bakıyoruz. Üniversite ve meslek tercihlerini daha iyi yapabilmeleri için çok çaba harcıyoruz. Yani sonuç olarak, çocuğu bir bütün olarak büyütmek istiyoruz. Okul dışı faaliyetlerimiz çok fazla. Hepsini Üsküdar Amerikan’a yakışacak şekilde yapmamız gerekiyor.

Onlarca yıl Üsküdar'a hayat verdiler

UAA'nın üç eski müdürü Esin Hoyi (UAA'58), Melike Arduman Ateş (UAA'65), Tülin Büyükalkan (UAA'65) ve bugün Funda Cüceloğlu (UAA'84) nasıl okul müdürü oldular? Gençler için ne söylediler? Hangi anıları paylaştılar? Buluşma, efsane müdürleri bir araya getirdi.

MELİKE ARDUMAN ATEŞ, UAA'65

Nasıl müdür oldunuz?

"Ben her zaman öğretmen olmak istemiştim. Fakat, bizim zamanımızda bütün İngilizce öğretmenleri yabancıydı. Ben de, Üsküdar Amerikan'da öğretmenlik yapamayacağımı düşünüyordum. O arada Tülin (Büyükalkan) arkadaşımız müdürdü. Benim sınıf arkadaşımı kendisi. Daha önce böyle bir fırsat olmamıştı ama 1997 yılında Çeşme'deyken bir telefon geldi. Şunu da söylemeden geçmeyeyim. Ben okulu her zaman çok seven biriydim. Okuldayken de okulun bana verdiği

tüm nimetlerin farkında olan biriydim. Neyse, telefonu açtım. Bir öğretmen ayrılmış. Çok acilen bir yıllığına bir İngilizce öğretmenine ihtiyaçları varmış. 'Müdür Mr. Heard seninle konuşacak' dediler. Mr. Heard, 'İB yapmışsın başka bir çok şeyler yapmışsın. Tamam, çok güzel ama biz hep yabancı öğretmen alıyoruz. Onun için ancak bir yıllığına kontrat yapabiliyoruz. Bunu kabul eder misin?' dedi. 'Ederim. Burası benim Alma Mater'im ve çok seviyorum' dedim. Şartları kabul ettim. Öğretmenliğe başladım. O zaman çok sevdiğimiz bir öğretmenimiz vardı, Marie Gummersheimer. Ben müracaat ettiğimde, okul yöneticileri önümüzdeki yılın programını yapıyorlardı. 'Beni yeni programa koymayın' dedim. 'Niye' dediler, 'Memnun değil misin? Sevmedin mi öğretmenliği?' 'Hayır' dedim, 'Ben okulu çok sevdim, ama Mr. Heard ile böyle bir anlaşmam var.' Marie Gummersheimer, dirayetli ve dediğim dedik bir kadındı. Bana hiç söylemedi. Gitmiş Mr. Heard'e, 'ABD'den yeni mezunları getiriyorsunuz. Ben bu kadınla bir senedir çalışıyorum ve çok memnunum. Niye bizim öğretmenimizi istemiyorsunuz?' demiş. Mr. Heard de beni çağırırdı. 'Ar-

kadaşların seni bırakmıyor. Kalmaya razı mısın' dedi. Yıl 1998-99. Böylece, öğretmen olarak, üç yıl okulda kaldım. Bu arada, veliler, 'illa ki öğretmenler yabancı olacak' diye karar verdiler. Üç Türk öğretmen vardık o zaman. Mr. Heard, 'İkisini çıkarmak durumundayım ama seni çıkarmak istemiyorum. Seni ileride idareci olarak görmek istiyorum. Bu sene ilköğretimde bize müdür yardımcılığı yap' dedi. 1999 - 2000 ders yılında, öncelikle SEV İlköğretim'de bir yıl müdür yardımcılığı yaptım. O yıl Tülin Hanım ayrılmış yerine Nilgün Hanım gelmişti. Sonra Üsküdar'a geri döndüm. Ve 10 yılımı müdür olarak tamamladım. Yani bir yıllığına geldim, 14 yıl kaldım.

Sizi en çok etkileyen anınız?

"Benim çok meşhur bir yaramazlığım var. Hatta bununla istemeden meşhur oldum. Altıncı sınıftayız. Sınıfta sürekli olarak yer değiştirdik. Bir mayıs sabahı... Tam cam kenarına oturmışım. Öğretmenimiz Lamiya Hanım vardı. Allah Rahmet eylesin. Kulakları pek duymazdı. Derse konsantre olmam lazım ama çok sıkıcı geliyor. Dersin beşinci saati ve benim karnım acıktı. Tam da erik ve kiraz zamanı. Okulda yemek yemiştım. Meyvele-ri ise evden getirmiştim. Ders bitsin diye düşünerek 'ya Allah' diyorum, bir

tane kiraz yiyorum. Çekirdekleri de camdan aşağı atıyorum. Derken kapı birdenbire açıldı. O zamanki okul müdürümüz '541 Melike Arduman' diye bağırdı. Nasıl utandım anlatamam. Öldüm, bittim, mahvoldum. İhtar aldım tabii ki...

Gençlere ne söylemek istersiniz?
"Galiba, Mr. Shepard'ın ikinci müdürlük yılıydı. Bir takım olaylar oldu. Özellikle son sınıftaki öğrenciler, kendilerine gereken anlayışın sağlanamadığından şikayet ettiler. 'Biz bu okulu sevmeden ayrılacağız, bize hiç özgürlük vermiyorsunuz' dediler. Önce Mr. Shepard yanıt verdi. Gayet de güzel

Soldan sağa: Funda Cüceloğlu (UAA'84), Melike Arduman Ateş (UAA'65), Tülin Büyükalkan (UAA'65) ve Esin Hoyi (UAA'58).

konuşur. 'Sen bir şey söyleyecek misin' diye bana sordu. 'Evet' dedim 'Ama ben Türkçe söyleyeceğim.' Oditoryumda oturuyoruz. Sadece son sınıflar var. Dedim ki 'Seversiniz, sevmezsiniz. Bu sizin sorunuz. Çünkü yarın öbür gün evlenirsiniz, karınızı boşarsınız, kocanızı boşarsınız. Ama ölene kadar UAA mezunu kalacaksınız.'

TÜLİN BÜYÜKALKAN, UAA'65

Nasıl müdür oldunuz?

"Okuldan mezun oldum. Üniversiteye girdim. İngiliz Dili okuyorum. Son sınıftayım. Bu arada eski öğretmenlerim aradı. Onlarla hep irtibat halindeydim zaten. Şubat ayı gibi, senenin ortası. Müdürümüz Ms. Morgan beni aradı ve 'ne yapıyorsun, mezun oldun mu?' dedi. Ben de 'Henüz olmadım, hazıranda olacağım' dedim. 'İyi, iyi çok sevindim. Ben seni okula alacağım, biliyorsun değil mi?' dedi. Bu lafı duyunca, o bina şöyle bir döndü. Nasıl güzel bir haber biliyor musunuz? 'Okulu bitir gel' diyor.

Nisan ayı gibi okula gittim. Sözleşmeyi yapmışlar. Bana imzalatıldılar. O dönemdeki ihtiyaç part-time idi. Fakat haftada 20 saat süren bir part-time oldu. Beşinci yılımda 'High school dean olur musun (lise bölüm müdürü)?' diye sordular. Bizim Türk müdiremiz Semiha Malatyaloğlu, 'Sana güveniyorum. Haydi. Lise müdürü olacaksın' dedi. 'Ben yapabilir miyim?' derken, kendimi lise öğrencileri arasında buldum.

Yıllar geçti. O pozisyonda 20 yıl kaldım. Sonra Esin Hoyi ile birlikte çalıştım. 20 yıl sonra bir gün Esin Hoyi geldi. 'Tülin ben Robert'e geçiyorum, burası müdürlük için seni isteyecek. Hazır ol' dedi. Ben de düşünüyorum. Bir yandan büyük bir sorumluluk diyorum, öte yandan kendimi hazır hissediyorum. Eğitimlerim uygundu. Yönetim eğitimlerini de hep almıştım.

Yedi yıl sonra 'Seni üst yönetime, Vakıf'a alacağız, eğitim koordinatörü olarak' dediler. Orada da on yıl geçti. Çok da güzel geçti. Hep severek çalıştık. Derken emekli oldum. 'Ben artık ayrılayım, biraz da özgür olmak istiyorum' dedim. Vakıf'tan ayrılalı dört yıl oldu. Şimdi Funda'mız (Cüceloğlu) yetiştirdi. Benim öğrencilerimden biriydi."

Sizi en çok etkileyen anınız?

"1970'li yılların sonuydu. Margarin, benzin, sigara kuyrukları var. Siyasi

terör almış başını gidiyor. Zor dönemlerdi. Biz hep nöbetteydik. Okulu devamlı kontrol altında tutuyorduk. Ama yine de korkuyorduk. Okulda bir şey

olmuyor ama olması ihtimali yüksek. Esin Hoyi yeni müdür olarak okula gelmişti. Bir gün... Eski öğretmenlerden Figen Hanım var. Figen Ayfer ve ben. İkimiz de nöbetçiyiz. Esin Hanım geldi, "Çok üzgünüm çocuklar ama bir haber aldım. Galiba bahçede bir yerlere bomba konmuş. Çok korkuyorum. Aman kimse duymasın. Hep beraber gidip araştıralım" dedi. Ben bir yere gideceğim, Figen Hanım bir yere gidecek, Esin Hanım bir yere gidecek. Düşünebiliyor musunuz korkumuzu? Sonra heyecanla tekrar birbirimize koştuk. 'Biz ne yapıyoruz' dedik. 'Bombayı görsek de ne yapılacağını bilmeyiz ki ... Gizli bir şekilde polise gidip haber verdik.'

Gençlere ne söylemek istersiniz?

"Hayat boyu öğrenmek diye bir şey vardır. Biz de ona inanarak büyüdük. Her dakika bir şey araştırma, bir şey öğrenme hali... Bunun yanı sıra da hep konuştuğumuz özgüven. Her zaman kendinden emin olabilmek ve tabii ki liderlik... Bizim okulların gençleri, bu kavramlara göre yetiştiler ve bunun karşılığını aldılar."

ESİN HOYİ, UAA'58

Nasıl müdür oldunuz?

"Maarif Koleji evime yakındı. Eşim askere gitmişti ve kızım yeni doğmuştu. Bu okuldan öğretmenlik teklifi aldım ve kabul ettim. Hiç bir eğitimlik belgem yoktu. İngilizce öğretmeni olarak tayinimi aldım. Ertesi yıl müdür muavini oldum. UAA'nın Türk müdürü Semiha Malatyaloğlu, benim UAA'ya gelmemi istedi. Ben de, ona, UAA'ya gelmek istemediğimi, çünkü öğretmenliğe devam etmek istediğimi söyledim. Ne oldu, ne bitti bilmiyorum. İdareci olmayı hiç düşünmemiştim ama herhalde bu benim kaderimdi. Sonra Ma-

arif Koleji'nden izinle UAA'ya geldim. Bünyemde herhalde öğrenciyi sevmek vardı ki, işimden çok memnun kaldım. Müdürlüğe başlamam böyle oldu."

Sizi en çok etkileyen anınız?

"Şöyle bir şey hatırlıyorum. Maarif Koleji'nde ikinci yılımda müdür muavini yaptılar. Çok eski bir yerli araba, rengi de yeşil. Sabahleyin bu arabaya biner, Moda'da okuldan kaçan çocuk toplardık. Fazla yer olmadığı için, 'Arabaya binenler binsin, diğerleri de arkadan yürüsün' diyorduk. Bütün Moda görürdü. Ben bir grup çocukla önde araba okula geliyorum. Derken, bu tantana tüm öğrencilerin o kadar hoşuna gitti ki kaçmayanlar da kaçmaya başladı. Bunların arasında bugün pek çok profesör var. Prof. Dr. Hasan İlkova, Prof. Dr. Serdar Erdine ilk aklıma gelenler."

Gençlere ne söylemek istersiniz?

"Bu okul bize son derece güzel değerler verdi. Bir örnek vermek gerekirse... Marmara Üniversitesi rektörlerinden Tunç Eren, profesörlük yaptığı ve bir rahatsızlık geçirdiği günlerle ilgili olarak bana şöyle dedi: 'Koca amfide yanıma gelip, 'Hocam iyi misiniz? Bugün sesiniz iyi gelmiyor. Geçmiş olsun ya da bir yardımım dokunur mu?' diyen öğrencilerimin hepsi UAA'lı çıkıyor. Bence okulumuz hala bazı değerleri vermekte oldukça başarılı."

Okula döndüğümde müthiş bir kadro buldum

“Bugünkü kadronun temelinde 1980’li yıllarda okula ağırlığını koymuş olan müdürler ve yöneticiler yer alıyor” diyen Betül Sallı bizi o günlere götürüyor.

Okula dönüş hikayeniz nasıl oldu?

Ms. Morgan mezunları çok önemserdi ve okula geri çağırırdı. Beni de çağırdı, ancak ben o dönem tam gün çalışmaya hazır değildim. Öyle bir düzenim yoktu. Daha sonraki yıllarda sevgili arkadaşım Kanunur Otan Akın ve sevgili Tülün Abı’nın (Kepkep, UAA’52) davetiyle katıldım dernek çalışmalarına. 1980’lerin başıydı... Müdürler, Ms. Millett ve Esin Hanım (Hoyi, UAA’58). Muhteşem... Mezunlar ofisinde koordinatör Gönül Abı’nın (Yalaz, UAA’50), yeri çok ayırıdır. Fay Linder idareci, Tülin Büyükkalkan (UAA’65) Lise Dean. Çalışkan, özverili, zeki, kısaca müthiş bir kadro...

Yetişenler Derneği Başkanlığı sırasında neler yaptınız?

Üsküdar Amerikan (Kız) Lisesi’nden Yetişenler Derneği’nin hikayesi, 1930’lu yıllarda dersler dışında kültürel, sportif, sosyal ilişkiler kurarak çevreye açılmak amacıyla öğrenci birliği kurulmasıyla başlıyor. Öğrenci Birliği, çeşitli kollar ve kulüpler şeklinde çalışmalarını sürdürmüştü. Buradan bir grup, mezun olduktan sonra da bu faaliyetlerine devam etmek istemişler ve dönemin okul müdürü Ms. J. Martin ve Türk Müdür Bülent Yener’in desteğiyle 1952’de Yetişenler Derneği’ni kurmuşlar. 1973 yılında da resmi bir kuruluş şeklini almış. Bu kurucu gruptan sevgili Seniye Pakalın (UAA’36) ve sevgili Vedia Ketenoglu bizim dönemlerden bir çoğumuzun öğretmeni olmuştur. Hepsini saygı ve sevgiyle anıyoruz.

Okul içinde ve dışında o yılların şartlarına göre birçok faaliyet düzenliyoruz. Kariyer Günleri, söyleşiler, üniversitelere ziyaretler düzenledik. Burs fonuna katkı, okul ihtiyaçlarını karşılamak gibi işler yaptık. Mezunlara yönelik dergiler, ‘Newsletter’ çıkardık. Eski ‘Alma Mater’, şimdi ki ‘Buluşma’ya katkıda bulunduk. ‘Brownie’, ‘dondurma’, ‘Çocuk’ günleri düzenledik, sanat ve spor kursları açtık. Auditorium, Kinney Cottage veya CKM’de (Caddebostan Kültür Merkezi) mezunlara konferanslar düzenledik. Dernek faaliyetleri devam ederken, SEV Yönetim Kurulu üyeliği, Personel Nominating Komite üyeliği, Local Executive Council (LEC) çalışmaları, SEV Board of Governors toplantıları gibi SEV için gönüllü olarak çalıştım. 80’ler bitip 90’ların başında iki, üç yıl UAA’nın halkla ilişkiler görevini üstlendim. Severe yaptım. Çok sorumluluk isteyen, güzel ama ağır bir işti. Ardından da UAA’da öğretmenliğe başladım. ‘Sosyoloji’ zaten mesleğim ve çok önemseydiğim bir alan. O yıl başlayan ‘Human Communicati-

on’ (İnsan İlişkileri) dersleri için iki yıllık müfredat hazırlığı yaptım ve Milli Eğitim’e onaylattık. EQ, liderlik, beden dili kullanmak, CV yazma teknikleri gibi hayatın içinden konular vardı. Önemli olduğuna inanarak kurduğum ‘Etik Değerler Kulübü’ ve NGO/STK kulüplerinde sınav telaşı içinde olan, son sınıfların emeği büyüktür. 2006 yılında ise kendi kendimi erken emekli ilan edip Üsküdar’a veda ettim.

Okula dönmek isteyen gençlere ne önerirsiniz?

Kısaca gençlere şunları söylemek istedim: Reunion’ları beklemeyin. Beş sene çok uzun.

Sevgili Dilek Ölçer ve çok değerli yönetim kurulu üyelerini ve sevgili Ayşe Erçetin’i çok başarılı buluyorum. Kick-off projesi çok ümit veren bir proje. Emek verenlere, bizden önceki yönetim kurullarına, benim dönemimde büyük bir özveriyle çalışan dönem arkadaşlarıma, bizden sonraki yönetimlere, şimdi aramızda olmayanlara, uzaklara gitmiş olanlara, derneği ayakta tutan herkese ayrı ayrı teşekkür edilmesi gerekir diye düşünüyorum. İyi ki varsınız...

DİLEK YAKAR UAA'75

Öğrencilerle çalışmak insanı her daim genç tutuyor

Üsküdar Amerikan'dan mezun oldu. Ardından Boğaziçi'ne girdi. Okulu henüz bitirmeden öğretmenlik teklifi aldı. Öğretmenlik yaptı, sonra yöneticiliğe geçti. SEV Eğitim Koordinatörü Dilek Yakar, 35 yıla yakın hizmetiyle tam bir "Mezun Olamayan Mezun."

Henüz okulu bitirmeden, Üsküdar yöneticileri Dilek Yakar'ı çay partisine davet edip öğretmenlik teklif etmişler. Peki sonrasında neler oldu? 25 yılını okulda, son on yılını da SEV'de Eğitim Koordinatörü olarak geçiren Dilek Hanım anlatıyor:

Sizin Okula dönmeniz nasıl oldu?

Ben Üsküdar Amerikan'ı bitirdikten sonra Boğaziçi'nin İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümüne girdim. 1979'da üniversiteyi bitirdim. Okulda ayrıca TOFL eğitmeni olmak için dersler de aldım. Boğaziçi'nin başında da Hikmet Sebüktekin adlı bir öğretim üyesi vardı. O, UAA'ya telefon ediyor. "Elimde öğretmen olarak çıkmak üzere olan iyi bir iki isim var, ilgilenir miyiz?" diyor. Benim ismimi de söylüyor. O sıradaki müdürümüz Ms. Millett, "O bizim öğrencimiz zaten. Benim şahsen öğrencimdi. Kendisini tanıyorum. Söyle bize uğrasın" diyor. O kadar komik ki, ben daha mezun olmamışım bile. Sonra beni UAA'ya çağırdılar. Tülin Büyükalkan (UAA'65)

o zaman lise müdürüydü. Figen Ayfer (UAA'63) yanılmıyorsa ortaokulun müdürüydü. Hepsi de benim bizzat öğretmenim olmuş kişilerdi.

Nasıl karar verdiniz?

O zamanlar Ms. Millett'in evinin terası vardı. Orada beni çay ve kurabiye ile ağırladılar. Önce konuştuk, sonra okula dönmem konusunda karar verildi. Yani, daha mezun olmadan UAA gibi bir okula, İngilizce öğretmeni olarak işe alınmış oldum. Zaten öğretmen olmayı planlıyordum. İşte dört seneden sonra yeniden okuldaydım.

O kadar küçüktüm ki, lise ikiler ve üçler beni öğrenciliğimden tanıyorlardı. George Jevromovic adında genç, yakışıklı Yugoslav kökenli Amerikalı biriyle aynı sene işe alındık. Okulun ilk günü. Yeni öğretmenleri tanıtıyorlar. Önce beni tanıttılar. Öğrenciler "A bu bizim Dilek değil mi" gibi şeyler söylediler. Kimse 'Dilek Hanım' demiyor. Sonra Jevromovic öğrencilere tanıtıldı. Törene bomba düşmüş gibi oldu. Alkış, kıyamet. O zaman kız okulu daha, gerçekten yakışıklı bir öğretmendi.

Öğrenciler beni hoca gibi görmüyorlardı yani. Nasıl görsünler ki... 22 yaşındaydım daha. Okula başlayan hazırlık

öğrencileri de 12 yaşındaydı. Öğretmenler odasında da bir köşede otururdum. Öğretmenler "hadi kızım bana bir çay getir" filan diye dalga geçiyorlardı. Okulun en genciydim. Şu anda da en yaşlılardan biriyim. İlginç gerçekten...

Bayağı eğlenceli ve ilginç yıllar geçirmişsiniz. Üsküdar Amerikan'da hangi bölümlerde çalıştınız?

Hazırlık sınıflarında öğretmen olarak başladım. Bir ara Esin Hanım ve Tülin Hanım'ın asistanı gibi çalıştım. Okulun yönetimiyle ilgili işleri de o sırada öğrendim. Tercümeler yapıyordum. Konuşmaları toparlıyordum. Toplantıları takip ediyordum. İlköğretim açılınca "buraya geçer misin" dediler. Ben de "geçerim" dedim.

SEV İlköğretim'in ilk müdürüsünüz değil mi? Şimdi tüm SEV İlköğretim'lerin koordinatörsünüz?

Evet. Bugün bütün İlköğretim'leri takip ediyorum. Buradan arkadaşlarla birlikte destek oluyoruz. Üsküdar SEV'i iyi biliyorum. Diğer okullar hakkında da gide gele oldukça bilgim oldu. Üç okulda da müthiş bir çalışma ortamı oluştu. Birbirlerine destek oluyorlar. Paylaşıyorlar. Her şeyi ortak yapıyorlar. Kısacası, aralarında iyi bir sinerji var.

Mezunların okullarına geri dönmelerine nasıl bakıyorsunuz? Sizce bu bir avantaj mı, dezavantaj mı?

Bence avantaj. Bir kere eğer İngilizce öğretmeni arıyorsak ve İngilizce olarak fen matematik dersi verecek birini istiyorsak; İngilizce seviyeleri gerçekten iyi olan öğretmenler ancak küçük yaşta

Okulun bir ruhunun olması gerekiyor. Onu, bizim mezunlarımızda, çok kolay yakalıyorsunuz. Kurum jargonunu da biliyorlar.

dil öğrenmeye başlamış kişilerden çıkabiliyor. Onlar, hem dile hakim oluyorlar, hem de kendilerini rahat ifade edebiliyorlar.

Bizim hep yaşadığımız bir sorun var. Velilerimiz ana dilleri İngilizce olan öğretmenlerin ders vermelerini istiyor. Ya da çok iyi İngilizce bilen çift dilli öğretmen istiyorlar. Kendi mezunumuz olun-

ca, ortada bir sorun kalmıyor. Veliye diyorsun ki "Evet Türk öğretmen giriyor ama bakın ben bu okulun ürünüyüm. Biz bu okulda yetiştik ve sizin çocuğunuz da böyle olacak."

Önemli bir nokta daha var. Okulun bir ruhunun olması gerekiyor. Onu, bizim mezunlarımızda, çok kolay yakalıyorsunuz. Kurum jargonunu da biliyorlar.

Uzun yılların ardından okulu bırakmayı hiç düşündünüz mü?

İnsanın hem sevdiği işte çalışıp, hem de para kazanması güzel bir şey. Henüz bırakmayı düşünmüyorum ama eskisi gibi de okul müdürü olacak kadar kendimi enerjik hissetmiyorum. O stresi artık kaldıramam. Ağır gelir.

Yılların birikimine sahip bir eğitimci olarak gençlere neler önerirsiniz?

İnsanlara öğretmen olmalarını çok öneririm. Çünkü hakikaten çok zevkli bir iş. Çocuklarla beraber olmak, insanı devamlı genç ve enerjik tutuyor. Bütün yeni jargonu da biliyorsun. Giyim tarzını da biliyorsun. Nelerle ilgileniyorlar? Onları biliyorsun. Hangi kitaplar çıkıyor? Okuldan takip ediyorsun. Kısacası, onlar her şeyi biliyorlar sen de öğreniyorsun. Sonra ofis hayatıyla okul hayatı birbirinden çok farklı. Ben koordinator olarak Vakıf'a ilk geldiğimde biraz zorlandım. Çünkü günler hep aynı gibi, pek bir değişiklik yok. Gelen yok. Giden yok. Halbuki okulda inanılmaz bir sirkülasyon vardır. Çocuk gelip gidiyor. Veliler gelip gidiyor.

UAA'nın bir 'Süper Mario'su vardı

Yahya Usta, okulun tiyatrosuna lojistik destek vermek için yanında iğne, iplik ve bilumum malzemeyi getirince, adı bir günde Super Mario oldu. 'Mario Usta', Üsküdar Amerikan'da 17 yıl çalıştı. Marangozluktaki ince işini, insan ilişkilerindeki sıcaklığı ile birleştirmeyi başardı. Şimdi bayrağı oğluna devretmiş olsa da öğrenciler ve öğretmenler onu unutmuş değiller. Her gördükleri yerde tezahürat yapıyorlar.

Okulun kafeteryasındayız. Super Mario lakaplı Yahya Usta ve okulun bugünkü marangozu olan oğlu Ahmet ile konuşuyoruz.

Üsküdar Amerikan'da göreve başlamanız nasıl oldu? Kısaca anlatır mısınız?

1990 yılıydı. Üsküdar semtinde orta-ğımınla birlikte bir marangozhane açmış-tık. Bir süre sonra anlaşamayıp ayrıldık. Oğlum Ahmet'i bir yere çırak olarak verdim. Ben de o sırada Çarmıklı Holding'in doğrama işlerini yapıyordum.

Okulumuzun mimarı ve mühendisi olan bir Atilla Bey vardı. Onun daire-sini yapmak bana düştü. Bana geldi. "Yahya Usta, bana öncelik tanıyabilir misiniz?" dedi. Ben, "Bunu işverene sormanız gerekiyor. Ben burada çalış- nım, işveren izin verirse ben seve seve

yaparım" dedim. İşveren izin verdi. İş bitirdik. Bana bir kart verdi. "Benimle çalışmak ister misin?" dedi. "Bakalım, şu anda ben yevmiye karşılığı çalışıyo- rum" dedim. Ertesi gün, beni Üsküdar Amerikan'a çağırdı. Bana, "İşçiliğin- den de dürüstlüğünden de memnun oldum. Başkası olsaydı bu işin hemen üstüne atlardı" dedi. O günden sonra okulda yevmiyeli çalışmaya başladım.

Size bu Super Mario lakabı nasıl takıldı?

Tiyatro dekoru yapmak çok hoşuma gidiyordu. Dramaturji öğretmenimiz, "Yahya Usta, Biz Keşanlı Ali Destanı'nı oynayacağız. Bize köy meydanı lazım" dedi. Ben de "Çizin bana verin, yaparım" dedim. Köy meydanını yaptım. Oyuna, ben de, perde arkasında lojistik destek veriyordum. Baktım kızın kostü- mü yırtıldı. Kendi kendime "Ben ne ya- pabilirim?" dedim. Çantamda makas, koli bandı, dikiş iğnesi, çengelli iğne, iplik bulundurmaya karar verdim.

Ertesi gün, yeniden provalara başla- nınca benim getirdiklerim lazım oldu. 2000 mezunu Onur Şişmangil vardı. "Yahya Abi valla Super Mario gibisin" dedi. "O da kim?" dedim. Ünlü bir video oyun ve çizgi film kahramanıymış. So- nuçta o gün, bütün okula Super Mario adı yayıldı. Bana pompa da hediye etti- ler. Super Mario'nun bir pompası var- mış. Super Mario lakabı bu şekilde kaldı.

Tiyatro dekoru yaptınız... Peki hiç oyunculuk yaptığınız oldu mu?

Bir kere oldu. Yine, Keşanlı Ali Des- tanı'ndaydı. Köy meydanında maran- gozun sahneye çıkması gerekiyordu. Onlara "Etmeyin eylemeyin, beni bu işe bulaştırmayın" dediysem de dinlete- medim. Elime bir çekici aldım. Bir tahta hazırladım. Perde arkasından sahneye bir girdim. Salon ayağa kalktı. Kıyamet kopuyor. Neyse, bir-iki çivi çaktım, se- lam verdim. Sahneden çıktım.

Mr. Heard'ün girişimiyle idari personele bir ara İngilizce dersleri verilmiş...

Evet. Yabancı öğretmenlerin okulda lojmanları var. Okuldan sonra beni çağırıyorlar. Çantamı alıp şapkamı takıp gidiyorum. Diyelim kapının kulpu bozulmuş. Öğretmen, "Window handle broken" diyor. Ben söylenenleri anlamaya başlamıştım. Tam saatinde istenilen yerde oluyordum. Çalıştığım yere bir bez açıyorum. Tamir ediyorum. İnsan kaynakları benim yaptığım işler konusunda, çalışanlara sorular soru-

yor: Yapılan işten memnun musunuz? Zamanında geldi mi? Çalışan eleman tamirat yaptığı yeri temiz tutmuş mu? Bunlar insan kaynaklarında birikiyor ve bizim başarımızı ya da başarısızlığımızı ortaya çıkartıyor. Puanlarım hep en yüksekte oldu. Mr. Heard çalışanlar için kurslar açtı. Hepsine gittim, bir süre sonra artık yabancı öğretmenler ve yöneticilerin dediklerini anlayabiliyor, iletişim kurabiliyordum.

Babanız emekli olunca bayrağı devralmışsınız. Siz ne kadar zamandan beri Üsküdar Amerikan'da çalışıyorsunuz?

Ahmet Usta: 2007'den bu yana buradayım. Başladığımda 16-17 yaşındaydım. Sekiz sene geçti. Burada joker gibi çalışıyorum. Ne verilerse onu en iyi şekilde yapmaya çalışıyorum.

UAA VE ÜSEV'DEKİ MEZUN OLAMAYANLAR

MEZUN OLDUĞU OKUL - MEZUNİYET YILI	İŞE BAŞLAMA - AYRILMA TARİHİ	GÖREVİ	
FUNDA CÜCELOĞLU	UAA 1984	2011-	UAA Okul Müdürü
SEMİHA REÇELOĞLU YÖNET	ACI 1987	1999-	Biyoloji Öğretmeni
BURCU SEL KARABÖCÜOĞLU	UAA 1993	2006-	Genel Müdür Asistanı & Tercüman
EFSANE ÖĞRETMENLER VE İDARİ PERSONEL			
AGAVNİ YEZEĞEL	32 YIL	1984-	İkinci Yabancı Diller Bölüm Başkanı & Almanca Öğretmeni
HÜLYA MATER	27 YIL	1989-	Sosyal Bilimler Bölüm Başkanı & Coğrafya Öğretmeni
POLİN PİLİKOĞLU	25 YIL	1991-	Okul Müdürü Asistanı
ÜSEV'DE ÇALIŞAN MEZUN OLAMAYAN ÖĞRETMENLER VE İDARİ PERSONEL			
ÜLKEM ÇORAPCI	UAA 1989	2002-	Ortaokul Müdürü
İLKSİN UTLU	TAC 2000	2007-	İlkokul İngilizce Öğretmeni
VEDYA ZALMA ALMELEK	UAA 1991	1998-	Ortaokul İngilizce Öğretmeni
SEÇİL KAYHAN	ACI 2000	2013-	Ortaokul İngilizce Öğretmeni
DİLEK YAKAR	UAA 1975	1979-	Kurucu İlkokul Müdürü ve 2011'den itibaren SEV Eğitim Geliştirme Koordinatörü
BANU ATİK	UAA 1975	2006-	Tercüman ve Müdür Yardımcısı Asistanı
EFSANE İDARİ PERSONEL			
OSMAN ÇOLAK	1992-	Muhasebe ve Mali ve İdari İşler Müdürü	
EMEKLİ / AYRILMIŞ MEZUN ÖĞRETMEN, YÖNETİCİ VE İDARİ PERSONEL			
BETÜL SALLI	UAA 1965	1993-2006	Sosyoloji Öğretmeni
FİGEN AYFER	UAA 1965	1976-2004	İngilizce Öğretmeni
JÜLİDE EKEN BAYSAL	UAA 1965	1982-2008	Felsefe Grubu Öğretmeni
MELİKE ARDUMAN ATEŞ	UAA 1965	1997-2011	Okul Müdürü & İngilizce Öğretmeni
TÜLİN URAL BÜYÜKALKAN	UAA 1965	1987-2000	Okul Müdürü & İngilizce Öğretmeni
ESİN HOYİ	UAA 1958	1980-1993	Okul Müdürü & İngilizce Öğretmeni
NESİBE NUHOĞLU	UAA 1968	1974-2001	Fizik Öğretmeni
LALEGÜL ERGUN	UAA 1974	1979-1987	Biyoloji Öğretmeni
FATOŞ SUNAL	UAA 1981	1989-1997	İngilizce Öğretmeni
FUSUN ELİOĞLU	UAA 1968	1984-1989	İngilizce Öğretmeni
GÖKNİL ONUR SESİĞÜR	UAA 1965	1995-2012	Genel Müdür Asistanı
HİLAL BEKTAŞ	UAA 1979	1989-1997	Mezunlar Derneği Sekreteri
CANDAN EFENDİGİL UCA	UAA 1965	1996-2004	Kütüphaneci
GÜLGÜN ATAKAN SEZEN	UAA 1960	1972-1989	Mali İşler Müdür

DİDEM ERPULAT ACI'87

ACI'da bu bir gelenek

Geçen yıl uzun süre Okul Müdürü olarak görev yapan Anet Gomel'in emekli olmasının ardından bayrağı Didem Erpulat devraldı. Böylece Güler Erdur (ACI'70) ve Anet Gomel'in (ACI'70) ardından ACI'da mezun okul müdürü geleneği devam ediyor. Mezun olduktan sonra üniversiteyi bitirir bitirmez ACI'ya tarih öğretmeni olarak dönen Didem Erpulat, hayatının 30 yılını kampüste geçirmiş ve "Evdekinden çok okul yemekhanesinde yemek yemişimdir" diyor.

Üniversiteyi saymazsak, hayatınızın neredeyse 30 yılı bu kampüste geçmiş? Bu İzmir Amerikan tutkusu hakkında ne söylersiniz?

Gerçekten bu sayının konusunu okuyunca ben de çok duygulandım. Ama sadece kendim için değil, bugün ve bugüne kadar ACI'da çalışan tüm öğretmen ve çalışanlarımız için... Hatta bu konuda bir araştırma yapılırsa Türkiye'de bir rekora sahip olacağımıza inanıyorum. Zaten ACI olarak bence bizim en büyük ayrıcalığımız ve zenginliğimiz de bu...

Okulda öğretmen olma hikayenizden bahsedebilir misiniz? Lise günlerinde tekrar dönerim diyor muydunuz?

Aslında hayır. Hatta Boğaziçi'nde Tarih Bölümü'nde okurken bile, 'Öğretmen mi olacaksın?' diye soranlara 'kesinlikle hayır' diyordum. Tarihçi olacaktım, hatta Dışişleri'ne girmeyi ve elçi olmayı düşünüyordum. Öğretmenlik fikrini ilk aklıma, daha üniversitede okurken

yaptığımız bir okul ziyaretinde, tabi ki Bercis Hanım (Toğulga) soktu. O dönemlerde okula öğretmen olarak dönen mezunlar hep İngilizce, matematik, fen gibi alanlardandı. Sosyal Bilimler'den gelen sanırım hiç yoktu ve Bercis Hanım benim tarih okuduğumu duyunca çok mutlu olmuş. Bana, "Bu okulun senin gibi sosyal bilimcilere çok ihtiyacı var, sen bu okulun geleceği olabilirsin," demişti. O zaman ben gülüp geçmişim, ama şimdi geriye dönüp bakınca ne kadar ileri görüşlü bir insan olduğunu bir kez daha görüyoruz. Sonra üniversite bitti. Ben evlenmiş, İzmir'e dönmüş ve ilk kızımı doğurmuştum. İzmir'de evli ve çocuklu bir tarihçi için pek çalışma alanı yoktu ve ben çok sıkılıyordum. Tam o günlerde gazetede ACI'nın tarih öğretmeni ilanı çıktı. Benim de öğretmenim olan Sevgili Yaşar Hanım emekli olmuştu ve onun yerine öğretmen arıyorlardı. Özellikle annem öğretmenliğin bir kadın için en güzel meslek olduğunu, üç ay yaz tatilim olacağını, dersim bitince eve geleceğimi söyleyerek bu ilana başvurmam için beni teşvik etti. (Bu arada öğretmenliğin dışarıdan böyle bir meslek olarak görüldüğünü, hiçbir öğretmenin üç ay tatil yapmadığını ve dersi bitince eve dönmediğini işin içine girince anladım.) Ben de, tam olarak bu işi isteyip istemediğimden bile emin olmadığım halde okula gelip başvurdum. O noktada da devreye sevgili müdürümüz Alparslan Bey girdi. Benimle o görüştü ve ben kendisine dürüstçe bu iş için yeterli olup olmadığımı söyledim. O da bana, bu okulun sosyal bilimler alanında mezuna ihtiyacı olduğunu ve benim yeterli olduğumdan kendisinin emin olduğunu söyledi ve beni işe aldı.

1993-94 eğitim yılının o ilk gününde, Beacon 1'de arka arkaya girdiğim o ilk Lise 1C ve Lise 1D sınıflarım, bana hayata gelme amacımın öğretmenlik olduğunu gösterdiler. O sınıfa girdiğim ilk an, o çocuklara ve bu mesleğe aşık oldum. Hayatımın en güzel günlerinden biriydi. O günden beri de her sınıfa girdiğimde aynı mutluluğu yaşıyorum.

Ama o ilk göz ağrılarımın yeri hep ayrı ve çoğuyla hala çok yakın bir iletişim içindeyiz. İlk yıl, çok genç olduğum için bana son sınıfları değil, Lise 1 ve Orta 1 sınıflarını vermişlerdi. Öğretmenlikten ve lise tarih müfredatından hiç haberim yoktu. Çünkü üniversitede öğrendiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Bana öğretmenliği o sınıflar öğretti. Hayatımda hiç bu kadar ders çalıştığımı hatırlamıyorum. Akşam çalışır, sabah gidip derste anlatırdım. Beraber çok şey öğrendik, çok yenilik yaptık, pek çok şeyi onlarda denedim ve çok güzel sonuçlar aldım. O nedenle '96 ve '99 mezunları benim için çok özeldir.

Okulda öğrencilik yıllarınızda sizi en çok etkileyen öğretmenler kimler oldu? O zamanlar da sizin gibi uzun yıllardır çalışan yerli ve yabancı öğretmenler var mıydı?

Benim için hep en zor soru bu olmuştur. Bir iki kişiyi seçmem mümkün değil çünkü ben hemen hemen tüm öğ-

ilk şiiirlerimi okuttum. Fen ve matematik kabu- sum olmasına rağmen Onur Hanım, Gül Hanım ve Mine Hanım en sevdiğim öğretmenlerim, hala en yakın arkadaşlarım ve rol modellerimdir. Belma Hanım'dan "super woman" öğretmen olmayı, Bergün Hanım'dan ise öğretmen duruşunu öğrendim. Berna Hanım, Esen Hanım ve rahmetli Bülent Bey fen derslerinde bana katlandılar ama beni çok da sevdiler. Sosyal dersler ise tam bir tutkuydu benim için ve tabi ki ortada efsane Eda Hanım ve lisede muhteşem Oya Hanım. Özellikle Eda Hanım okula başladığımda beni müthiş yüreklendirmiş ve desteklemiştir, kendisine minnettarım. Psikoloji dersini de Bercis Hanım'dan alma şansını elde ettim ki kendisi anlatılmaz yaşanır. Rehberlik öğretmenimiz Ülkü Hanım'ın kıymetini ise öğretmen olunca iyice anladım. Öğrenci psikolojisi ile ilgili pek çok şeyi ondan öğrendim.

Mezunlarımız için en güzel yerlerden birisi okulumuz ve dönmek isteyen herkese kapımız açık. Sadece okula dönüp çalışmaları da şart değil. Farklı alanlarda, farklı projeler ve hizmetlerle de okullarına destek olabilirler.

retmenlerimden çok şey kazandığıma eminim. Hazırlık yılının efsane kadrosu İnci Hanım, Figen Hanım ve Ms. Harper unutulmazdı. Ortaokuldaki öğretmenlerim Mrs. Çakır, Mrs. Orbaşı ve Füsün Hanım sağlam İngilizce gramerimin, Lise'de Ms. Noonan, Ms. Reeves ve Yasemin Hanım ise edebiyat tutkumun sebepleridir. Türkçe öğretmenlerim Hatice Hanım'la ilk kez tiyatro aşkını, Sevil Hanım'la ise feminizmi ve kadın olmanın gururunu tattım, Nazım'ları, Orhan Veli'leri sevdim, sevgili Mutena Hanım'a

Bu noktada matematik öğretmenim Mr. Frank'e de ayrı bir yer açmam gerekir; çünkü kendisi özellikle öğretmen olmamdan sonra bana en büyük desteği vermiş ve idarecilik dahil pek çok alana beni o yönlendirmiştir.

ACI'da bugüne kadar neler yaptınız? Hangi görevlerde bulundunuz? Hiç başka okullardan transfer teklifi aldınız mı?

Tarih öğretmeni olarak kendimi çok geliştirdiğimi söylemem gerek. Üniversiteden aldığım altyapı sayesinde,

tarih derslerinin formatına oldukça eleştirel ve reformist bir bakış açısıyla çok değişik yaklaşımlar getirdim; farklı ülkelerdeki tarih eğitim sistemlerini inceledim, projeler geliştirdim, kısacası bu işe çok kafa yordum. Tarih Vakfı'nda çalışarak Türkiye'de tarih eğitimi ile ilgili sempozyumlarda sunumlarım oldu, makalelerim yayınlandı, tarih öğretmenlerine çalıştaylar düzenledim.

Üç yıl tarih öğretmeni olarak çalıştıktan sonra, 1996'da Sosyal Bilimler Bölüm Başkanı, 2000'de ise Lise Müdür Yardımcısı oldum. Bu mezunlara pek bir şey ifade etmiyor, ancak "Bercis Hanım oldum," deyince tam olarak pozisyonumu anlıyorlar. 14 yıl bu görevde olmak çok güzeldi gerçekten. Öğrencilerle bu kadar yakınlaşmak, sevinçlerini ve dertlerini paylaşmak, tüm okul gezilerine birlikte gitmek, Öğrenci Birliği'nin sponsor öğretmeni olmak, Bazaar Day'leri onlarla birlikte yapmak müthişti. 2014'te ise okul müdürü oldum.

ACI'da yaptıklarım deyince, bir de MUN Kulübü'nden bahsetmek gerek sanırım. 1995'de ACI'da MUN Kulübünü kurdum ve halen sponsor öğretmeni olarak bu kulübü sürdürüyorum.

Öğretmenliği özlediğiniz oluyor mu? Sınıfta öğrencilerle kurulan ilişki ile müdür olarak kurulan ilişki farklı mı?

ACI'da Türk Müdürler derse girerler ve bence bu çok güzel bir gelenek. Çünkü bizim pozisyonumuz ne olursa olsun bizim mesleğimiz öğretmenlik. Mesleğimizden kopmamamız lazım. Bürokratik işler, bütçeler, binalar, imzalar sizi esas işiniz olan eğitimden koparmamalı. Eğitim de ilk önce sınıfta ve öğrencilerle olur. Ben haftada dört saat seçmeli tarih dersine giriyorum. Eskisi kadar çok çalışmıyorum, belki biraz birikimimden kullanıyorum ama gene de derslerim çok güzel geçiyor. Öğrencilerimin geri bildirimleri de hep çok olumlu oluyor, hatta mezun olduktan sonra da bana yazıp teşekkür ediyorlar. Bir öğretmenin alabileceği en güzel hediye bu bence. Haftanın en mutlu saatleri derslerim benim için. O saatlere bir toplantı geldiğinde ve derse giremediğim zamanlarda çok üzülüyorum.

Öğrencilerin ve herkesin beni Didem Hanım olarak algılaması için çalışıyorum. Yani pozisyonumla değil, insan olarak ben.

Bu arada okul ruhunu sınır ötesine taşıyan bir isimsiniz. Bildiğimiz kadarıyla Kurucular Günü etkinliğine ön ayak oldunuz. Bu nasıl bir etkinlik oluyor? Oradaki okullarda da uzun yıllardır öğretmen olan mezunları var mı?

Bu da biraz tarihçi olmakla alakalı sanırım. Kurumsal tarihe önem vermekle ilgili. Bizi ülkemizdeki diğer eğitim kurumlarından ayıran ve önde gelen çok az eğitim kurumu arasına sokan en önemli

özellik, bence köklü tarihimiz. Bu tarihe vurgu yapmak istedik. 19. Yüzyılda Osmanlı topraklarında kurulan pek çok Amerikan okulu var. Cumhuriyet'in ilanından sonra çoğu gidiyor veya kapanıyor. Bugün sadece biz, Tarsus ve Üsküdar'daki kardeş okullarımız ve Robert Kolej var. Bizlerin ve bu topraklardan giden ve bugün başka ülkelerde hala ayakta olan okullarla yeniden iletişim kurduk. Atina, Selanik, Beyrut ve Sofya'da kardeş okullarımız olduğunu öğrendik. Hele Atina ve Beyrut'taki okullar direkt İzmir'den gitmiş. İşte, ortak geçmişimizi hatırlamak, kültürümüzü paylaşmak ve bugünün gençlerine bu bilgileri aktarmak için başlatılan bir organizasyon Kurucular Günü. Her yıl bir okulda toplanıyor, öğrenci ve idarecilerimizi tanıştırıyor ve kaynaştırıyoruz.

Okula öğretmen olarak dönmek konusunda yeni mezunlara neler söylemek istersiniz?

Ben her sabah okula girdiğimde, bu bahçeye bakıp şükrediyorum. Böyle bir ortamda, gencecik, pırl pırl gençlerle, aydın ve entelektüel meslektaşlarla, idealler ve değerlerle çalışılan başka bir iş düşünemiyorum. Gençlerimizin de meslek seçiminde böyle bir ortamda, ideal değerler ışığında çalışmalarını, maddiyattan çok yaşadıkları topluma ve insanlığa hizmet edecek işler yapmalarını dilerim.

Bunun için en güzel yerlerden birisi okulumuz ve dönmek isteyen herkese kapımız açık. Sadece okula dönüp çalışmaları da şart değil. Farklı alanlarda, farklı projeler ve hizmetlerle de okullarına destek olabilirler. Bunu onlardan bekliyoruz. Ama ACI'da bunun için çok ısrara da gerek yok zaten. Pek çok öğrencimiz bu devirde bile, okurken ileride dönme hayallerini bizlerle paylaşıyorlar. Hatta benim öğrencilerimden bile öğretmen ya da çalışan olarak dönenler var. En son 2015 mezunlarından bir kızımız bu yaz bana sınav sonucunu bildirmek için attığı mesajda, İngiliz Dili ve Edebiyatı'nı kazandığını ve dört yıl sonra öğretmen olarak geri geleceğini bildirdi. Başka söze gerek var mı?

ACI VE İSEV'DEKİ MEZUN OLAMAYANLAR

	MEZUN OLDUĞU OKUL - MEZUNİYET YILI	İŞE BAŞLAMA - AYRILMA TARİHİ	GÖREVİ
DİDEM ERPULAT EREL	ACI 1987	1993-	Okul Müdürü
SERPİL BAHSİŞOĞLU	ACI 1984	1988-	IT Yöneticisi
AYDAN YAKIN TEZCOŞKUN	ACI 1989	2004-	Kurumsal İletişim Yöneticisi
BANU TURMAK	ACI 1988	2002-	Okul Müdürü Asistanı
SEVİNÇ HEPAKÇIN	ACI 1970	1997-	Akademik Müdür Yard. Asistanı
GÜL YILMAZKOÇ GÖKER	ACI 1977	1982-	Matematik Öğretmeni
SEÇİL YÖNDEM	ACI 1995	2003-	Lise Müdür Yardımcısı
ALİYE EBRU DOĞRUYA ER	ACI 1996	2010-	Yurtdışı Üniversiteler Yardımcı Danışmanı
MİNE ERİM ÜNSALAN	ACI 1976	1980-	Müdür Yardımcısı ve IB Diploma Program Koor.
SİNECAN ŞENGÖÇMEN	ACI 1996	2005-	Genel Müdür Asistanı
EREN EVREN	ACI 1979	1988-	Öğretmen
MUALLA YONCACILAR	ACI 2003	2009-	Matematik Öğretmeni
BANU SAKIPAĞA	ACI 1994	2005-	Hazırlık İngilizce Koordinatörü
FÜSUN ÖZYAMAN	ACI 1978	2000-	Biyoloji Öğretmeni
MELİS OKKAOĞLU YAVUZ	ACI 2008	2015-	Psikolojik Danışman
BERNA HEPAĞIR	ACI 1999	2012-	IB CAS Koordinatörü
BEYNUN ÖZKAN ERENER	ACI 1976	2015-	İngilizce Öğretmeni
ÇİTİM DONTLU	ACI 1982	2009-	Okul Doktoru

İSEV'DE ÇALIŞAN MEZUN OLAMAYANLAR

MÜFİDE VAN DER HOEVEN	ACI 1983	2005-	İSEV Ortaokul Müdürü
CEYDA ÖZKAVALCIOĞLU	ACI 1982	2005-	Akademik Koordinatör
YEŞİM BULAT BİLGEHAN	ACI 1984	2005-	İdari Asistan (Ortaokul)
ÇİĞDEM UĞUR BÜKE	ACI 1985	2005-	8. Sınıf İngilizce öğretmeni
NİLAY SUTAŞ ÖZKARAN	ACI 1988	2005-	SEV Ortaokulu Akademik Koordinatör
SEDEF GAFFAROĞLU REFİĞ	ACI 1994	2013-	İzmir SEV Sosyal Etkinlikler Koordinatörü
YEŞİM ÜZÜM	ACI 1987	2007-	İngilizce Öğretmeni
SEDEF ÖZYİĞİT	ACI 1988	1993-	İzmir SEV Ortaokulu Müdür Yardımcısı
ÇİTİM DONTLU	ACI 1982	2009-	Okul Doktoru
ETEL CEN	ACI 1995	2015-	Kayıt İşleri, İdari Asistan

EFSANE EMEKTARLAR

VEYSİ OKUMUŞ	1986-	Yemek Servisi Sağlayıcısı
--------------	-------	---------------------------

EMEKLİ / AYRILMIŞ MEZUN ÖĞRETMEN, YÖNETİCİ VE İDARİ PERSONEL

ANET GOMEL	ACI 1970	GÖZDE KIZILIŞIK	ACI 1985
ÜLKÜ İSKİT	ACI 1967	SEMA KORKAN	ACI 1968
FİLİZ BAŞARAN	ACI 1957	SEMIHA ŞENOCAK	ACI 1984
KERİME ARSAN	ACI 1970	BİNNUR ESKİŞAR	ACI 1974
GÜLER ERDUR	ACI 1970	YEŞİM TANIK	ACI 1982
DİLEK DİRİM	ACI 1979	ALİYE MORAL	ACI 1966
BERGÜN KARDEŞ	ACI 1962	AYŞE UZ	ACI 1974
ÜMİD ERKÜÇÜK	ACI 1972	NEŞE ÖZBAY	ACI 1968
NİLHAN ÇETİNYAMAÇ	ACI 1982	YEŞİM KARA	ACI 1974
TİRAJE ÇAPA GÜNAY	ACI 1970	ÇİĞDEM YORGANCIOĞLU	ACI 1967
CANDAN EDİS BAYAR	ACI 1983	FİGEN GÜRAY	ACI 1967
DENİZ AYHAN	ACI 1978	FERZAN İZMİRİ	ACI 1966
ÖZLEM OYMAN ŞANLI	ACI 1994	SUZİ ARDİTİ	ACI 1974
GÜLNUR YÜCEL TÜRKMENOĞLU	ACI 1978	HİLKAT MARO	ACI 1967
ESEN KOCAGÖZ ATLAĞAN	ACI 1975	MİNE BİLGEMAN	ACI 1995
İNCİ BİRSEL	ACI 1966	SÜHANDAN ÖZAY	ACI 1963
ÜLAY İLER	ACI 1962	ESİN EPİKMEN	ACI 1956
BELMA ÖZDEMİR	ACI 1974	BERNA GÖKENGİN	ACI 1981
DENİZ NOONAN	ACI 1978	AYSEL ÇIRPANLI	
YASEMİN İŞMAN	ACI 1969	AYŞE ALAM	ACI 1966
FATMA NUR İBAOĞLU ZAHND	ACI 1991	FÜSUN ŞENOCAK	ACI 1972
BERNA BRIDGE	ACI 1977		

KERİME ARSAN ACI'70

İyi hissettiren bir film izlemiş gibiyim!

ACI'da tam 28 yıl öğretmenlik yapan Kerime Arsan, hiç bitmeyen pozitif enerjisiyle hem okulun hem de öğrencilerin hayatında önemli bir yer edinmeyi başaranlardan... Çalışkanlığı, ezber bozan felsefesi ve azmi nedeniyle, ACI'da onun adına her yıl bir öğrenciye "one-of-a-kind" ödülü verilmesi her şeyi anlatmaya yetiyor aslında.

Kerime Hanım, mezunlar arasında kime sorsak en sık duyduğumuz öğretmenlerden birisiniz. ACI'dan mezun olduktan sonra okula dönüş öykünüzü biraz anlatır mısınız?

ACI'dan mezun olurken tek istediğim Ankara Dil Tarih'in tiyatro bölümüne girmekti. Tiyatrocu olmak istiyordum. Puanım da tutuyordu. ACI'da okuduğum 1962-70 yılları arasında birçok kulüp denemiş ve kendimi en iyi ifade ettiğim ve en kendim olduğum alanların tiyatro ve toplumsal hizmet (köycülük kulübü, gezici kütüphane) olduğuna karar vermiştim. Zaten o yıllarda, ilkbahar ayları büyük bir sabırsızlıkla beklenirdi; AST, Kenterler turneye gelirdi, cuma akşamları ailecek sinemaya gidilir, yazları Zeki Müren, Nesrin Sipahi, Cem Karaca konserlerine gidilir, cumartesi akşamları Disko Saffet'te danslar edilirdi. Lisede sanat tarihi ve resim dersleri vardı. Bol bol kitap, cep fotoromanları, Hayat ve Ses dergileri okunurdu. Müzik, dans, tiyatro ve kitaplarla iç içe yaşırdık. Sonuçta ailem 70'li yıllarda Ankara'da okumanın çok uygun olmadığına karar verdi ve ben Robert Kolej (şimdiki Boğaziçi Üniversitesi) İş İdaresi Bölümü'nde buldum kendimi. Mutsuzdum ve ikinci yıl yatay geçiş yaparak Karşılaştırmalı Ede-

biyat'a geçtim. Sıkıyönetim ilan edilince kapatılan Robert College Players yerine Boğaziçi Üniversitesi Oyuncuları'nı kurduk. Yavaş yavaş her şey yoluna giriyordu. Derslere ilgi duymuyordum ama tiyatro çalışmaları ve kent olarak İstanbul beni heyecanlandırıyordu.

Bir gün Halk Edebiyatı hocam Tahir Alangu, "Niye derslere gelmiyorsun? Ne zaman görsem seni Elizabeth devri soytarıları gibi etrafındaki insanlara bir şeyler anlatıyorsun," dedi. Ben de tiyatro ile meşgul olduğumu söyleyip oyuna davet ettim. Oyundan sonra Tahir Alangu beni elimden tutup, Suna Pekuysal Ergun Köknar tiyatrosuna götürdü ve beni almalarını rica etti. Onlar da kabul etti. Ama tabii ailem önce okulumu bitirmemi isteyince onların dediği oldu. Ben de B.Ü.O.'da olmaktan memnundum ve profesyonel tiyatrocu olmaktan da vazgeçmişim. Sonunda okul bitti ama benim mesleğim yoktu. Ben de İngilizcem sayesinde ODTÜ Gaziantep yerleşkesi hazırlık okulunda İngilizce öğretmeni olarak göreve başladım ve öğretmenliği çok sevdim.

Okulda hangi görevlerde bulundunuz? Ne kadar görev yaptınız? Nasıl bir felsefeniz vardı?

ACI'da yirmi yıl İngilizce öğretmeni ve IB açılınca da Bilgi Kuramı (Theory of Knowledge) öğretmeni olarak çalıştım. Bilgi Kuramı dersini çok sevdim.

Kendimi, bilgimi, önyargılarımı, kültürümü daha çok sorguladım. Ders malzemesi; okulda, Türkiye'de ya da dünyada yaşanan herhangi bir olay olabiliyordu. Orhan Pamuk'un Nobel Edebiyat Ödülü'nü aldığı ertesi günü, 8-10 günlük gazeteyi alıp olayın farklı yönlerini ve siyaset-edebiyat ilişkisini tartıştık.

Felsefeme gelince; doğru cevabı bilmekten çok, doğru soruları sormak önemlidir. Okulların öldürdüğü söylenen merak ve yaratıcılığı canlı tutmak önemlidir. Disiplinlerarası öğrenmeyi önemserim. Öğrenmenin, sınıf duvarlarının ötesine gitmesi gerektiğine inanırım.

Mezunların anlatılarına göre sizin derslerinizde drama sahnelenmesi, kısa filmler ve özellikle Macbeth hep öne çıkıyor. Özellikle sanatla ilgilenen mezunlar derslerinizi çok seviyor muş. Bu kadar sevmelerinin nedenini neye bağlıyorsunuz?

Şöyle diyelim, ben boşlukta var olmadığuma göre benim ortamım da çok önemli. Bizim İngilizce bölümü ve bölüm başkanımız Helen Özbay'ın sağladığı özgür ortam, kurum olarak okulun sağladıkları, öğrenciler, aileleri ve ben örtüştük diye düşünüyorum. Bizim bölümde üniversiteye giriş stresi olmadığı için çok yaratıcı projeler yapılır. Neredeyse organik bir ortam. Öğrenciler çok ilham verir insana. Bir bakarsınız bü-

tün kampüste İngilizce derslerinde edebi korkuluklar yapılmış. Kütüphanenin çatısından Quasimodo size bakar, Piggy çalılıklardan seslenir, keskin nişancı çatıdan nişan alır, Efes'e, Metropolis'e geziler yapılır, oyunlar sergilenir. Bir de edebiyat derslerinde okuduklarımızı hayatla ilişkilendirmek çok kolay oluyordu. Bir düşünün tabii Macbeth ve iktidar hırsı, suçluluk, aşk, ihanet, cinayet. Her şey var. Tabii çok yaratıcı yorumlar yapan, işler çıkaran öğrenciler de vardı. Enis (Köstepen), Fırat (Yücel) ve Kıvanç (İlgüner) gibi.

Niye severler bilemem, ama ben yaptığım işi çok tutku ile yapan bir insanım. Belki öğrencilere o duygu geçmiştir. Bir arkadaşım "İnsanlar duygu biriktirir,"

der. Hangi nedenle olursa olsun herhalde iyi duygular kalmış öğrencilerde. Sınıfta genelde kendilerini güvende hissedecekleri, hata yapmanın doğal olduğu bir ortam sağlamaya çalıştım.

Sanat benim olmazsa olmazım. Ne zaman üzülsem ona kaçırım. İyileştirir insanı. Sanata eğilimli öğrencilerle o yanımız örtüşmüş olabilir.

Emeklilikte de okuldan pek kopmamışsınız galiba. Neler yapıyorsunuz, okulla ilişkileriniz nasıl sürüyor?

Kopmak fiziksel olabilir, ama insan 28 yılını geçirdiği bir yerde öyle bağlar oluşturuyor ki kopmak mümkün değil. Öğrencilerimde telefon numaram vardır, evimi bilirler. İstedikleri zaman ararlar.

Öğretmenliğiniz boyunca sizi en çok etkileyen bir anınızı bizimle paylaşırsanız çok seviniriz.

Tabii ki paylaşmak istediğim çok anı var. Ama ben ayrılırken İngilizce Bölümü'nün veda yemeğinde bana verdikleri ödül, Nobel, Oscar, Altın Palmiye'den önemli. Benim adıma, "Kerime Arsan One of a Kind Award" koymuşlar. "Each year this award will be given to a person who embodies your one-of-a-kind creative spirit" yazıyor. Ne söylenir! Ne kadar cömert ve düşünceli.

Evet ben tiyatrodaki yıldız olamadım ama öğretmenliğim boyunca ve özellikle de ACI'da hep kendimi bir yıldız gibi hissettim. Tam bir star. Çok şanslıyım. Ve de çok mutluyum tabii.

Ahmet Bey çözer...

Ahmet Bey'e soralım... Ahmet Bey çözer... Ahmet Bey ilgilenir... 28 yıldır ACI'da çalışan Ahmet Avcı kampüs hayatının vazgeçilmez ismi. Onlarca yönetici ve yüzlerce öğretmenle çalışan Ahmet Avcı anlatıyor.

İzmir Amerikan'da Ahmet Bey'in haberi olmadan kuş uçmaz diyorlar, ne diyorsunuz?

Ben de zaman zaman duyuyorum bu sözleri ve neden böyle söylediklerini tahmin ediyorum. Benim uzun süredir bu kampüste bulunmam, bir kurumdaki işlerin hiyerarşik düzen içinde sağlıklı yürüyeceğine inanmam ve bu inancımı davranışlarımda göstermem... Birlikte çalıştığım arkadaşlarda da bu anlayışı oluşturmaya çalıştım. Bütün sır burada diye düşünüyorum.

Amerikan'da çalışmaya nasıl başladınız? Kaç yıl oldu ve bu sürede hangi görevleri yaptınız?

1964 yılından 1988 yılına kadar Türk Silahlı Kuvvetleri'nin çeşitli birliklerinde idari hizmet görevleri yaptım. En son İzmir Güneydoğu Müttefik Kara Kuvvetleri Komutanlığı Karargahında (NATO), personel daireesi idari işler kısım amiri olarak altı yıl çalıştıktan sonra emekli olmuştum. 1988 yılı sonunda ACI ailesine katıldım. ACI'da halen satınalma ve idare amiri olarak çalışıyorum. Görevim bu kadar değil tabii. Yabancı öğretmenlerin ikamet işlemleri ve lojmanlarının kiralanıp düzenlenmesi, kampüste yapılan binaların bakım ve onarımlarının sağlanması ile belediye işlemleri, Anıtlar Yüksek Kurulu işlemleri, milli emlak işlemlerinin takibi ve sonuçlandırılması da benim görevlerim ara-

sında. Ayrıca okulda görevim gereği, taşeron firmalara ait teknik personel ve güvenlik ile temizlik personeline de nezaret ediyorum. Mutfak ve servis firması ile ilgili görevlerin yerine getirilmesini ve ilave olarak okul müdürlüğü tarafından şahsıma tevdi edilen işlerin de istenen nitelikte yerine getirilmesini sağlıyorum.

Hangi müdürlerle çalıştınız ve sizi en etkileyen yöneticiler kimlerdi?

1988 yılından bugüne birçok müdür ile çalıştım: Mr. Christopher Bridge, Mis. Fernie M. Scovel, Mr. Richard H. Curtis, Mr. Alan McCain, Mr. T. Douglas Stenberg, Mr. Frederick L. Thompson, Mr. Kenneth Frank, Mr. John Heard, Mr. Eric Trujillo, Mr. Charles C. Hanna, Mr. Richard T. Cuddington. Her biri, çalışmalarına büyük destek vererek, yaptığım işlerin daha verimli ve zevkli olmasını sağladı; bu nedenle her birine ayrı ayrı şükranlarımı sunuyorum. Çalıştığım bu müdürler ile bir ailenin fertleri gibiydik ve öyle de ayrıldık. Hepsini de iletişimin devam ediyor. Hepsinin birikiminden çok istifade ettiğimi ve yine hepsinin benim yaşamıma olumlu katkısının olduğunu içtenlikle söyleyebilirim. ACI kampüsü içinde hepsinin unutulmaz izleri var. Ama Mr. Frank ile yirmi seneden fazla çalışma hayatımız olduğu için kendisiyle daha çok hatıram var; bunu da özellikle ifade etmek isterim.

Öğretmenlerle nasıl çalışıyorsunuz? Bu kadar yıl boyunca unutmadığınız öğretmenler kimler oldu?

Okulu kendim için geniş bir aile olarak gördüğümünden, bütün öğretmenler ile çok yakın ilişki içinde olduğumu gururla ve rahatlıkla söyleyebilirim. Tahmin ediyorum birlikte çalıştığım arkadaşlarım da aynı şeyi söylerler. Bercis Hanım'ın (Toğulga, ACI'39) çalışma anlayışı ve alışkanlığı çok farklıydı. Lise müdür yardımcısıyken her sabah saat 06.30'da kampüse girdiğini duydum güvenlik personelinden. Daha sonra Türk müdür başyardımcısı olduğunda da aynı şekilde erken gelmeye devam etti. Bir gün kendisine sordum: "Hocam her gün çok erken ve yürüyerek geliyorsunuz okula, bunun bir sebebi var mı?" O da bana, "Ahmet Bey, lise müdür yardımcısıyken öğrencilerimin yaşamı ile ilgili detaylı çalışmayı bu boş saatlerimde yapıyordum. Şimdi bu yüküm daha da ağırlaştı, çünkü çalışan bütün personel de eklendi. Duruma böyle baktığımda, geç bile kalıyorum aslında," demişti. Allah rahmet eylesin, bizler de hep onu örnek almaya çalıştık.

Öğrencilerle aranız nasıl? Hala sizi arıyorlar mı?

Öğrencilerimizle diyalogum her zaman iyi oldu. Onların da mezun olduktan sonra benimle iletişim kuruyor olmaları, sağlıklı bir ilişkimizin olduğunu gösteriyor. Bu da ACI ailesine özgü bir durum bence. Mezunlarımızın her birinin belli bir yere geldiklerini gördükçe büyük mutluluk duyuyorum ve her zaman onların desteklerine ve fikirlerine ihtiyacımızın olduğunu

biliyorum. Bunu da her ortamda onlara duyurmaya çalışıyorum.

“Bu yıl ayrılırim artık” dediğiniz oluyor mu? Amerikan’dan ayrılmak düşüncesi size ne hissettiriyor?

İnanın bu aileden ayrılmak aklıma hiç gelmiyor. Ama insanız elbette; buraya istediğim kadar faydalı olmayacağımı hissettiğim an, tabii ki müdürlerime durumumu üzülerek bildireceğim. Ama bana ihtiyaçları olduğu müddetçe de emirlerinde ve yanlarında olduğumu ifade edeceğim; böyle büyük bir aileden ayrılmak tabii ki beni çok üzerti.

Son olarak, ailenizden biraz bahsedebilir misiniz? Kaç çocuğunuz var, torunlarınız var mı? Onların Amerikan’da okumasını istiyor musunuz?

1969 yılında eşim Hamiyet Avcı ile evlendim, bir kızım ve bir oğlum var. Kızım Ebru Avcı, ACI ailesinin bir parçası olan SEV İlköğretim Okulu’nda 23 yıldır kütüphaneci olarak çalışıyor, oğlum Ergun Avcı ise Manisa’da Vestel Şirketler Grubu’nda çalışıyor. Bir torunum var, Toprak Avcı. Şu anda İzmir SEV’de yedinci sınıf öğrencisi. En büyük arzum, onun da ACI ailesine katılması, bunu gerçekten çok istiyorum.

Çalıştığım müdürler ile bir ailenin fertleri gibiydik ve öyle de ayrıldık. Hepsi ile de iletişimim devam ediyor. Hepsinin birikiminden çok istifade ettiğimi ve yine hepsinin benim yaşamıma olumlu katkısının olduğunu içtenlikle söyleyebilirim.

GÜNSELİ YÜKSEL TAC'87

Kafamda hiç bir zaman soru işareti olmadı

Günseli Yüksel, okulu bitirdikten sonra, “bir deneyeyim” diye başladığı TAC'deki öğretmenlik mesleğini 22 yılın ardından okul müdürü olarak sürdürüyor. TAC'den 1987'de mezun olan Yüksel, 1994'te tekrar öğretmen olarak geri dönmüş. ‘Öğrencilerimin 8, 18 ve 28 yaşındaki hallerini biliyorum’ diyor.

Günseli Yüksel, Tarsus Amerikan'ın sembol olmuş isimlerinden. 'Okula dönme kararımı hiç sorgulamadım' diyor. *Buluşma* olarak kendisiyle TAC'de görüşüyoruz.

TAC'den mezun olduktan sonra öğretmenlik mesleğini nasıl seçtiniz? Okula nasıl döndünüz?

TAC'den mezun olduktan sonra üniversite için ODTÜ'ye gittim ve Kamu Yönetimi Bölümü'nü bitirdim. Öğretmen olmak hiç aklımda yoktu. Birçok TAC'li gibi ben de başka şehre gitmek, başka şeyler yapmak peşindeydim tabii ki... Bu arada, kızım İrem doğmak üzereyken, 'birkaç yıl öğretmenliği bir deneyeyim bakalım nasıl olacak' diye düşünüyordum.

O zamanlar, öğretmen büyüklerimden biri bana 'bu öyle hemen bırakılacak bir meslek değil, bir başladın mı tadını aldın mı bırakamazsın' demişti. O zaman içimden 'hadi canım' demiştim. Öğretmenlik hiç aklımda yoktu. Sonra kızımın biraz büyüdüğü (iki yaşında

gibiymi), dolayısıyla yeni arayışlara başladığım bir dönemde gazetede TAC'nin bir ilanını gördüm. O zaman bir destek öğretmenini arıyorlardı. Yani hazırlık sınıfında, İngilizcesi çok iyi olmayan öğrenciler için tam zamanlı çalışacak ama yedek öğretmenlik yapacak, öğretmene destek olacak bir öğretmen arıyorlardı. Mezun olduğum okuluma geldim ve görüştüm. Ama yedek öğretmen aradıkları için ve biraz da o günlerin şartları nedeniyle eve döndüm ve 'yok Tarsus'a gitmem' dedim.

Ben öyle düşünürken Mustafa Nacar aradı. O zamanki hazırlık departmanının müdür yardımcısı ve benim de çok sevdiğim edebiyat hocamdı. Aradı ve 'ne demek gelmeyeceğim, bu okulun bugün sana ihtiyacı var ve geleceksin, başlayacaksın' dedi. 'Tamam hocam' dedim o zaman ve geldim. Geldikten sonra bile 'birkaç yıl burada çalışırım, öğretmenlik deneyimim olur' derken, işte 22 yıldır buradayım!

Bu 22 yılda okulda neler yaptınız?

Buradaki çalışmalarım çok farklı gruplarla, farklı pozisyonlarda oldu. Geldiğim ilk yıllarında hazırlık sınıfında çalıştım. Daha sonra Hazırlık Sınıfları Koordinatörlüğü yaptım. O yıllarda sekiz yıllık eğitime geçildikten sonra, buradaki hazırlık sınıfı kapanınca ilköğretim bölümüne gittim. İlköğretimde üç yıl boyunca hem İngilizce öğretmenliği, hem müdür yardımcılığı yaptım. Üç yıl sonra liseye geri döndüm. İlköğretim deneyiminden sonra liseden çok keyif aldım, buradaki görevlerimde de İngilizce öğretmenliği yaptım, prep sınıflarına çokça girdim, ondan sonraki yıllarda IB derslerine girmeye başladım. Okulumuzda Uluslararası Bakalorya (IB) başladıktan sonra CAS Koordinatörlüğü yaptım. Daha sonra da IB Koordinatörü oldum. Şimdi de okulun müdürüyüm...

Öğretmenlikten ve TAC'ye dönmekten memnun musunuz?

87'de mezun oldum, 94'te tekrar başladım okulda çalışmaya. Burada olmaktan çok memnunum. Okulumda farklı yerlerde, farklı pozisyonlarda ve farklı seviyelerde öğretmenlik yapmış

olmaktan da çok memnunum. Çok keyifle yapıyorum işimi. Bundan birkaç yıl önce ilköğretimde birinci sınıfta okuttuğum öğrencimi lise sonda da yine ben okuttum. Bahsettiğim öğrencim 2010 mezunu. Geçen hafta da bir yerde karşılaştık onunla. Yani bir öğrencimi 8 yaşında, 18 yaşında ve 28 yaşında, böyle farklı yerlerde, farklı zamanlarda görmek çok güzel.

'TAC'nin ilk mezun okul müdürü' oldunuz. Neler hissettiniz?

Öncelikle çok gurur verici bir şey. Aslında müdürlüğü çok düşünmüyordum. 'Böyle iyi, çocuklarla böyle yakın olmak, öğretmenleri olmak güzel' diye düşünüyordum. Sonra böyle bir görev alınca da çok mutlu oldum. Çok gurur duydum. Çünkü ilk defa bir mezun, bu kadar yıl okulda görev alıyor ve sonrasında okul müdürü oluyordu.

Bu bir geleneğe dönüşür mü? Sizin zamanınızda mezun öğretmenler veya yöneticiler var mıydı?

Daha önce Erdoğan Kaynak hocamız da bu kadar uzun süre çalışmıştı. Bu görevde olmak çok güzel. Mesela İzmir'de, Üsküdar'da mezunların okula geri döndüklerini çok duyuyoruz. Bizde öyle bir şey olmadı. Buranın da böyle bir geleneğe dönüşmesini çok isterim. Zaten öğretmenlik yapan mezunlarla her karşılaşmamda, onlara, 'mutlaka gelin, okula uğrayın, okulda çalışmayı düşünün' diyorum.

Bizim okul kültürümüzde son zamanlara kadar öğretmenlik tercihi yapan, kariyer olarak öğretmenlik hedefleyen çok az kişi oldu. Halen de öyle. 'Okul mezunu öğretmenlerimizin sayısının az olmasının bir nedeni de bu' diye düşünüyorum. Sonradan fikir değiştirip öğretmen olanlar mevcut. Mesela benim dönemimde mezun olup öğretmen olan çok arkadaşım var.

Okul müdürü olarak geçen yıl nasıl geçti? Neler yaptınız? Planladıklarınızı yapabildiniz mi?

Geçen yıl rüya gibi hatta rüzgar gibi geçti! Okulun kapısından girip, okulun havasına girdiğiniz anda uçup gidiyor zaman. Öğretmenlikten farklı yani

şu: Gün içinde hiç kendi odanıza girip çalışma fırsatınız olmuyor. Herhangi bir ders hazırlığı, rapor hazırlığı yapmak ya da sınav kağıdı okumak, gün içinde okul saatlerinde hiç mümkün olmuyor.

Bunların hepsi okul sonrasında kalıyor. Okul günü içinde çocuklarla vakit geçiyor. Çocuklarla vakit geçirmek zaten benim daha keyif aldığım ve tercih ettiğim bir durum.

Görev aldığım süreçte, okuldaki öğrenme ortamlarının değişmesi üzerinde çalışmalar yapılması gerektiğini düşündüm ve bunu hedefledim. Daha çok öğrenen okul olması, çocukların hem akademik hem sosyal hayatlarını daha iyi dengeleyebilecek şekilde yetiştirmelerine katkıda bulunmayı amaçladım. En çok yapmak istediğim şey buydu. Çünkü daha önceki öğretmenlikten gözlediğim, öğrencilerin bu ikisini dengelemek konusunda yaşadıkları sıkıntılardı. Çocuklarla konuşuyorum, onlara çok sık 'nasıl gidiyor, çalışmalarınız ne durumda' diye soruyorum. Bunları öğretmenlerle paylaşıyoruz. Her öğretmenler kurulu toplantımızın konusu, okulda yaptığımız eğitim öğretim çalışmalarımızdır. Bu konuda büyük adımlar attığımızı düşünüyorum. Ama tabii daha yapacak çok şey var okulda. Öğrencilerin, hem akademik hem sosyal hayatlarında potansiyellerinin hepsini kullanabilmelerini çok isterim.

Mezun bir müdür olarak nasıl bir katkınız oluyor? Bunun avantajları neler oluyor?

Bana kalırsa en büyük avantajı, çocuklarla ilişkilerimize getirdiği dinamik. Yani çocuklarla birbirimizin dilinden anlıyoruz; böyle bir avantajı var. Ayrıca benim bu okulda onların geçtiği yollardan geçmiş olmam da onlarda saygı uyandırıyor diye düşünüyorum.

Okula dönüp öğretmen olmak, çalışmak isteyen yeni mezunlara neler söylemek istersiniz?

Mutlaka gelsinler. Bu okulun haki-katen bu okulu seven, bu okula gönül verecek insanlara ihtiyacı var.

EMEKTARLAR-RAMAZAN AKÇAY

Sabahın ikisinde bile mezunlar arar

Ramazan Baba, Ramço, Ramo... Lakapları çeşitli... Öğrenciler 30 yıldan beri kimseye açamadıkları dertlerini sıkıntılarını ona açıyorlar. Aynı zamanda okulun ulaşım ve transfer sorumlusu. Kendisini yedi gün 24 saat, TAC'de, okulla ilgili bir iş yaparken görebilirsiniz.

Kaç yıldan beri Tarsus Amerikan'da görev yapıyorsunuz?

1985 yılında kapıcı olarak girdim. Şimdi güvenlik diyorlar, o zaman kapıcıydı. Ama okulun içindeki tüm bölümlerin hemen hemen hepsinde çalıştım. Marangozda, atölyede, boyada, temizlikte, elektrikte, sucuda her yerde görev yaptım. Yapmadığım görev kalmadı. Sonrasında güvenlikte biraz sıkıntı vardı.

Emekli oldunuz ama çalışmaya devam ediyorsunuz değil mi?

İki yıl oldu emekli olalı. Çalışmak istiyorsan çalış dediler ben de çalışmayı tercih ettim. Hiç aklıma bile gelmedi eve gidip de emekli olayım, dinleneyim.

Oldukça yoğun bir trafik içinde olduğunuzu Tarsus'a gittikçe görüyoruz. Haftada kaç gün ve günde kaç saat çalışıyorsunuz?

Bizim için şu saatten şu saate kadar çalışacaksın diye bir şey yok. Bizi

okula aldıklarında da öyle söylemişlerdi. Kapıcısın tamam günde sekiz saat çalışacaksın ama okulun işleri var, arabayla şuraya buraya gideceksin. Biz bunu hep zevkle yapmışızdır. Bizim saatimiz 7/24 derler. Ne zaman olursa, gece gündüz biz hazırız. Gece ya da hafta sonları etkinlikler oluyor, öğrencilerin, müdürlerin, öğretmenlerin bir yerlere gitmeleri gerekiyor biz götürüyoruz. İstenildiği saatte buradayız.

Öğrenciler sizi bir abi ve biraz da bir psikolog gibi görüyorlar. Bunu nasıl başardınız?

Öğrenciler ayrı bir konu. Bana baba, abi, Ramço, Ramo derler... Hem babaları, hem abileri, hem anneleriyim... Kimseye açamadıkları dertlerini bana açarlar.

Bunca yıldır buradasınız, öğrencileri gözleme imkanınız olmuştur. Mesela bu çocuğun bir sorunu var diyor musunuz görünce? "Bu aşiktir, bunun ailesiyle sorunu vardır" diye anlıyor musunuz?

Bakınca anlıyorsunuz tabii ki.. Mesela bir öğrencimiz vardı, yatılıydı... Anne baba boşanmıştı ve şehir dışındaydılar. Bakıyorum, ben gece gündüz buradayım, çocuk bahçede hep tek başına, düşünceli dolaşıyor. 'Senin bir sıkıntın var gel bakayım buraya, ne sıkıntın var' dedim. 'Bir şey yok' diyor. Ama ben anlıyorum. 'Gel seninle dışarıda oturak bir yemek yiyek' dedim. Okul idaresinden izin aldık gittik. Anlattı, anne ayrı, baba ayrı. Kimse de ilgilenmiyor. Getirmişler okula bırakmışlar. Ama her şey para değil ki... 'Benim babamın ailesi Tarsus'un bir köyünden' dedi. 'Nasıl yani senin deden o köyden mi, yarın senin dedenin yanına gidiyoruz' dedim. Yine okul idaresinden izinli bir şekilde minibüsü aldık gittik. Adam da balkonda oturuyor babaanneyle birlikte. Gittim, 'merhaba amca nasılsın iyi misin' dedim, 'iyiyim oğlum hayırdır' dedi. 'Ya bak bu senin torunun' dedim. 'Yok benim hiç torunum falan yok' dedi. Çok üzüldüm tabii.

'Sizin bileceğiniz iş' dedim ve aldım çocuğu geri okula döndük. Çocuk buradan mezun olana kadar hep ilgilendim. Ben mezun ettim diyeyim sana. Hafta sonları alırdım gezdirirdim. Şelaleye, baraja falan götürürdüm ki kafası dağılsın, rahatlasın. Mezuniyet törenine de gelmedi ailesi. Çocuğu ben götürdüm havaalanına, ben yolcu ettim. Hemen hemen her ay, bazen iki haftada bir beni arar.

Buradaki öğrencilerden 85'ten sonra mezun olan öğrencilerin hemen hemen hepsi arar beni geceli gündüzlü. Daha geçen gün biri aradı Antep'ten, 'abi yaylaya gider miyiz' diye sordu. Aklına gelen arar. Gecenin ikisinde 'abi ne yapıyon' diye arayan oluyor, 'gecenin ikisinde ne yapacağım uyuyorum' derim ben de, güler geçeriz. Sağolsunlar ben onları, onlar da beni sever. Yurtdışına giden mezunlar da ararlar. Biz gerçekten bir aileyiz.

Öğretmenler ve idari kadrolar arasında sizi en çok etkileyenler kimler oldu?

Benim en çok hayatımda yeri olan Mr. Robeson. Bana babalık yaptı, bana her şeyi öğretti. Ben ilk girdiğimde okula, kapıcı olarak, o zamanlar yirmili yaşlardaydım, öğrenci gibiydim ben zaten. Hatta bir gün bana, o çok genç olduğum zamanlarda, 'Ramazan efendi, bundan sonra bıyık bırakın, bi-

raz da saçınızı uzatın. Çünkü ben sizi talebe gibi görüyorum' demişti.

Bir gün yine beni odasına çağırdı. 'Okulda yaşadıklarınızı dışarıda kimseye paylaşmamalısın, işini evine taşımamalısın, çalışma prensibin bu olmalı' dedi. Gerçekten de tüm hayatım boyunca bu benim ilkem oldu. Bazen eşim bile 'ya sen okulda hiç mi sorun yaşamıyorsun' diye sorar. İşle ilgili hiçbir şeyi eve yansıtmam.

Öğrencilerle iyi geçinememin bir nedeni de Mr. Robeson'dur. Odasına çağırıp hep akıl verirdi. Yirmili yaşlarda cahil ve acemiymdim tabi ki. Bana onun desteği çok oldu. Para hiç önemli değil, bana verdiği hayat görgüsü en büyük kazancım.

Ondan sonra Mr. McCain geldi. Ondan da çok şeyler öğrendim. Çok iyi bir insandı. Yabancı müdürlerimizin hepsi çok iyiydi, ben kötüsünü görmedim. Zaten eskiden gelenler çok kalırdı, Mr. McCain 15 yıl, Mr. Robeson daha çok kaldı. Ben yirmi yıl bir öğretmenin kaldığını bilirim. Akrafa gibi oluyorsunuz. Birlikte yemek yiyorsunuz, aynı bahçeyi kullanıyorsunuz. Biz bir aileyiz burada.

Size ilginç gelen bir anınızı anlatır mısınız?

85'in sonunda bir geceydi. Gece nöbetine kalmıştım. Okulun etrafını gezi-

yorum. Daha çok gençtim. Birden Stickler binasından küçük küçük taşlar düşmeye başladı. Kafamı bir döndüm Stickler'in yan merdivenlerinde ellerinde mum, kafalarında beyaz siyah uzun şapkalar birileri oturup oturup kalkıyorlar. Nasıl korktum anlatamam. Hemen kapıya geldim müdürü aradım dedim, 'Mr. Robeson, buraya şeytanlar geldi, hemen gelin buraya.' 'Ramazan Bey lütfen yerden taş alın ve atın, onlar öğrenci. Sizi korkutuyorlar onlar' dedi. Ben de koştum. Kaldırdım kaldırdım attım taşları. Hakikaten de öğrencilermiş. Hiç unutmam, neversimleri delmişler kafaya geçirmişler, çoraplarla bir şeyler yapmışlar, ellerinde mumlar, oturup oturup kalkıyorlar. Ben yeniyim, bir de geceye denk gelmiş, gerçekten hayalet ya da şeytan sandım. 'Hani sen korkmazdın Ramazan Abi' dediler bir de bana!

Ekleme istediğiniz?

Benim annem de buranın emeklisi. Annem de 25 yıl çamaşırvhanede çalışmış. Buradan emekli olmuş. Aile oradan geliyor. Anne çalıştı gitti, ben geldim çalıştım. Çok şey borçluyuz biz buraya. Borcumuzu ödeyemeyiz. Parayla zaten ölçülemez, buradaki öğrendiklerimi mümkün değil ödeyemem.

TAC VE TSEV'DEKİ MEZUN OLAMAYANLAR

	MEZUN OLDUĞU OKUL - MEZUNİYET YILI	İŞE BAŞLAMA - AYRILMA TARİHİ	GÖREVİ
GÜNSELİ YÜKSEL	TAC 1987	1985-	Okul Müdürü
ALİ CERRAHOĞLU	TAC 1978	1995-	Okul Doktoru
İPEK İZGİALP	TAC 2001	2015-	Tarsus SEV Danışman
MUSTAFA ÖZÜNLÜ	TAC 1982	2013-	Mali ve İdari İşler Müdürü

EMEKLİ / AYRILMIŞ MEZUN ÖĞRETMEN, YÖNETİCİ VE İDARİ PERSONEL

ERDOĞAN KAYNAK	TAC 1963	1979-2007	Kimya Öğretmeni
SELÇUK BİÇER	TAC 1963	1975-1999	İngilizce Öğretmeni

EFSANE EMEKTARLAR

RAMAZAN AKÇAY	1985-	Ulaşım Sorumlusu
BETÜL ÖCAL	1973-	Mezunlar Derneği Asistan
DURSUN HALVACI	1987-	Müdür Asistanı
ZÜBEYDE HİDİROĞLU	1990-	Öğrenci İşleri

EFSANE ÖĞRETMENLER

HAYDAR GÖFER	1949-1979	Edebiyat Öğretmeni
--------------	-----------	--------------------

ERDOĞAN KAYNAK TAC'63

TAC'nin kimyasına işlemiş bir 'abi öğretmen'

"Çok değişik duygular içindeyim. Öğretmenim olan Mr. Kesselheim okulumuza müdür olarak gelmiş ve beni TAC'ye çağırıyordu. Ve TAC tarihinde ilk kez kız öğrenciler alınıyordu. Kızım olduğu için bu çok önemliydi." Erdoğın Kaynak, TAC'ye öğretmen olduğu günü, ayrıntılarıyla *Buluşma*'ya anlattı.

TAC'den mezun olduktan sonra üniversite hayatınızdan ve öğretmen olmanızdan bahseder misiniz?

Orta Doğu Teknik Üniversitesi Kimya Bölümünden 1972 yılında mezun oldum. Eşim de ODTÜ Teorik Matematik bölümü mezunudur. ODTÜ'de öğrenci iken evlendik. Rektörümüz rahmetli Kemal Kurdaş bize lojman tahsis etti. Neden diyeceksiniz. Toplumumuzda evli öğrencilerin, yüksek öğrenimlerinde başarılı olup olamayacağını test etmek istiyordu. Zira yurtdışında bulunduğu yıllarda, üniversitelerin evli öğrencilere kalabilecekleri uygun yerler sunduğunu görmüş. ODTÜ yerleşkesinde benzer bir girişimde bulunmayı tasarlıyordum. Rektör yardımcılarının rahmetli hocam Prof. Dr. Turhan Oğuzkan, Eğitim Şurasına sunulmak üzere "orta dereceli okullarımızda ölçme değerlendirme" üzerine araştırma da yapıyordu. Ders geçme yerine, kredili geçme sistemi karşılaştırılıyordu. TÜBİTAK'ın finanse ettiği araştırmada Turhan Hocamın asistanlığını yaptığım için rektörlüğe sık sık girip çıkıyordum. Ayrıca bir yurdun gece müdürlüğü verildi bana. Sonrasında da eşim ve çocuğumla kalabileceğimiz bir lojman. O yıllar ODTÜ'nün hareketli geçen yıllarıydı. Öğrenci olayları tırmadıkça tırmanıyor, protestoların, forumların, boykotların ardı arkası kesilmiyordu. ABD Büyükelçisi Commer'in araba-

sının yakılması, 5 Mart olayları... Bir tarafta dersler, bir tarafta bebeğimizin yüklediği sorumluluklar, bir tarafta okul içinde kütüphanede, kafeteryada part-time çalışmalarım... Son sınıfa geldiğimizde dayanamadım ve bir yıllığına öğrenciliğimi dondurdum. O yıl eşim son sınıfını okuyup mezun oldu ve TED Zonguldak Koleji'nde öğretmenliğe başladı. Kızım ile birlikte Zonguldak'a taşındım ailemi. Ben de ODTÜ'de bıraktığım yerden son sınıfımı tamamlayıp diplomamı aldım. Her hafta sonu Zonguldak-Ankara arasında mekik dokudum son sınıfımı okurken. Mezun olunca, ben de TED Zonguldak Koleji'nde öğretmen olarak çalışmaya başladım. Ta ki, 1979 yılında okul müdürümüz olan Mr. Kesselheim telefonla beni TAC'ye çağırana kadar. Müjdeyi vermiş, okula kız öğrenci alınacağını söylemişti. Kızım Canev sınava girdi ve kazandı. Bize de Tarsus'a, yuvaya taşınmak düştü. Mezun olduğum okulumdaydım artık. Öğrenci olarak değil, bir öğretmen olarak. Sevgili Haydar Hocam gibi. İbrahim Akış Hocam gibi. Ömer Temel Hocam gibi. Mr. & Mrs. Maynard gibi, Mr. Stone gibi. Mr. & Mrs. Meyer gibi. Rüyadaydım sanki. 1956 yılında hazırlık sınıfına bir öğrenci olarak girdiğim okuluma bir öğretmen olarak giriyordum bu kez. Ve 28 yıl sürecek maceram başlamış oluyordu...

Öğrenciyken TAC'de öğretmen olacağınızı hayal etmiş miydiniz hiç?

Bu konuda yerli veya yabancı öğretmenlerden örnek aldığınız var mıydı?

Aslında kimyagerlik eğitimi aldığım için bir fabrikada çalışmayı tasarlıyordum. ODTÜ öğrenciliğimde stajımı Pınarhisar Çimento fabrikasında yapmıştım. Amacım, mezuniyetim sonrasında ATAŞ rafinerisinde çalışmaktı.

Mr. Maynard'ı kendime model aldım hep. Gerek aile yaşamımda, gerek öğretmenliğimde. Maynard Ailesini bu vesile ile rahmetle anıyorum. Mükemmel insanlardı her ikisi de. Yaramazlık yaptığımızda "You little bunch of kids!" diye kızdığında bile bizi sevdiğini hissederdik, ağzındaki o meşhur piposuyla Mr. Maynard...

Kapıdan öğretmen olarak girdiğinizde neler hissettiniz?

Çok değişik duygular içindeydim. Öğretmenim olan Mr. Kesselheim, okulumuza müdür olarak gelmiş ve beni TAC'ye çağırıyordu. Ve TAC'ye kız öğrenci alınıyordu, tarihinde ilk kez! "We want girls!" diye haykırdığımız günler geride kalmış, okulumuza kız öğrenci alınıyordu... Bu da kızıma denk geldi. Ancak, sınava girip kazanması gerekiyordu. Babası gibi o da sınavını kazanıp okula kabul edildi. Bitmemişti. Bu kez benim öğretmenlik sınavını

Efsane iki öğretmen
Haydar Göfer ve Erdoğan
Kaynak birlikte...

geçmem gerekiyordu. İki gün sınava tabii tutuldum. Yabancı öğretmenler karşısında iki gün ter döktürdüler. Okuldaki yatılı öğrencilere kimya dersi verdirdiler, sorular soruldu... Mr. Kesselheim hocamızın ne kadar sistemli ve titiz biri olduğunu öğrenciliğimden bildiğim için bu durumu yadırgamadım. Hatta hoşuma da gitti.

Mezun bir öğretmen olarak öğrencilerinizle bir yandan okulda olmak ilişkilerinizi nasıl etkiledi? Klasik öğretmen öğrenci bağından farklı bir bağ mıdır bu?

Aynı yalaktan su içmiş olduğumuz için (pardon yanlış anlaşılmasın; Stickler binamızın kuzeyinde su içtiğimiz ters çevrilmiş muslukları olan beton bir yalak vardı, şimdi yok artık maalesef. Buradan su içen TAC'li olurdu...) çok dostça bir ilişkimiz vardı. Saygı ve terbiye içinde. Bir abi kardeş gibi.

Öğrencileriniz kimya derslerinin çok zevkli geçtiğini söylüyor, nasıl bir anlayışınız vardı?

Öğrencinin kalbini kazandığınız zaman kimya da öğrenilir, yüksek matematik de. Öğrenci bilir ki, karşısında kendisini seven, üniversite sıralarına hazırlayan bir koç, bir yardımcı var. Hem sporunu yapan, hem akademik çalışmalarında gayretli öğrencilerle

birlikte olmanın zevki bir başka oluyor. Sırasında gezilere birlikte katılmak, birlikte her türlü etkinlikte yer almak, sizi öğrencilerinize, onları size öyle bir bağlıyor ki... Deme gitsin.

Okulda hangi görevlerde bulundunuz. İdarecilik de yaptınız mı?

Öğrencilerimle ders dışı bir çok etkinliklerim oldu. Student Council toplantılarında, Onur Kurulları'nda gözetmen olarak bulundum, yurt içi-yurt dışı geziler tertipledim, öğrencilerimle birlikte üretim yapan fabrikaları dolaştım, öğrencilerimi burada görev yapan mezunlarımızla tanıştırdım, öğrencilerimin başında kardeş okullardaki (Üsküdar, İzmir) etkinliklere katıldım, TÜBİTAK yarışmalarına, SAT sınavına katılan ekiplerimize yardımcı oldum. İdareci olmayı hiç düşünmedim ama idarecilerimize hep yardımcı oldum.

Bu kadar yıl okulda çalışan bir öğretmen olarak gözlemlerinize göre; eski öğrenciler ile yeni öğrenciler açısından TAC'li öğrenci profili değişim geçirdi mi?

Tabiidir ki okullar da birer canlı gibi yaşıyor. Ve toplumun bir parçasıdır. TAC'de öğretmenliğimin ilk yıllarında Türkiye'nin her köşesinden seçilerek gelen yatılı öğrencilerimiz ağırlıkta idi. Birbirine kenetlenmiş, üzüntülerini, sevinçlerini, her şeylerini paylaşan ve yedi yıl birlikte olan öğrencilerimiz

vardı. Yıllar içerisinde Milli Eğitim Bakanlığımızın uyguladığı politikalar, yatılılığın kaldırılması, idealist misyoner öğretmenlerin gelmemesi, lise hazırlık sınıflarının açılması, diğer okullardan da öğrenci alınmaya başlanması ve öğrenci sayısındaki artış, okulumuzun öğrenci profilinde değişmeye neden oldu. Ancak son yıllarda okulumuzun yatılılığa dönmesi, daha az sayıda ve daha yüksek puanla öğrenci almaya başlamasıyla TAC eski günlerini yakalamaya başladı. Bu da biz mezunları son derece mutlu ediyor.

Ne zaman emekli oldunuz? Şimdi neler yapıyorsunuz?

2007 yılı geldi çatı. Çalışacak gücüm ve arzum var. Ama mevzuat diyor ki, sen artık emekli olacaksın. Yaşın 65 oldu. Neyse ki TAC Mezunlar Derneği'ndeki dostlar, "Gel, derneğin sana ihtiyacı var," dediler. *Biz Letter* dergisinin editörlüğünü verdiler. Kimyacıdan editörlüğe geçiş. Başladım mezun ettiğim öğrencilerime ulaşmaya. Yurdun ve dünyanın her tarafından haberler ve fotoğraflar derleyip dergimizin sayfalarını doldurmaya başladık ekibimle. Yorucu ama çok zevkli bir sayfa açılmış oldu hayatımda. Bu meyanda Torosların yükseklerinde kiraz bahçesi oluşturmaya başladım. Öğrencilerimin yerini ağaçlarım aldı. Ağaçlarımı suluyor, gübreliyor, ilaçlıyor, çapalıyorum. Ağaçlarım yedi yaşını doldurdu. Bol bol kiraz veriyor. Temiz ve serin havada geçiriyorum günlerimi el verdiğince.

Öğrencilerinizden Ayşe Arman sizin için bir yazısında 'bu adam hiç yaşlanmaz mı' demiş, bunun için ne dersiniz?

Sevgili Ayşe doğru söylemiş. Çalışan demir pas tutmaz. Sabah yürüyüşleri, kiraz bahçem, dernek çalışmaları, üniversite hazırlık kursları, hayat arkadaşım Fezile'yi şımartırcasına ev işlerinde kendisine verdiğim destek, fırsat buldukça öğrencilerimi ve dostlarımı ziyaret... Bundan güzel emeklilik mi olur?

2016 heyecanı

Keyifli, sağlıklı
ve sevgi dolu bir
yıl geçirmeniz
dileğiyle...

K I Ş 2 0 1 5

teneffüs

BULUŞMA 59

SEMİH FIRINCIOĞLU TAC'71

Löp Löp Suphi'nin Lezzet Lokantası'na hoş geldiniz!

Semih Fıncıoğlu'nun yeni oyununun ilginç bir ismi, değişik bir elektriği var. Bizi çoğumuzun bilmediği bir dünyaya götürüyor. Fıncıoğlu, John Cage'in çevresinde yer aldı. Pek çok üniversiteden lisans, master ve doktora dereceleri aldı. Oldukça farklı bir tiyatro anlayışı var. Merakla sorduk, ilgiyle dinledik. Kendisiyle Salt'ta, sözünü ettiğimiz yeni oyununu izleyicilere sunduğu mekanda buluştuk.

Tarsus Amerikan'da okumamış olsaydı, müzik öğretmeni Mr. Alkin kendisine müzik odasının anahtarını vermeyecek ve piyanoya sadece uzaktan bakabilecekti. Onun için, 'TAC hayatını değiştirdi' desek yanlış olmaz. *Buluşma* olarak, kendisiyle Galata Salt'ta görüştük.

Müziğe nerede ve nasıl başladınız?

Tarsus Amerikan'da ilk önce akordeon çalarak başladım. Sonra klavyeli çalgılara geçtim. Dört yıl okul orkestrasında çaldım.

Tarsus Amerikan'da Echo adında çok güçlü bir öğrenci orkestrası olduğunu biliyoruz. Herkes Echo'yu bir yere kadar götürmüş sonra gelenler devam etmiş, belirli bir süreklilik olmuş. Çalanlar değişmiş ama Echo kalmış.

Evet. 68-69-70-71 yıllarını hatırlıyorum. Ben de Echo'da çalışıyordum. Biz bu işleri hepimiz Echo'dan öğrendik.

Akordeondan piyanoya geçişiniz nasıl oldu?

Bana, "Piyanoya ne zaman başladın?" diye sorduklarında, "Müzik öğretmeni Mr. Alkin, müzik odasının anahtarını verdiği gün" diyorum. Bana "Akordeonla bir şey yapamazsın. Piyanoya geçmelisin," demişti. Ben de, "Piyanom yok, babamın piyano alacak parası da yok," dedim. "O zaman sana müzik odasının anahtarını alman için özel izin çıkartayım," dedi. İki de plak verdi.

Neydi plaklar?

Jimmy Smith plaklarıydı.

Şimdi genellikle neler dinliyorsunuz?

Valla ben müzik dinlemiyorum. Liseden sonra Boğaziçi Üniversitesi'nde okurken, müziği ben hep tiyatro ve dans için yazdım. Tiyatroya ve dansa bağlı olmayan bir müziğim yok. Böyle bir işlevi oldu benim yazdığım müziğin. Modern sanatlarla ilgilenen biriyim. Burada yaklaşık üç yıl önce bir kitabım çıktı 20. yüzyılın en önemli müzisyeni olarak kabul edilen John Cage hakkında. Türkiye'de onunla ilgili yayınlanan ilk ve son kitap oldu. Ben New York'ta onun etrafında yetişmiş biriyim. O çevrede yetiştim. Bu yaptığım iş de bu geleneğin devamıdır.

Tarsus ve John Cage ile tanışmanız arasında geçen sürede neler yaptınız?

Tarsus'tan çıkınca Boğaziçi'ne gittim. İngiliz dili ve edebiyatı okudum. Boğaziçi'nden 1976'da mezun olduktan sonra İstanbul Üniversitesi'nde doktora yaptım. Sonra da ABD'ye gittim.

John Cage
Seçme Yazılar
kitabı, 2012'de
sanatçının
100. doğum
yılında Semih
Fıncıoğlu
çevirisiyle Pan
Yayıncılık'tan
çıkı.

Uçuruma Doğru Lezzet Lokantası

Doktora konunuz neydi?

1950'lerden sonra İngiliz Tiyatrosuydu.

Amerika'da ne yaptınız?

New York'ta, Yale Üniversitesi'nde doktora üstü yaptım. Dramaturjide. Ondan sonra akademik bir işe girmedim. Tiyatro kumpanyasında çalıştım.

Nasıl bir kumpanyaydı?

Orada Time and Space Limited diye bir tiyatro vardı, oraya girdim. Üç ortak orada çalıştık. Sonra bu işi fiilen yapmayı bıraktım. Daha doğrusu geçimimi bu sanat işlerinden sağlamayı yaklaşık yirmi yıl önce bıraktım.

Geçiminizi nasıl sağladınız?

Kendime ayrı bir iş kurdum. New York'ta bir yayın işi vardı, geçimimi oradan sağladım. Çok teknik, finans dokümanlarıyla ilgili bir konu.

Finansla da mı ilgilisiniz?

Hayır yok. Sadece bilgisayar programı yapabiliyorum. Bilgisayarlarda müziği kullanıyorum.

60'lı yıllarda Tarsus'ta okuyanlar, okuldaki protest havadan bahsediyorlar. Siz bu havadan etkilendiniz mi?

Evet. Benim dönemimde, Tarsus Amerikan'a gelen Amerikalı öğretmenler, Vietnam Savaşı'na gitmemek için dünyadaki çeşitli ülkelere ders vermeye gidiyorlardı. Türkiye'ye gelenler de oluyordu. Hindistan'a, Nepal'e gidenler de...

Çiçek Çocukları mı?

Evet. Özellikle ben orta okuldayken onlardan çok fazla sayıda vardı. Herhalde en çok onlardan etkilendik. Amerikan progresif kültürünü falan öğrenmiş olduk. Şiir yerine Bob Dylan'ın şarkılarını okuturlardı. Alternatif edebiyatı onlardan da öğrendik.

İsterseniz oyuna gelelim. Löp Löp Paçacısı - Uçuruma Doğru Lezzet Lokantası'na. Nedir Löp Löp Paçacısı?

Ben küçükken Tarsus'ta Löp Löp Suphi diye bir adam vardı. Herkes onu kızdırmaktan çok hoşlanırdı. Aynı zamanda da çok da sevilen bir adamdı. Paçacıydı. Çok salaş bir lokantası vardı. Herkes takılırdı. Dükkanın tabelasında Uçuruma Doğru Lezzet Lokantası yazıyordu. O lokantanın ismi benim aklımda

kalmış. Oyuna mizahi bir başlık ararken, birden o aklıma geldi. Direkt bir bağlantısı yok fakat 70'lerden beri aklıma gelip güldüğüm bir isim bu.

Oyunu izledim. Modern tiyatro ve dans dünyasını iyi bilmiyorum. Fakat şunu gözlemledim. Oyunda çok fazla sembol var. Her seyirci sembollerini kendine göre yorumluyor değil mi?

Amaç o zaten. Şöyle söyleyeyim: Benim yaptığım her şey açık uçlu oluyor. Bir şey empoze etmek meraklısı değilim. O kadar kendine güvenen bir insan da değilim. Zaten benim işim de bu değil. Ancak gözlemlerimi paylaşabilirim. Ama teknik açıdan, bu bir oyun. Temsil değil. Metin yok. Çok değişik bir format denedim. Seyircinin tepkisi çok olumlu. İlave gösteri yapıldı. Bu formata yaklaşanlar oldu ama bunu yapanı şimdiye kadar duymadım.

Oyunun tekniği için ne söyleyebilirsiniz?

Oyunda hiç tekrar yok. Bir çeşit vodvil. Birbirinden kopuk gibi görünen küçük sahnelerin yan yana getirilmesi gibi. Yan yana getirme biçimi genellikle müzik ya da dans prensipleriyle oluyor. Bir anlamsal bütünlük gibi bir kaygım olmadı. Bir şekilde 70 dakika boyunca insanları çok dikkatle izletmeyi başardık. Metaforların, imgelerin bazıları kasıtlı. Bazısında da hiç farkında olmadan ortaya atıyoruz. Biraz önce 'Bu bir temsil değil, bir oyun,' dedim. Oynadığımızı, beyinlerimizin her şeyden bir anlam çıkarma ve birbirine bağlama merakıyla oynuyoruz. 'Sizi şok edeyim, şaşırtayım, garipseteyim' gibi bir hedefim yok. Yani, hoşça, kibarca bir oyun. Kimseyi kıracak, korkutacak bir şey yok. Belki biraz fazla entelektüel olabilir... Bilmiyorum. Ortaya bir şeyleri koyuyoruz. Birtakım ilişkiler kuruyoruz ya da kurmuş gibi oluyoruz. Gerisini izleyiciye bırakıyoruz.

Mekan bu oyuna çok uygun görünüyor...

Bu oyunu, tamamen buradaki mekan için yaptım. Bana teklif geldi. Dediler ki 'Bu binada bir yer bul, ne istersen yap'. Ben de binayı dolaştım. Bu mekan bana ilginç geldi.

Oyun ne kadar zamanda ortaya çıktı?

Bir buçuk ay çalıştık. Çok farklı bir iş yaptığımızı düşünüyorum.

Semih
Fıncıoğlu
blog
sayfalarına
göz atmak
isterseniz:
isteyen
okusun.
com

2016 yılının **ASTROLOJİ** yorumları

Her yıl olduğu gibi bu yıl da son sayımızda önümüzdeki yıla ilişkin astrolojik haritaya bir göz atıyoruz. Mezunlarımızdan Astrolog Aysegül Kuyumcu Türker (ACI'99), 2016'yı ve burçları Buluşma için yazdı.

Herkese merhaba! 2015 Ağustos itibarıyla şans ve gelişim gezegeni Jupiter, Başak Burcu'na giriş yapmıştı. 9 Eylül 2016'ya kadar bizlere çalıştıkça kazanmak, daha sağlıklı bir yaşama geçmek ve hizmet felsefesi oluşturmak için destek verecek. Sonrasında Terazi Burcu'na geçerek, yeni bağlantılar kurma, sanatsal yönümüzü ortaya çıkarma ve ilişkilerde denge önem kazanacak. 2016'ya girerken "Karmanın Lordu" ve "Büyük Öğretmen" Satürn ise Yay Burcu'nda seyrine devam ediyor. 2017 sonuna kadar bizlere özgürlükler, medya, hak, hukuk, seyahatler ve eğitim alanlarında daha somut adımlar atabilmemiz için engeller sunacak. Otorite figürleri ile karşı karşıya gelmek, sınırlarımızın belirlenmesi ya da diğer engeller hoşumuza gitmese de olgunlaşma sürecini yaşıyor olacağız. Bu yıl özellikle 25 Mart-14 Ağustos tarihleri arasında bu konularda dikkatli olmakta fayda var. Keyifli, sağlıklı ve sevgi dolu bir yıl geçirmeniz dileğiyle...

KOÇ

2016'da ideallerinizi ve vizyonunuzu geliştirmek için yola çıkıyorsunuz. Bilginizi derinleştirmek için yüksek öğrenim, mistik öğretiler ya da farklı kültürlerle uzak seyahatlere başvurabilirsiniz. Kitap yayınlatabilir ya da medyada yer alabilirsiniz. Hukuki süreçler zorlayıcı olabilir. Bu alanlarda engeller ve sınavlar ile karşılaşacaksınız; ancak 2017'de sonunda kendinizi, bilgi ve felsefenizle, olgunlaşmış hissedeceksiniz. Şans gezegeni bu yıl Eylül başına kadar sağlığınız, günlük rutininiz, çalışma yaşantınız ve size bağlı çalışanlar ile ilgili konuları destekliyor olacak. Sağlık için yeni bir diyet ya da spor programına başlayabilirsiniz. İş kurmak, yeni bir alanda işe başlamak, ekibinizi genişletmek söz konusu olabilir.

BOĞA

Bu yıl finansal konularda dikkatli olmanız gerekecek. Ailenizle, eşinizle ve ortağınızla; ortak gelirler, miras, kredi, sigorta vb. gelir dışı kaynaklar konusunda daha fazla sorumluluk almanız gerekebilir. Sırlar, gizli konular ya da korkularınızla yüzleşebilirsiniz. Maddi ve manevi ortak değerleriniz konusunda sınırınızı hissedebilirsiniz. Büyük riskler almak yerine sağlam adımlar atmalısınız. 24 Mart-13 Ağustos tarihleri arasında özellikle çok dikkatli olmalısınız. Diğer yandan şans gezegeni; eğlence, hayatın tadını çıkarma, romantizm, yaratıcı işler ve hobiler konularında Eylül başına kadar keyifli bir dönem vad ediyor. Yeni bir ilişki ya da bebek sahibi olmak için adım atılabilir.

İKİZLER

2016 yılında yakın ilişkileriniz ön planda olacak. Evlilik, ortaklık, danışmanlarınız ile ilgili somut adımlar atmak ya da sorumluluklarınızın yeniden değerlendirilmesi söz konusu olabilir. İlişkinizi evliliğe taşımak ya da evliliğe başlamak hem zor hem kolay olacaktır. Daha fazla sorumluluk alacağınız bu dönemde ilişkilerinizde köklü değişiklikler yaptığınızı unutmayın. Eylül 2016'ya kadar şans gezegeni; ev, aile, emlak ve kökleriniz ile ilgili alanda seyahat ediyor olacak. Yeni bir arsa ya da ev almak; tadilat, dekorasyon, renovasyon için uygun bir dönem olacak. Eylül sonrasında ise bekarlar için aşk, evliler için bebek çanları çalmaya başlayacak.

AYŞEGÜL KUYUMCU TÜRKER: 4 Haziran 1981 doğumlu Türker, Özel İzmir Amerikan Lisesi'nden 1999'da mezun oldu. Rotary Exchange ile bir yıl Meksika Veracruz'da kaldı. Ardından ODTÜ Kimya Bölümü'nden 2004'te mezun olduktan sonra 2013 yılına kadar uluslararası firmalarda satış, pazarlama ve müşteri deneyimi yönetimi alanlarında yöneticilik yaptı. 2009'da başlayan astroloji hobisini 2013'den bu yana profesyonel danışman, yazar ve eğitmen olarak sürdürüyor. Sorularınız için: aysegulkuyumcuturker.com, facebook.com/aysegulkuyumcuturker, twitter.com/AysegulTurker, info@aysegulkuyumcuturker.com

Summer '16

ESL Camp

4-week sessions:

June 26 – July 22, 2016

July 24 – August 19, 2016

3-week session:

July 2 – July 22, 2016

An Exciting Summer Program

Pickering College has an exciting summer program for students aged 12 to 18 who plan to study in an English-speaking school or who wish to study English as an academic subject in their own country. Learn English and experience the wonders of summer at our 42-acre campus, an ideal location for a unique program that combines intellectual learning with a summer vacation in Ontario, Canada.

The ESL Summer Program is well-balanced between classroom activities during the day and evening/weekend activities designed for entertainment and as a means to further improve English skills. All aspects of the program provide opportunity for leadership development and personal growth through peer support, creative problem-solving and team-building.

STUDY IN CANADA

FOR MORE INFORMATION, PLEASE CONTACT OUR REPRESENTATIVE:

Abdullah Şehoğlu TAC '77 Erenca - Immigration and Education Services

T: 0212 373 9421 M: 0532 231 0677 E-mail: asehoglu@erenca.com

PICKERING COLLEGE

www.pickeringcollege.on.ca

YENGEÇ

İş yaşantınızı düzene sokmak ve günlük rutininizi sağlamlaştırmak için sorumluluk alacağınız bir yıla başlıyorsunuz. İş yerinizde ve altınızda çalışanlar ile ilgili konuları ivedilikle ele almanız gerekecek. 2017 sonuna kadar attığınız adımlar ile iyi bir yönetim sistemi oturmuş olabilirsiniz. Karşılaştığınız engellerden yılmamak en önemli nokta. Sağlıklı bir yaşam için köklü değişiklikler yapabilirsiniz. Bu yıl şans ve gelişim gezegeninin Eylül'e kadar desteği ile kişisel gelişiminiz için eğitimlere katılabilirsiniz. Her türlü iletişim hızlı ve hareketli geçecek. Bu süreçte kendinize bir araba ya da teknolojik araçlar alabilirsiniz. Müzakere yeteneğinizin güçlü olacağı bu süreçte kişilere felsefenizi aktarabilirsiniz.

ASLAN

2017 sonuna kadar sevdiğinizle ya da çocuklarınızla ilişkilerinizde daha fazla sorumluluk almak ya da ciddi adımlar atmak durumunda kalabilirsiniz. Bu adımlar; daha uzun soluklu ilişkiler içinde olmak ya da çocuk sahibi olmaya karar vermek olabilir. Yaratıcılığınızı kullanarak kendinizi ifade etmek konusunda kendinizi baskı altında hissedebilirsiniz; ancak bu kendinizi daha rafine ortaya koymanızı sağlayabilir. 24 Mart - 13 Ağustos arası finansal risklerden uzak durmakta fayda var. Gelirleriniz konusunda, şans gezegeninin desteği ile bereketli bir yıl girişi yapıyorsunuz. Eylül 2016'ya kadar çalışkanlığınızın maddi geri dönüşünün yüksek olacağını göreceksiniz.

BAŞAK

Ev ve aile ile ilgili sorumluluklarınızla ilgili olarak, 2017 sonuna kadar daha somut, daha sağlam ve daha sorumluluk sahibi hareket etmeyi öğrenmelisiniz. Evlenmek, çocuk ve ev sahibi olmak ya da ebeveynlerin yükünü taşımak söz konusu olabilir. Engellerle karşılaşabilirsiniz ancak bu sürecin bir olgunlaşma süreci olduğunu unutmalısınız. Şans ve gelişim gezegeni; 2015 Ağustos'tan bu yana burcunuzda hareket ederek size dış görünüşünüz, eğitim, evlilik, ortaklık ve iş kurma gibi her alanda kapıların açılmasını sağlıyor. Hedeflerinize ulaşmak için Eylül 2016'ya kadar olan bu dönemi iyi değerlendirmelisiniz.

TERAZİ

2015 yazında başlayan ruhsal yolculuğunuz 2016 Eylül'e kadar sürecek. Kendinizi daha iyi tanımak, iç huzurunuzu artırmak için çalışmalar yapabilirsiniz. İlham gücünüz yüksek olacağından sanatsal çalışmalara ağırlık verebilirsiniz. Kendi gelişiminiz için yeni bir projenin taslak çalışmalarını yapabilirsiniz. 2016 Eylül sonrasında şans gezegeni, terazi burcuna geçiyor. Bir yıllık süre içinde kendinizi geliştirmek ve istediğiniz alanlarda yeni girişimlerde bulunmanız için size destek olacak. İlişkilerinizde geleceğe yönelik adımlar, kariyerinizde değişimler ya da yüksek öğrenime başlama söz konusu olabilir. Bir diğer yandan engeller, baskılar hissedebilirsiniz.

AKREP

2015 sonlarına doğru maddi ve manevi tüm sahip olduğunuz değerler ile ilgili kendinizi baskı altında, engellenmiş hissetmeye başlamış olabilirsiniz. 2017 sonuna kadar olan bu süreçte, paranızı ve değer verdiğiniz her şeyi sağlam ve somut yatırımlar yapmak üzere kullanmayı öğreneceksiniz. Kazanmak, sınav olabilir ancak bu sınava geçerseniz sağlam bir mali altyapınız olacağı kesin. Şans ve gelişim gezegeni, Eylül 2016'ya kadar ümitlerinizi ve hayallerinizi gerçekleştirmeniz için size destek verecek. Sosyal çevrenizi genişletirken, hayırsever organizasyonlarda görev almanız da olanak sağlayabilir. Eylül sonrasında ise biraz içe dönüp, kendinizi dinlemenize olanak sağlayacak.

YAY

Satürn'ün 2017 yılı sonuna kadar burcunuzda sürdüreceği seyahati, kendi hayatınızın sorumluluğunu alarak, daha somut adımlar atmanız sağlayacak sınavlar sunacak. Bu olgunlaşma süreci kısıtlanmış hissettirse de hayatınızdaki gündelik fazlalıklardan kurtulup, sağlam değerlerin kalmasını sağlayacak. Şans gezegeni, Eylül ayına kadar kariyer ve toplumsal başarılar anlamında parlamasını sağlayacak. Bu süreçte kendinizi ve yeteneklerinizi ortaya koymanız, gelişebileceğiniz alanlarda eğitimler ya da sosyal organizasyonlar ile ilişki ağınızı genişletmeniz söz konusu olabilir. Eylül sonrasında topluluklarda, kulüplerde ve sivil toplum kuruluşlarında yer alabilirsiniz.

OĞLAK

Bir duraklama dönemindesiniz. 2016 yılı; durup düşünmek, hayatınızı nasıl yapılandığınızı gözlemlemek ve kendi başınıza değiştirebilecekleriniz için harekete geçme yılı olacak. Kendinizi dinlemeye ve dinlenmeye ihtiyacınız var. Aile büyüklerinden biri için fedakarlıklar yapmanız da gerekebilir. Ruhsal yolculuğunuzda yaşadığınız en derin temizliği bu süreçte yapabilirsiniz. Hayatınızda elde olmayan sebeplerle değişiklikler ortaya çıkabilir. Sağlam bir adım atmakta zorlandığınızı hissedebilirsiniz.

KOVA

Sosyal organizasyonlarda sorumluluklar almak ve ümitlerinize-hayallerinize ulaşmak için somut adımlar atacağınız güzel bir yıl başlıyor. 2017 sonuna kadar olan bu süreçte, hayatınızla ilgili hayallerinize ulaşmak için sınava tabii tutulduğunuzu hissedebilirsiniz. Sağlam adımlarla ümitlerinize ulaşabilirsiniz. Bir diğer yandan arkadaş çevrenizde eliminasyona gittiğiniz bir süreç olabilir. Geleceğe birlikte adım atmak istediğiniz kişilerle yolculuğa devam edebilirsiniz. Ayrıca sosyal çevrenizden otorite figürlerinin desteği söz konusu olabilir.

BALIK

Kariyeriniz ve toplumsal başarılarınız için çok çaba sarf edeceğinizi ve yerinizi sağlamlaştıracığınızı bir süreç sizi bekliyor. 2015 yılında başlayan ve 2017 sonuna kadar olan bu süreçte, kendi statünüzü sağlamlaştırmak isteyebilirsiniz. Karşılaştığınız engel ve sınırları, olgunlaşma yolunda bir sınav olduğunu unutmayın. Mesleki uzmanlaşma arzu edenler için önemli bir dönem olacak. Şans gezegeni, Eylül 2016'ya kadar ikili ilişkiler, evlilikler ve ortaklıklar alanlarında gelişiminizi destekleyecek. Evlilik, ortaklık iş ya da danışmanlarla çalışmaya başlama bu süreçte düşünülebilir.

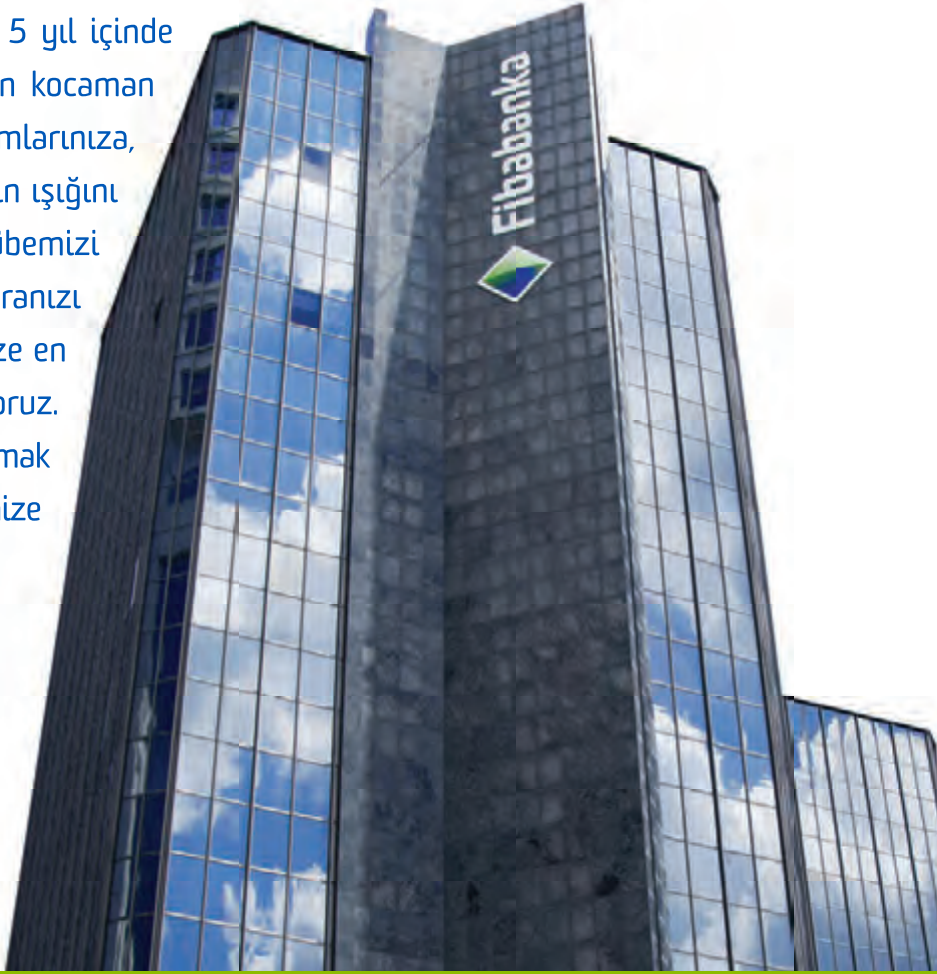
40 YILLIK TECRÜBE 5 YILA NELER SİĞDİRDİ NELER!

1980’lerde Türk bankacılığına en büyük yenilikleri getirmek için çalışan bir grup profesyonel olarak önce kendimize şu soruyu yönelttik: Türkiye’de birçok banka var, neden bir banka daha?

Cevabı bizce basitti: Türkiye için bir banka!

Türkiye’nin yetiştirdiği global bankacılar olarak ülkemiz için yapabileceğimiz çok şey olduğunu düşündük. 40 yıllık bilgi birikimimizi bu toprakların insanlarıyla da paylaşmalı, kendi memleketimizin insanlarına da kazandırmalıyız dedik.

Sürekli artan şube sayımızla 5 yıl içinde yüzde 884 oranında büyüyen kocaman bir banka olduk. İşinize, yatırımlarınıza, hayallerinize “Bilgi Kristali”nin ışığını yansıtıyoruz. 40 yıllık tecrübemizi sizin için kullanarak, paranızı büyütüyoruz. Sizi hedeflerinize en hızlı hizmeti vererek taşıyoruz. “Bilgi Kristali” farkını yaşamak isteyen herkesi şubelerimize bekliyoruz.

NAMİBYA:

Çöller ve Kabileler

'Namibya'da kabileleri ziyaret etmek nereden aklına geldi?' diyebilirsiniz. 'Dünyada gidemediğim çok az yer kaldı, şimdi kabilelere merak sardım. Çölleri ve çöl insanlarını da çok severim,' diyen Tekil Hukuk Bürosu'nun kurucusu, avukat Müjde Tekil anlatıyor.

MÜJDE TEKİL UAA'60

Müjde Tekil'in tutkusu kabileler. Dünyanın dört bir tarafında kabileleri ziyaret ediyor, kültürlerini inceliyor, fotoğraflıyor. Sözü, bu ilginç deneyimini anlatmak üzere kendisine veriyoruz:

Daha önce, Endonezya'da Borneo, Sumatra, Kalimantan, Sulawesi'de, Etopya Omo Vadisi'nde, Myanmar (eski Burma), Tayland, Hindistan'da kabileleri ziyaret etmiştim. Gobi, Atacama, Yemen, Mısır ve Sudan çöllerinden geçmiştim. Namibya, hem dünyanın en büyük çöllerinden Namib ve Kalahari Çölleri'nin bulunduğu hem de çok çeşitli kabilelerin hala nispeten değişmeden binlerce yıldır yaşamlarını sürdürdükleri bir coğrafya olması nedeniyle beni yollara düşürdü. İstanbul'dan Johannesburg'a oradan da Winhoek'e geçtim. Sonra Namib ve Kalahari Çölleri'nde yolculuk başladı.

NAMİB ÇÖLÜ

Namibya, Afrika'nın güney batısında, Türkiye'den biraz daha büyük toprakları olan, yaklaşık 2.5 milyon nüfuslu bir ülke. Batısı tamamen Atlas Okyanusu. Kıyılarda doğal liman yok ve Namib Çölü hemen kıyıdan başlıyor. Ülkenin büyük bölümü çöl. İşte bu nedenle, sömürge kurmak için Afrika'ya seferler düzenleyen Batılı ülkelerin ilgisini çekmemiş. Afrika, Batılı ülkelerce paylaşıldıktan sonra Bismarck döneminde Almanya, 'Afrika'da biz de bir sömürge edinelim,' demiş ve 1842'de 30 kişilik bir askeri timi Namibya'ya göndermiş. Bu tim, yerel dil Afrikancada Ai-Gams yani kaplıca anlamına gelen, kıyıdan biraz içerde bir yerde bir kale inşa etmişler ve kolonileşmeye başlamışlar. Bu yeri de Winhoek - Rüzgarın Köşesi diye isimlendirmişler.

Windhoek şimdi Namibya'nın 300 bin nüfuslu başkenti ve Almanların inşa ettiği ilk kale de şehrin ortasında hala duru-

yor. Kale önüne vaktiyle dikilmiş olan Alman generalin heykelini son zamanlarda kaldırmışlar. Halk arasında, Almanya'ya bu heykeli alması, almazsa imha edileceğinin bildirildiği söyleniyor. Almanlar, 1915'e kadar Namibya'da kalmışlar.

Namib Çölü'nden esinlenilerek Namibya diye isimlendirilen bu topraklarda yaşayan yerel halklar, ülke 1990 yılında bağımsızlık kazanılncaya kadar çok eziyet çekmişler. Oradan oraya sürülmüşler, Boer'lerin istilasına uğramışlar, kırılma, katliama maruz kalmışlar, esir ticaretine meta olmuşlar. Afrika'nın genelinde olduğu gibi yerel halk kabilelerden oluşuyor ve nüfusun yüzde 85'ini oluşturuyor. Nüfusun yüzde 12'si Avrupa kökenli ve yüzde 3'ü de melez. Onlarca kabile var ancak nüfus bakımından etkin olan kabileler Owambo, Herero, Damara, Himba ve Bushman'lar.

Bu insan topluluklarına ulaşabilmek için Namib ve Kalahari Çölleri'nde, doğal bir yolda sarsıla sarsıla, toz bulutları

içinde yola koyulduk. Namib Çölü hemen Atlas Okyanusu kıyısından başlıyor. 50-160 kilometre arasında değişen bir 600 kilometrelik bir bant halinde, Atlas Okyanusu'na paralel olarak yaklaşık 300 bin kilometre karelik bir alanı kaplıyor. Güneşin konumuna göre kırmızı, pembe, turuncu ve mor renklere bürünen 300 metreyi aşan muazzam kum tepeleriyle Namib Çölü çok etkiyici. Çölde yer yer kurumuş göl yatakları bulunuyor. Sossusvlei bunlardan birisi ki; bu kurumuş göl yatağında fosilleşmiş ağaçlar, dayanılması oldukça zor çöl sıcaklığında doğa üstü bir görüntü oluşturuyor. Yolumuza 50 metre derinliğindeki Sesriem Kanyonu'na doğru devam ediyoruz. Sesriem Kanyonu; Nama, Herero ve Damara kabileleri için bir zamanlar çok önemli ve kutsal bir yermiş. Çölün bu bölümü taşlık bir yapıya sahip. Okyanustan gelen rüzgarın ve nemin etkisiyle sık sık sis basan bölgede, dünyanın en yaşlı bitkisi Welwitschia (Velveçya) koruma altında. Bitkinin bu ilginç adı, 1859'da onu ilk keşfeden Avusturyalı botanikçi Friedrich Welwitsch'den geliyor. Welwitschia; odunsu, bodur bir gövdesi olan, kumda yatay uzayan, oldukça uzun birkaç yaprak ve pembe/bordo küçük çiçekleri olan bir bitki. Dayanılması zor o yüksek sıcak ve susuzlukta, binlerce yıldır var olma savaşı vermiş olması insanı etkiliyor.

BUSHMANLAR

İlk hedef Bushmanlar. Yerel adı ile San insanları, dünyanın en eski halklarından biri ve yaşamlarını tahminen 20 bin yıldır Kalahari Çölü'nde avcılık ve toplayıcılıkla sürdürmekte.

200 yıl kadar önce Hollandalı sömürgeciler, bu insanları "haydut" anlamına gelen "bossiesman" diye isimlendirmişler ki bu sonradan Bushman şeklini almış. Gördüğümüz Bushmanlar hiç de hayduta benzemiyorlar. Toplamda 100 bin kadar Bushman olduğu varsayılıyor. Sadece 3 bin kadarı değişmeden, Kalahari Çölü'nde, atalarından gördükleri şekilde yaşamlarını devam ettiriyorlar. Geri kalanı, yerleşik yaşama döndürülmek için kamplarda veya belirli bölgelerde tutuluyorlar.

Atalarından gördükleri gibi Kalahari Çölü'nde avcılık ve toplayıcılıkla yaşamlarını devam ettiren Bushmanlar, daha doğrusu San insanları, dillerini damaklarına sürmek suretiyle klik sesi çıkararak, tamamen sessiz harflerden oluşan bir iletişim geliştirmişler. Çölde yaşayan uzun boynuzlu bir antilop cinsi olan oriks ve diğer antilop çeşitleri, onlar için hem yemek hem de giyecek ihtiyacını karşılayan bir kaynak.

Bu gruplar, yılda birkaç kez belirli noktalarda bir araya gelerek hem aralarında bilgi alışverişi yapıyorlar; hem de evlilik bağları kuruyorlar. Gruplarda şef yok. Kararlar birlikte alınıyor. Aralarında kesin görüş ayrılığı olursa grup bölünüyor, herkes kendi yoluna gidiyor. Konakladıkları yerde aralarından birisi ölürse, bir daha aynı yerde hiçbir zaman konaklama yapmıyorlar. Ölümden sonra, ruhun gömü civarında yaşamaya ve canlıları etkilemeye devam ettiğine inanıyorlar. Erkekler avcılıkla, kadınlar toplayıcılıkla grubun yiyeceğini temin ediyorlar. Çölde rastladığımız, atalarından gördükleri gibi yaşayan Bushmanlar; çok sakini, doğayla bütünleşmiş, doğaya çok saygılı, ılımlı ve narin yapılı insanlar.

Çölde rastladığımız, atalarından gördükleri gibi yaşayan Bushmanlar; çok sakin, doğayla bütünleşmiş, doğaya çok saygılı, ılımlı ve narin yapılı insanlar.

KALAHARI

Bushmanlar'dan ayrılıp, Kalahari Çölü'nde birbirinden etkileyici kırmızı kum tepeleri arasında, doğal bir yolda sarsıla sarsıla, toz bulutları içinde yolumuza devam ediyoruz. Yol boyunca çölün doğal habitatı olan zürafa, antilop, oriks, devekuşu ve çeşitli kuşlara rastlıyoruz. Kalahari Çölü'ndeki kızıl kum tepeleri, Büyük Sahra'daki kum tepeleri gibi yerlerinden kaymıyorlar, daha statik bir konumdalar. Güneşin konumuyla oluşan gölgeler, rüzgarın etkisiyle oluşan yılan-kavi şekiller, kırmızının ve morun çeşitli tonlarına bürünen bu tepeler karşısında insan, kendisini başka bir gezegende, kızıl gezegen Mars'ta gibi hissediyor.

Kalahari, susuz ülke anlamına geliyor ve Namibya, Güney Afrika, Zimbabve, Zambia, Angola'yı kapsayan 900 bin kilometrekarelik bir alana yani 814 bin 500 kilometrekare olan Türkiye'den biraz büyük bir alana yayılmış durumda. Sabah çok erken yola çıkıyoruz. Akşam hava kararmadan konaklayacak bir yere ulaşmak gerekiyor, çölde ne bir ışık ne de bir yön işareti var. Konaklama yerleri (lodge) oldukça konforlu ve hepsi de doğa ile uyum içinde yapılmış.

Yolculuğumuz Kunene bölgesine, şimdiki adı ile Damaraland'e doğru devam ediyor. Yol boyunca erozyonun şekillendirdiği org borusu şeklindeki jeolojik oluşumlar, bir kez daha insanı dünya dışına itiyor. Uzun bir yolculuktan sonra arkeolojik adı Afrikanca Twyfelfontein olan yere geliyoruz. Burası tektonik bir arazi ve yer altı suları nedeniyle yer yer makilik ve çalılık. Bu yörenin asıl adı Khoekhoe – Old Bushman. Bu havalide 5 bin kadar kaya resmi var ve Bushmanlar tarafından 10 bin–6 bin yıl önce yapıldığı varsayılıyor. Kaya resimlerinin bir kısmının dini içerikli olduğu, bir kısmında ise avlanmak üzere uzaklara giden Bushman erkeklerinin avdan döndükten sonra gördükleri hayvanları resmettikleri tahmin ediliyor. Zira resimlerde, bu yörede olmayan fok balığı gibi hayvanlar da yer alıyor. Kaya resimlerinden zürafanın kutsal sayıldığı, uzun boynu ile gökten yağmur getirdiğine inanıldığı tahmin ediliyor. Damaların gelmesi ile Bushmanlar bu yöreyi terk etmişler. Damalar da önceleri avcılık ve toplayıcılıkla yaşamlarını göçebe olarak sürdüren, sonraları hayvancılık ile geçinen bir kabile. Damara, kendi dillerinde "siyah adam" anlamına gelen bir isim.

HİMBALAR'A DOĞRU

Çölde yolculuk, tüm ilginç görüntülere rağmen yorucu ve bunaltıcı. Himba insanlarını görmek üzere yolumuza kuzeye

MÜJDE TEKİL KİMDİR?

UAA'nın ardından İstanbul Hukuk Fakültesi'nin bitirdi. Uzun bir süre uluslararası şirketlerin danışmanlığını yaptıktan sonra kızlarıyla Tekil Hukuk Bürosu ve Tekil ve Tekil Marka Patent Bürosu'nu kurdu.

doğru devam ediyoruz. Himbalar, sapa ve oldukça kurak Kunene bölgesinde, Kaokoland diye isimlendirilen bir yörede yaşamlarını sürdürüyorlar. Aslında Himbalar bu bölgeye sürülmüşler, yani bu bölgede kendi rızaları hilafına zorunlu olarak tutuluyorlar. Himbalar, değişmeden, yaşamlarını atalarından gördükleri şekilde sürdüren toplulukların belki de sonuncusu. Sömürgecilerin kıyımları sırasında, Himbalar'ın bir kısmı, şimdi Angola diye isimlendirilen ülkeye kaçmışlar. Kunene Vadisi'nde, Namibya ve Angola topraklarında 50 bin Himba olduğu varsayılıyor. Himbalar, geniş aile toplulukları şeklinde yaşıyorlar. Erkek evlenince kendi ailesinde kalıyor, kız evlenince damadın ailesine gidiyor. Genellikle kızlar 13 yaşında, babalarının seçtiği biriyle evleniyor. Himbalar'da erkeklerin iki eşleri var. Zenginlik, sahip olunan hayvan sayısına göre belirleniyor.

Himbalar genellikle avcı/toplayıcı ve keçi, koyun besiciliğiyle göçebe çoban olarak yaşamlarına devam ediyorlar. Şimdilerde uygun yer bulduklarında, mısır ekmeye hatta kümes hayvanları da beslemeye başlamışlar. Himba kadınlarının işleri ağır; tüm günlük işler, su taşımak, yemek, çocuk bakımı, av dışında yiyecek temini (otlar, tohumlar vb.) hep kadınların sorumluluğunda. Erkekler sadece hayvanları otlatıyorlar ve avlanıyorlar. Himba kadınları kendilerince süslerine çok düşkünler. Hayvanlardan elde ettikleri süttten yaptıkları yağı, toprak ile karıştırıp içine biraz da kokulu otlar (yamuzumba) ilave ederek elde ettikleri karışımı (otjize) tüm vücutlarına ve saçlarına sürüyorlar. Bulundukları bölgede toprak, demir oksitli olduğundan, bu karışım derilerine ve saçlarına kızıl bir renk veriyor. Her sabah yenilenen bu uygulama ile ciltlerini güneşten koruyorlar ve böcek sokmalarına karşı da önlem oluşturuyorlar.

Himbalar'ın, Mukuru diye isimlendirdikleri tek bir Tanrıları var. Ayrıca her ailenin ölmüşleri kutsal sayılıyor ve ölü ataların, yaşayan aile bireylerini hem kutsadıklarına hem de lanetlediklerine inanılıyor. Her ailenin bir kutsal ateşi (okoruwo) var. Mukuru ve ailenin ölmüşleri ile bu ateş vasıtasıyla iletişim sağlanıyor.

Himbalar'da saç şekilleri, onların sosyal statülerini de gösteren bir işaret. Çocuklukta saçlar kazınıyor ve kızlarda iki, erkek çocuklarda bir tutam saç kıvrılarak bırakılıyor.

HEREROLAR

Yolumuza, Herero insanlarını ziyaret için devam ediyoruz. Hererolar, Sahra Altı Kavimler diye isimlendirilen, Orta, Doğu ve Güney Afrika'da yaşayan Bantu kabilesinden bir topluluk. Halen Namibya ve Bostwana'da toplam 100 bin Herero yaşadığı varsayılıyor. Yaşamlarını, büyük baş hayvan yetiştirerek, yarı çoban göçebe olarak sürdürüyorlar. Mümkün olduğunca geleneklerini ve inançlarını devam ettirmeye çalışıyorlar: Omukuro adı verdikleri üst bir varlığa inanmak, kulübelerinin önünde yaşam, bereket ve zenginliği simgeleyen kutsal saydıkları bir ateşi devamlı yanar halde tutmak, çocuğun annenin kabilesine ait sayılması ve mirasın anneden geçmesi, babanın soyunun erkek kardeş veya en küçük kız kardeşinin oğlu ile sürdürülmesi gibi... Ancak çoğunluğu artık modern topluma uyum sağlamış ve Hristiyanlığı kabul etmiş durumda.

Hererolar, sömürge idaresine karşı isyan ettikleri için 1905-1907 arasında büyük katliama uğramışlar, çöllere sürülmüşler, çöllerde açlık ve susuzluktan telef olmuşlar. Bu dönemde 65 bin Herero ve 10 bin Nama insanının öldürüldüğü söyleniyor ki bu tarihi kayıtlarda da yer alıyor. Herero kadınları, hala sömürge döneminde Alman din adamlarının eşlerinin giydikleri modelde elbiseler giyiyorlar ve şapka/turban takıyorlar. Bu giyim tarzını, 1904-1907 arasında yapılan büyük katliamı protesto için devam ettirdikleri söyleniyor.

Namibya topraklarında daha pek çok kabile var. Namibya'nın kuzeyinde yaşayan Kwanyama, Ndongo, Kwambi, Ngandjera, Mbalanhu, Kwaluudhi, Eunda, Nkolonkadhi isimli kabilelere ortak bir isim veriliyor: Owambo. Bu insanların Bantu kökenli oldukları, MÖ 1500-2000 yıllarında Büyük Sahra'dan başlayan ve yüzyıllar süren büyük göç sırasında güneye indikleri, Kunene ve Okavango nehirleri arasındaki topraklarda göçebe olarak yaşamaya başladıkları tahmin ediliyor. Owambolar, toplam 700 bin nüfus ile ülkede yaşayanların yüzde 45'ini oluşturuyorlar. Tarım, avcılık ve balıkçılıkla yaşamlarını sürdürüyorlar. Bantu dili altında kendi diyalektleri var. Bu kabilelerin hepsini ziyaret etmek, onları tanımak tabii ki çok güzel ancak buna ne zamanım ne de fiziki gücüm kaldı. Bu seferlik sadece Bushmanlar, Damaralar, Himbalar ve Hererolar ile yetinmek zorundayım. Ama şimdiden Vietnam'ın kuzeyinde dağlarda yaşadıklarını öğrendiğim 54 kadar kabileyi gelecek yıl ziyaret etmek için hazırlığa başladım bile.

forum

Burak Gençay

SEV Okulları'na Maker atölyeleri geliyor

SEV Bilişim ve Eğitim Teknolojileri Müdürü Burak Gençay'a, eğitim ile teknoloji ilişkisindeki gelişmeleri ve SEV Okullarındaki en son çalışmaları sorduk.

Sağlık ve Eğitim Vakfı'nda Bilişim ve Eğitim Teknolojileri Müdürü Burak Gençay Türkiye'de eğitim ve teknoloji ilişkisini en yakından takip eden isimlerden biri. Tabletlerden aplikasyonlara, öğretmen eğitiminden Maker kültürüne, Türkiye ve dünyadaki eğitim teknolojilerinin son durumunu masaya yatırdık. SEV Okulları'ndaki eğitim teknolojileri yaklaşımını ve gelişmeleri sorduk.

Sizi Apple'ın Türkiye'deki ilk resmi iPad projelerinden tanıyoruz. Bu alanda oldukça emek harcadınız. Bugüne kadar neler yaptınız?

Evet, Apple'ın Türkiye'deki ilk sınıfta iPad ile eğitim projelerini yürüttüm. O zaman başka bir eğitim kurumunda çalışıyordum. Bu konuda bir hayli çaba harcadık. Özellikle öğretmen eğitimleri konusunda uzmanlaştım. Bugün Türkiye'de hemen hemen 15 bin öğrenci, iPad ile sınıfa giriyor. Tabletler bugün 40'a yakın özel eğitim kurumunda kullanılıyor. Öğretmenlerin belki de yüzde 90'ını ben eğittim diyebilirim. iPad'ler için öğretmen eğitimlerini ve sınıf modellemesini oluşturdum. Bu alanda özellikle K12 alanında uzmanlaştım. Sistem mühendisliği eğitimim var ve eğitim teknolojileri konusunda da doktora yaptım. Hem IT hem de eğitim teknolojileri şapkam var diyebiliriz. Öğretmenleri eğitmek ve sınıfta kullanılacak materyali hazırlama alanlarında çalışıyorum.

Teknoloji konusunda en kritik konu öğretmenler galiba?

Bu yaklaşımın temeli, öğretmenini iyi eğitmek. Öğretmenin zaten öğretmenlik yeteneği çok iyi düzeyde, yaratıcılığı var. Ama sınıfa bir teknoloji girdiğinde, bunu nasıl yapacak? Ona bir taslak vermeniz gerekiyor. Burada öğretmenlerden geri bildirim almanız

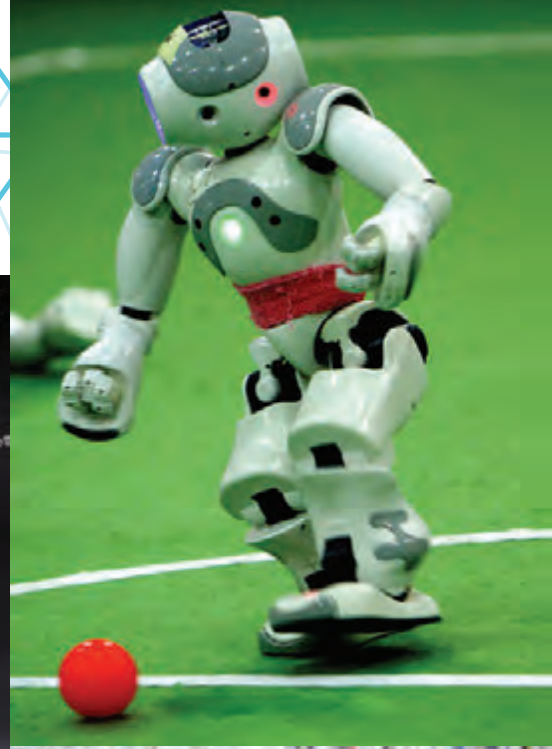
çok önemli. Çünkü sınıfta karşılaşılan durumlar çok farklı olabiliyor. Zaman zaman bu geri bildirim ve bilgi paylaşımında zorlanıyoruz.

Ben 2010'dan bu yana bu işle uğraşıyorum. Şunu gördüm ki, bu tamamen eğitim felsefesini yeniden oluşturmakla başlıyor. Öğretmeni dönüştürmeyle devam ediyor.

Sınıf ortamlarının düzenlenmesi ve çocukla beraber bu işe girilmesi gibi en az üç yıllık sıkı bir süreci var. Öğretmenin anlaması, onu içselleştirmesi gerekir.

Ama öğretmenler ve yönetimler dirense bile öğrenciler değişmiyor mu? Yeni nesiller sistemi zorlamayacak mı?

Çok güzel bir noktaya geldiniz. Bilgi, geçtiğimiz yüzyılda çok önemliydi. Bilgi işçisi dediğimiz bir sınıf vardı. Hintliler bundan çok iyi yararlandılar. Ne oldu? Ucuz bilgi işçileri olarak Amerika ve farklı ülkelere yazılım ve destek hizmeti verdiler. Ama artık bitti. Neden bitti? Çünkü dünyada bilgi işçisi denen adam, bir Maker'a, bir start-up girişimcisine dönüştü. Ben, sana şunu

kodlayarak uğraşacağıma, kendim için örneğin bir Whatsapp yazarım. Ki öyle de oldu. Altı kişilik şirketi yedi milyar dolara Facebook'a sattılar...

Buradaki önemli nokta şu: Yapılan bir araştırma gösteriyor ki, çocuklar bilginin yüzde 75'ine kendi başlarına ulaşabiliyor. Ama çocuklar, bunu sentezleyip bir sorunun çözümüne veya ürüne dönüştüremiyor.

Maker hareketini bir şekilde teknoloji ile okullara getirmek gerekiyor galiba?

Dünyada lisede okumaya ve okula gelmeye en istekli çocukların Türkiye'den olduğunu biliyor musunuz? Elimizde okumak ve öğrenmek isteyen çok istekli bir genç nüfus var. Ama problem çözmede en alt sıralardayız. Bu çok net olarak görülüyor. Bugün hayatımıza giren tek-

“Eğitimde dört yıldan az süren programlarla pek başarılı olamazsınız. Başarı için planlarınız olur ve okul yönetimiyle beraber yola çıkarsınız. Okuldaki yönetici her şey demektir. Yönetici buna inanırsa, öğretmeni inandırır. Öğretmen inanırsa çocuk inanır.”

nolojilerle, çocuğun önünde çok bilgi var. Ama bu bilginin çoğu konserve tipi. Bunun yeni bir ürüne, yeni bir fikre dönüşme oranı çok düşük bir durumda. Eskiden Amerikan okullarında atölyeler varmış. Çocuklar birçok şeyi üretirlermiş. O zamanın şartlarıyla, işte bu bir Maker mantığıdır. Günün şartlarında Maker paradigması, çocukların elinde olan teknolojilerle, çevreden aldıkları algısal yapıyla, bunları ucuz, sürdürülebilir ve devamı olan bir ürüne dönüştürmeleri sağlamak... ABD’de Başkan Obama, Maker’lara Beyaz Saray’ın kapılarını açtı. Çocukları içeriye aldı. Çocuklar yaptıkları ürünleri anlattılar, Saray’ın bahçesinde herkes bir şey yaptı. Ve Obama şunu söyledi: Yapabilirsin Amerika! Okullarda kodlamayı başlattı. İngiltere müfredatını değiştirdi. Kodlama dersi koydu. Çocuklara ilk okuldan itibaren matematiksel düşünme, algoritmik düşünme, kendi ürününü üretme, küçük cihazlardan kendi kitlerini oluşturma dersleri koydu. Güney Kore, Singapur, Malezya... Zaten buradaydılar.

Bunların amacı her çocuğu programcı yapmak değil. Asıl mesele, ‘Problem nasıl çözülür, bir problemi nasıl aşamalandırırsın, bir sorunu algoritmik bir yapıya nasıl dökersin?’ Bunları çocuğu çok basitçe öğreten bir çok aplikasyon çıktı. Scratch var, Kodable var. Çok basit bunlar. Yaratıcılığını geliştirmek için animasyon yapmayı öğretebilirsiniz. En son bir kodlama dilini öğretirsiniz. Sağlık ve Eğitim Vakfı’nda lise seviyesinde, orta öğretim seviyesinde bu dillerin öğretilmesi için öne-

riler sundum. Bunu için elimizde müfredat ve kitler mevcut. Önümüzdeki yıllarda başlamak istiyorum.

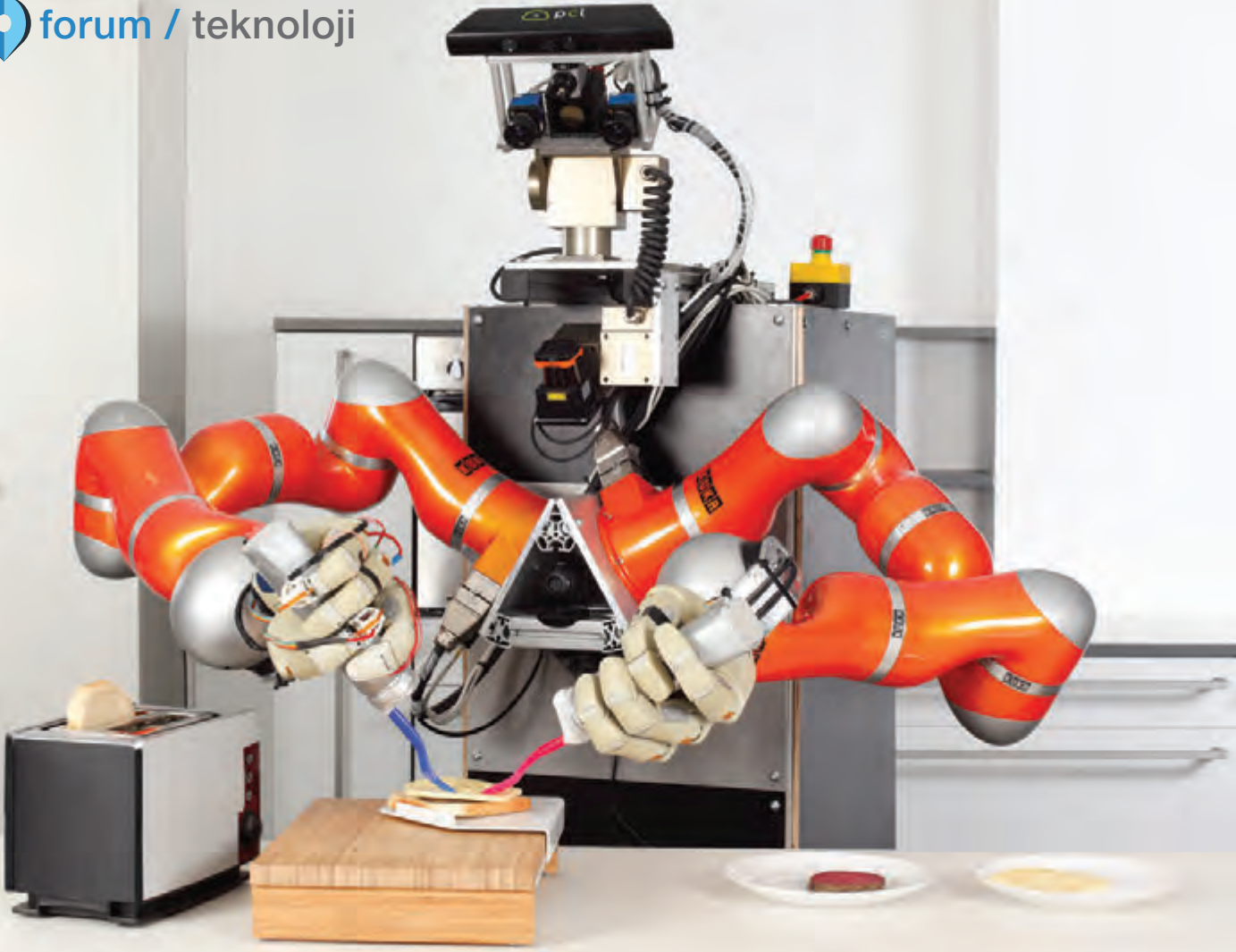
SEV Okulları’nda bu konularda neler yapacaksınız?

Bugün Türkiye’de çoğu okul, ‘Ben Maker yapıyorum, işte şu etkinliklere katılıyoruz’ diyor. Bunlar sadece, o anda görsel bir şeyler üretmekten ibarettir. Ama siz bunları çocukların öğretim hayatına kadar yedirirseniz, bütün hayatında etkili olacaktır. SEV Okulları’na bakın, Tarsus, İzmir, Üsküdar, SAC.... Öğrencilerin buralarda aldıkları lise kültürü, dünya görüşleri, açıklıkları, diğerlerinden ayrışıyor. Bu ayrışmayı teknolojik yaklaşımda da gösterecek çalışmalar yapılıyor. Lise-lerde Maker laboratuvarları açıyoruz.

Tasarım için bilgisayarlar ve 3D yazıcılardan oluşan atölyeler fikir ve tasarımlarını ürüne dönüştürüp prototipler basabilecekler. Bunun yanında green box dediğimiz video stüdyoları kurduk. Burada çekilen görüntüler anında başka görüntülerin üzerine eklenerek filmler, animasyonlar oluşturulabiliyor. Örneğin öğrenci bir belgeselin içinde gibi video sunum yapabiliyor. Okullarımızda ilk Motion Capture stüdyosunu Üsküdar Amerikan Lisesi’nde kurduk. Motion Capture teknolojisi insanın hareketlerini algılıyor, bir koda dönüştürüyor ve bu hareketleri farklı film, animasyonlar ve robot projelerinde kullanmanızı sağlıyor. Örneğin basket atan birini motion capture ile kaydettiğiniz zaman, bu hareketleri koda çevirerek bir robota basket attırabilirsiniz. Ya da bu ‘basket kodunu’, çizdiğiniz bir animasyona yükleyebiliyorsunuz. Yani bir tür gerçek hareketi koda çeviren bir sistem. Motion Capture teknolojisini Türkiye’de K12 seviyesinde uygulayan yok. Hedefimiz bunu üniversitelerin de kullanımına açmak ki bu şekilde çocuklar üniversitelerle daha yakından temas etsin, belki ortak projeler yapsın.

Burak Gençay

Aykut Satıcı UAA'04

Bir robot peynirli pizza düşler mi?

Pizza yapmak zor değil. Şu incecik hamuru olmasa... Aykut Satıcı, robotlara pizza yaptırmaya soyunmuş durumda. Bu işe robotikte, dinamik manipülasyon deniyor. Peki bu ne anlama geliyor?

Üsküdar'dan mezun olduktan sonra Sabancı Üniversitesi'nde Mekatronik okuyan Aykut Satıcı, robotlar üzerine yüksek lisansının ardından Amerika'ya gitti. Texas Üniversitesi'ndeki doktorasının ardından şimdi İtalya'da Naples Federico II Üniversitesi'nde pizza yapabilen bir robot projesinde çalışmaya başladı.

Bir robot pizza yapabilir mi? 'Kesinlikle evet', diyor

Aykut Satıcı. En büyük sorun pizzanın hamurunu açmak. Ama Satıcı'nın uzmanlığı da bu zaten, robot kontrol sistemleri. Hamuru havaya atıp çevirebilecek kadar hızlı bir etki-tepki hesaplama sistemi geliştirecek. İtalya'ya geçmeden Türkiye'ye uğrayıp UAA'daki öğrenci okuldaşlarına bir konuşma için gelen Aykut Satıcı'yı okulda yakalayıp, *Buluşma* için robot dünyasına kısa bir dalış yapıyoruz.

Robotlar konusunda çalışmaya ne zaman başladınız?

Sabancı Üniversitesi'nde başladım. Okulda robotik ve kontrol sistemleri üzerine çok fazla akademisyen var. Özellikle mekatronik bölümünde... Ben okurken, dersler büyük oranda kontrol sistemleri ağırlıklıydı. Benim de bu konuya ilğim arttı. Kontrol, mekanikten çok matematikle haşır neşir bir konu. Sabancı'da master yaptım ve doktora için Texas Üniversitesi'ne gittim. Doktoramı da robot kontrol sistemleri üzerine yaptım ve matematik üzerine bir yüksek daha yaptım.

ABD'de neler üzerinde çalıştınız?

Benim uzmanlığım olan kontrol teorisi. Her türlü robotik yapı dahil. Sadece insansı robotlar söz konusu değil yani. Her türlü sistemi kontrol edebiliyorsunuz. Kontrol bölümü, bir tür sinir sistemi ve karar verme olarak değerlendirilebilir. Daha da derine inersen, benim uzmanlığım 'çoklu robot sistemleri', yani birden fazla robotun birlikte çalışması ve yönetimi üzerine. Yani belli bir alanda belli bir işi, yüzlerce robota birden yaptırmak istediğinizde, kendi aralarında uyum sağlayabilmelerine çalışıyorum. İnsan müdahalesi olmadan, haberleşmeyi kopartmadan, yüzlerce robot bunu kendi kendilerine nasıl yapar? Ben özel bir kontrol algoritması geliştirdim. Bir de robotlarda manipülasyon dediğimiz, yani bir nesneyi belli bir yerden bir yere götürmek üzerine çalıştım. Belli bir eğitimden sonra ve birden fazla robotla manipülasyon sistemleri geliştirdim.

ABD'den sonra şimdi de İtalya'ya gidiyorsunuz. Orada ne yapacaksınız?

Evet İtalya'ya gidiyorum, doktora sonrası ve akademisyen olarak çalışacağım. Bugüne kadar insansı robotlar üzerine çok çalışmadım. Ama İtalya'da onlarla ilgili çalışacağım. Pizza yapan bir robot projesi üzerinde çalışacağız.

Nasıl yani gerçekten bir robot pizza hamuru açıp, pişirebilir mi?

Evet yapabilir. İtalya'da bunun üzerine çalışacağım. Bu konuya, robotikte, manipülasyon deniyor. Manipülasyon, basitçe, bir robota belirli bir işi yaptırmak anlamına geliyor. İki türlü oluyor. Kinematik ve dinamik. Kinematik, örneğin, robota 'masada duran bir bardağı alıp tezgaha koy' demek gibi. Bardağın konumu ve hedefi belirli. Dinamik manipülasyon ise robotun futbol oynaması gibi görülebilir. Yani robotun, hareketli topun belirsiz hareketlerine uygun dinamik tepkiler geliştirmesi gerekiyor, diyebiliriz. İşte pizza yapacak robot için böyle dinamik bir manipülasyon sistemi geliştireceğim. Hamurdan servise kadar yapabilecek. Pizza hamurunu açıp, havaya atıp tutması lazım. İşte bu havaya atıp tutmak tam bir dinamik manipülasyon. Attığınız zaman artık hamurun dinamiğine karışamazsınız. O istediğini yapıyor, sonra geri döner, tekrar atarsınız. İşte robot tüm bunları yapabilecek.

Yapay zeka gibi teknolojiler kullanacak mısınız?

Görsel sensörler var. Parmaklarda hareket sensörleri olabilir. Yapay zekadan çok her şey matematik. Yazacağız denklemi. Problemi çözeceğiz. Burada yapay zeka kullan-

mayacağız. Ama robotikte son zamanlarda çok kullanılan bir şey yapay zeka.

Robotlarla ilgili beklentiler çok yüksek oldu hep. Ama pek beklendiği gibi hızlı gelişmiyor gibi. Siz ne dersiniz?

Aslında robot teknolojisi çok gelişti. 1980-1990'larda en iyi robotlar ancak al ve bırak yapan basit sistemlerdi. Şimdi giyilebilir robotlar yapılıyor. Beyindeki sinyalleri alıp ona göre hareket eden robot sistemler var. Felçli hastaların uzuvlarını hareket ettiriyorlar. Popüler kültürdeki 'hizmet robotu' dediğimiz robotlar başka bir konu. Bunun üzerine de çok çalışılıyor. Amazon, robot drone'larla paket teslimatı üzerine çalışıyor. En büyük gelişmeler, otonom sürüş dediğimiz insansız otomobillerde yaşanıyor. Google son yıllarda birkaç robotik firması satın aldı. Boston Dynamics bunlardan biri. Çita gibi koşabilen bir robot yaptılar. Benim yapacağım robot da servis robotu, insan içine çıkacak bir robot...

Mekatronik okudunuz... Robotların mekanik kısımlarını da tasarlıyor musunuz?

Mekatronikte makine de var tabii. Zaten makine ile elektroniğin birleşimi. Ben daha çok makine tarafına yöneldim. Elektronik tarafını okuyanlar da var. Ben mekanik parçaların tasarımını da öğrendim. Çizim yapmayı, mukavemeti hesaplamayı... Mekatronikte, makine mühendislerinin aldığı bütün dersleri siz de alabilirsiniz.

Aykut Satıcı

Egemen Ertem UAA'2019

Yeni mucitler çağının habercisi

Egemen Ertem, 3D yazıcılar için tasarım yazılımı geliştiren dünyaca ünlü SolidWorks şirketinin Türkiye'de en genç, dünyada ikinci en genç üyesi olarak sertifika sınavlarını geçince bir anda gündeme geldi. Bu yıl MediaCat tarafından Yılın En Yaratıcı 50 ismi arasında gösterilen 15 yaşındaki Ertem'i evinde ziyaret ettik.

Egemen Ertem bu yıl Üsküdar Amerikan'da Lise 1'e başladı. Ortaokulda 3D yazıcılara merak salıp ilk yazıcısını almak için ailesini ikna etmeyi başarmış. Daha sonra 3D yazıcılar için tasarım programı üreten SolidWorks'un uzmanlık sınavlarına girip dünyanın en genç ikinci Türkiye'nin en genç 3D tasarım uzmanları arasına girerek, bu şirketin de dikkatini çekmiş.

3D yazıcılarla ortaya çıkan Maker, yani Kendin Yap kültürünün en genç temsilcilerinden olan Ertem'in, hareketli mafsallı, jiroskop, küresel rulman, kaşıkla yumurta kabı gibi tasarımları Maker'lar arasında oldukça popüler oldu. Evde annesi için kaybolan çaydanlık kapaklarından, gitar askılıkları basmaya kadar bir çok üretim yapmış. Egemen Ertem'i evinde ailesiyle birlikte, 3D yazıcısının başında ziyaret ettik. Bu arada röportaj süresince bize kendi tasarımı olan USB kablolarını koruyan küçük bir aparat üretmeyi de ihmal etmedi...

3D yazıcılara ve tasarıma merakın nasıl başladı?

3D yazıcılarla iki yıl kadar önce tanıştım. Aslında 30 küsur yıllık bir teknoloji. Ama evlere girecek hale yeni geldi. Yakında herkesin evinde olacak. Ben 2014 yılında ilk makinemi aldım. Bundan bir yıl öncesinde de üç boyutlu tasarımla ilgilenmeye başlamıştım. İlk yazıcıyı ailemle gittiğim Tayland'tan almıştım. Sonra değiştirdim. Çünkü yeterli kalitede basamıyordu. MakerBot'a geçtim. İlk olarak evde anneme babama gerek olan bazı eşyalara ve tasma-

rımlara kafa yorarak başladım. Örneğin kaşık tutacağı ve yumurta kabuklarını koyacak yeri olan bir yumurtalık yaptım. Kahve kapsülleri için masaüstü askılığı yaptım. Kırılan bir çaydanlık kapağını ürettim. Çamaşır makinesinin düğmesi vardı, 600 lira istediler. Benzer bir düğme tasarladım, bastım. Halen kullanıyoruz. Kardeşimin ve benim ayakkabılarının bağcıkları sürekli açılıyordu. Bunun için küçük bir bağcık tutacağı parça tasarladım ve ikimiz de çok rahat ettik. Aklıma gelen fikirleri anında basıp hayata geçirebiliyorum.

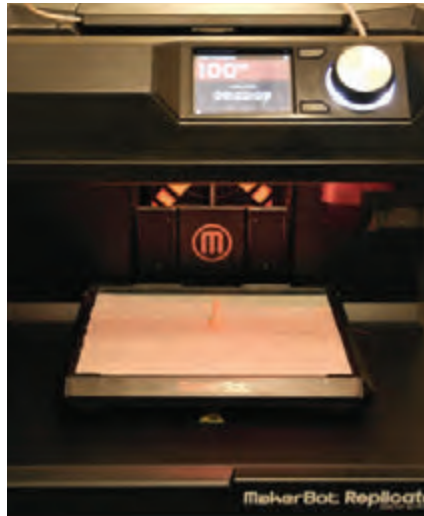
Bir de SolidWorks tasarım şirketinin dünyanın en genç tasarım uzmanı olmuşsun, buna nasıl girdiğin ve başardın?

Bu şirketin tasarım yazılımı var. Bunu kullanarak tasarımlarımı yapıyordum. Yeterlilik belgesi için sınavları vardı. Bende gerekli dokümanları indirip ça-

lıştım. Sınava girdim ve başarılı oldum. Sonra bana ulaştılar, yaşımın doğru olup olmadığını kontrol etmişler. Bana dünyada ikinci en genç, Türkiye'den de en genç SolidWorks belgesi alan kişi olduğumu söylediler. Onların bir kurum dergisi var, tüm tasarımcılara dağıtılıyor. Orada benimle küçük bir söyleşi olunca bir anda tanınmış oldum. SolidWorks'un yöneticileri Türkiye'ye geldiklerinde de bir araya geldik. Yüzyüze kutladılar. Sonra bir gazetede haberim çıktı, ardından MediaCat listesine girdim. Türkiye'de Makersturkiye.com sitesinde haber çıktı. Böylece Türkiye'deki Maker camiasında da bilinir oldum.

Maker kültürü hakkında ne düşünüyorsun? Nasıl Maker olunuyor?

Aslına baksanız 3D yazıcıları artık kolayca alabiliyorsunuz. Yani Maker olup kendi kendime ürünler yaratacağım diyebiliyorsunuz. İki tane iPhone

AYAKÜSTÜ TASARIM

Egemen Ertem, yeni nesil mucit kuşağının habercisi olan Maker kültürünün çok iyi bir örneği. Söyleşi bitene kadar iPhone kablusunun bağlantı yerlerini koruyan iki aparatı tasarlayıp, basıp bize hediye etti. Hala kullanıyoruz ve kablolarımızın fiş yerleri sapasağlam.

1. Programda üç boyutlu olarak tasarımı yapıyor.
2. Malzemeyi ve renkleri seçiyor.
3. 3D yazıcıya gönderiyor ve baskı başlıyor.
4. Parçalar bir saat içinde kullanıma hazır.

Egemen Ertem (en sağda),
annesi Ece Ertem,
kardeşi Yankı ve köpekleri
Tarçın ile birlikte...

fiyatına çok iyi bir 3D yazıcınız olabilir. Ben bütün tasarım yazılımlarını ve makineyi kullanmayı kendi kendime öğrendim. İnternette herkesin birbiri ile bilgi ve tasarımlarını paylaştığı bir dünya var. Sonra geçen yıl 3 DFab adındaki bir şirkette staj gibi çalıştım. 14 yaşında bir çocuk için ilginç ve çok verimli günler oldu. Elimin altında dev 3D yazıcılar vardı. Orada çok şey öğrendim. Bu yıl Boston'da bir eğitim programı var oraya gideceğim. SolidWork'ün bir eğitim programı. Aslında ABD'deki SolidWorks merkezinde staj yapacaktım, ama 18 yaş sınırı varmış olmadı.

Bu yıl UAA'da birinci sınıfa başladın. Okulu nasıl buluyorsun? Üsküdar'da 3D yazıcılarla ilgili planların var mı?

Üsküdar'da çok mutluyum. Okulu çok sevdim. Okulun 3D yazıcılarla ilgili çok iyi planları var. Maker Laboratuvarı kurulacak. Ben de bunun içinde olacağım. Kulüp bile kurabilirim. Kulüp çalışmalarına önemli destekler var.

Okula konuşmacı olarak gelen mezunlardan robot bilimci Aykut Yazıcı senin bir tasarımını çok

“Abim birşey bastığı zaman acayip heyecan oluyor. Makineden alırken insanda sanki ağaçtan meyve topluyormuşsun gibi bir his oluyor.”

beğenmiş? Neler yapıyorsun bu aralar, tasarımlarını ticari olarak düşünüyor musun?

Evet her yöne dönebilen bir mafsallı tasarlayıp basmıştım. Bu tasarım dünyada da çok ilgi gördü. Tek bir seferde basılabilen hareketli bir tasarım olmasıyla ilginç bulunuyor. Aykut Abi de bunu çok beğendi. Robotların hareketli bölgelerinde kullanılabilecek bir tasarım. Başka ilginç tasarımlarım da var. Küre şeklinde bir rulman yaptım. Bugünlerde plastik dışında yeni malzemeler deniyorum. Karbonfiber, paslanmaz çelik filamentler aldım. Ticari olarak şu an yaptığım birçok tasarımı satmaya değer görmüyorum. Annem için üzerinde çalıştığım bir seramik çamur tornası var. Belki bunu satabilirim. Ayrıca uçuk fikirler üzerine kafa yoruyorum. Sınırsız baskı yapabilecek bir 3D yazıcı tasarımı üzerinde çalışıyorum. Bedava enerji üretecek bir fikrim var. Dört yıldır üzerinde çalışıyorum ama başarılı olamadım henüz. Ayrıca Jarvis adından açık kaynak kodlu bir ses tanıma ve yapay zeka sistemi var, onu programlamayla ilgileniyorum bu aralar.

Kutsal Tüaç ACI'85

Dünyada olmayan bir merkezi Türkiye'de kurduk

Kuyumculuk, diş hekimliği, havacılık endüstrisi, tıpta organ ve protez basımı ve birçok farklı alan... 4-C Medikal Genel Müdürü Kutsal Tüaç, üç boyutlu baskı sektöründeki teknolojik gelişmeleri, bugüne kadar yaptıklarını ve geleceğe dönük hedeflerini anlatıyor.

Kutsal Tüaç'ın anlattıklarını büyük bir ilgiyle dinliyoruz. Masanın üzerinde üç boyutlu tarayıcılar ve yazıcılarla yapılmış değişik organlar, çene kemikleri, uçak parçaları ve değişik tasarımlarda onlarca kuyum örnekleri var. Kutsal Tüaç, 4-C üç boyutlu üretim teknolojilerinin bugününü ve geleceğini Buluşma'ya anlatıyor.

ACI'dan mezun olduktan sonra neler yaptınız?

ODTÜ Ekonomi'yi bitirdim. İş hayatıma, Türkiye Ekonomi Bankası'nda 'Management Trainee' olarak başladım. Kısa bir bankacılık yaşantım oldu. Çünkü benim esas is-

teğim Birleşmiş Milletler’de çalışmaktı. 1990’da BM’ye girdim. UNICEF’te çalıştım. Burada altı yılı aşkın bir süre, satın alma, proje yönetimi, kontrat yönetimi yaptıktan sonra, UNDP’ye (Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı) geçtim. Orada Dünya Bankası projelerinin satın almalarını, ihalelerini ve yine kontrat yönetimini yürüttüm. 2000’in başında, evlenerek İstanbul’a gelmem icap ettiği için BM’den ayrılarak ayrıldım. Sonuç olarak, yaklaşık 11 yıl BM’de çalıştım. Sonra ikizlerim oldu ve çalışma hayatıma bir süre ara vermek durumunda kaldım. Fakat, hep MBA yapmak istemişim. Hamileyken Yeditepe Üniversitesi Executive MBA’ye kaydoldum. Çocuklar 1.5 yaşlarına geldiklerinde ben ‘dört’ tam not ile birinci olarak mezun olmuştum.

İş hayatına nasıl döndünüz?

MBA’i bitirdikten sonra tamamen kendime dair bir şeyler yapmak isteğim vardı. Eşim bu konuda bana öncü oldu. Kendisi, 1998 yılında, Türkiye’nin ilk ileri teknoloji şirketlerinden biri olan 4-C Mühendislik’i kurmuştu. Ben de 2004 yılında, kardeş şirketi 4-C Medikal’in temellerini attım. 4-C Mühendislik, üç boyutlu yazıcıları Türkiye’ye tanıtan ilk şirketlerden biridir. Şu an 500’ün üzerinde kurulumu var. En önemli kullanım alanlarından biri kuyumculuk. Bunun dışında, otomotiv, havacılık, eğitim vs. gibi alanlar da var ama bunlar kuyumculuğun yanında küçük kalıyor. Türkiye kuyumculuğunu ihracatta yüksek noktaya taşıyan, üç boyutlu yazıcılar ve 4-C Mühendislik’tir. Kuyum tasarımını ekranda üç boyutlu olarak tasarlıyorsunuz. Sonra bunun çıktısını üç boyutlu printer’dan alıyorsunuz. Altınla işlemeyen önce tasarımı net olarak görebiliyorsunuz. Bu yazıcılarla artık Airbus bile uçaklar için parça üretebiliyor.

Üç boyutlu yazıcılar dediğinizde bugün popüler olan ve evlere kadar giren teknolojiye mi bahsediyoruz? Sizin getirdiğiniz yazıcıların farkı nelerdir?

Üç boyutlu baskı denildiğinde aslında iki büyük teknik var. Bunlardan CNC ya da CAD-CAM diyebileceğimiz teknolojiler; blok halindeki bir malzemeyi delme ve oyma gibi işlemlerle üç boyutlu olarak üretiyor. İkinci ve bugün popüler olan tekniğe ise “katmanlı üretim teknolojileri” deniyor. CNC gibi teknolojiler hala pahalı ve belirli üretim sınırları var. Örneğin içi içe geçmiş, süngersi tasarımları üretmeniz pek mümkün olmuyor. Bu teknolojinin evlere girmesi pek mümkün değil. Ama katmanlı üretim tekniğinde, seçilen bir malzeme ile mikro gözenekli tasarımları bile üretmeniz mümkün. Bilgisayar, eldeki üç boyutlu tasarımı mikron seviyesinde katmanlara bölüp, seçilen bir malzemeyi üst üste koyarak tasarımı ortaya çıkarıyor. Örneğin, kemik köpüğü dediğimiz titanyum mesh bir yapıyı üretebiliyoruz. Biz, bunu kişiye özel olarak üretip,

doktorların insan çenesindeki eksik yere implante etmelerini sağlıyoruz. Yani titanyum gibi özel malzemelerden, kişinin fizyolojisine uygun üç boyutlu uzuv ve organlar yapıyoruz.

Peki bugün evlere giren üç boyutlu yazıcılarla da bunlar yapılabiliyor mu?

Şimdilik hayır. Bizim katmanlı üretim tekniğimize, bugün filament denilen malzemenin ısıtılmasıyla üretim yapan teknikten biraz daha ileri bir katman teknolojisi diyebiliriz. Biz bugün titanyumu, paslanmaz çeliği, kobaltı ve alüminyumu kullanarak insan protezi olarak kullanılabilen sağlamlıkta baskılar yapıyoruz. Bizim tekniğimizde, seçilen malzeme, katman ve katman toz halinde tasarıma uygun olarak püskürtülüyor. Sonra üstünden geçen fiber lazer ile o tozlar eritilip katlaşıyor ve üç boyutlu şekil oluşturuluyor. Yani fiber lazere dayalı bir teknoloji.

4-C Medikal olarak siz neler yapıyorsunuz?

Biz bu teknolojiyi, biyomedikal mühendisliği denilen bir alanın hizmetine sunuyoruz. Biz, üç boyutlu yazıcı üreten firmalarının Türkiye temsilciliğini yapıyoruz. Dış hekimliğinden birçok sağlık alanına uzanan üç boyutlu tasarım, üç boyutlu simülasyon ve üç boyutlu üretim teknolojilerini Türkiye’ye getirip, sağlık kurumlarına kuruyoruz. Sağlıkta birçok alanda artık üç boyutlu tanı ve tedavinin gücü anlaşıldı. Çünkü, hasta dediğimiz insan, iki boyutlu değildir. Üç boyutludur. Dolayısıyla, iki boyut üzerinden bir teşhis ve tedavi yanıltıcı olmaya aday. Üç boyutlu tekniklerle, hekim mutlaka hastanın tomografi datasını veya MR datasını alıyor. Biz burada üç boyutlu

yazılım paketleriyle destek veriyoruz. Üç boyutlu dijital görüntüler üzerinden teşhis koyulabiliyor. Hatta bunlar üzerinden tedaviyi planlayabiliyorsunuz. Örneğin, bir ameliyatın simülasyonlarını bu üç boyutlu yazılımlarla yapmak mümkün. Yani ameliyata girmeden önce, hastanın birebir medikal modelini elinize alıp, tam anlamıyla teşhis ve tedaviyi planlıyorsunuz. Tüm hayati yapıları kesin bir biçimde görebilirsiniz. Buna tümörler, anevrizmalar dahil olmak kaydıyla, ameliyatın tüm planlamasını yapabilirsiniz. Ve bu sayede, mesela kafa, yüz ve çene protezleri ile ortopedik protez ameliyatlarda süreler, yüzde 50’yi aşan oranda kısalabiliyor.

Yani hem üç boyutlu görüntüler üstüne de çalışıyorlar hem de hastanın birebir gerçek modelini üretip onu üzerinde planlama yapıyorlar diyebilir miyiz?

Evet, sanal ortamda da kalabilirsiniz. Ya da gerçek fiziki bir model de üretebilirsiniz. Ya da böyle bir katı modelin üzerinden bu protezi tasarlayabilirsiniz. Hatta modele de ihtiyacınız yok. Hastanın kendi datasıyla, sadece sanal ortamda; üç boyutlu olarak protezin kendisini tasarlayıp, sonra üç boyutlu bir yazıcıdan titanyum tozu ile üreterek protezin çıktısını alıp, hastaya yerleştirebilirsiniz.

“Yurtdışına açılmayı düşünüyoruz. 2016’da medikal projeler için Kanada Montreal’de bir temsilcilik açıyoruz.”

Son günlerde insan organları bile üç boyutlu yazıcılarda basılacak deniyor?

Bu çalışmalar çok hızlı ilerliyor. Akıllı hücrelerle ya da kök hücrelerle ve kemik tozlarıyla, titanyum mesh yapılar birleştirilerek, farklı protezler ve organlar oluşturmak üzerine birçok çalışma var. İnsan organları da çok yakında üretilecek. Örneğin bu sene, Sabancı Üniversitesi’nde yapay aort damarı yapıldı. Gerçi şu anda deneysel tabii... Biz belli yerlerde merkezler kuruyoruz. En çok gurur duyduğum şeylerden biri Gülhane Askeri Tıp Akademisi’ne Medikal Tasarım ve Üretim Merkezi (METÜM) kurmamız. Alt yapısını tamamen biz verdik. Aynı zamanda, bu bir yap-işlet-devret projesi oldu. İki yıl boyunca mühendislerimizle birlikte oradaydık. Danışmanlık hizmeti verdik, birlikte protez tasarladık. Bunları ürettik. Medikal modeller yaptık. Vaka çalıştık. Birlikte kafa, yüz ve çene cerrahisi yaptık. Omurga yaptık. Göğüs yaptık. Göğüs kemiği ve kalça tasarladık. Kişiye özel oldukça büyük bir kalça parçası ürettik. Değişik ortopedik vakalar çalıştık. Şimdilerde kardiyo vasküler çalışıyoruz. Medikal mühendislik alanında önemli adımlar attık. Türkiye’de protez organ üretiminde gerçekten önemli bir yere sahibiz.

Türkiye’de o çapta büyük bir laboratuvar var mı? Özellikleri nelerdir?

Dünyada olmayan bir şeyi Türkiye’de kurduk. Hali hazırda çalışıyor. Türkiye’ye bir servis sağlayıcı kazandırmış olduk. GATA’daki merkez sayesinde, artık bugün Türkiye’de kişiye özel protez tasarımını, üretimini ya da her türlü endüstriyel çalışmayı yapabilecek bir merkez var diyebiliriz. Know how’ını verdiğimiz, eğitmenliğini yaptığımız, kurduğumuz, yönettiğimiz ve şimdi devrettiğimiz çok güzel bir örnek proje oldu. Şimdi benzerleri için Türkiye’de farklı özel ve kamudaki kurumlara, üniversitelerle çalışıyoruz. Başladığımız güne göre çok büyük bir aşama kaydettik. Bu konuda benim en büyük destekçim eşim oldu. Hem iş, hem de hayat ortağım. Sedat Kurtaran bence Türkiye’de üç boyutlu tek-

nolojiler konusundaki öncü isimlerden biridir.

Bugün popüler olan ev tipi üç boyutlu yazıcılar konusunda planlarınız var mı?

O konu çok ilgimiz dahilinde değil. Bunlar neredeyse tüketici elektroniği alanına girdiler. Bu ürünleri yakında mega marketlerden kolayca alacağız. Biz daha çok biyomedikal yazılımlar ve üç boyutlu yazıcılarda devam edeceğiz.

Türkiye’de bu tür yazıcılarla ilgili teknoloji geliştirme-yi düşünüyor musunuz?

Metal üç boyutlu üretimlerde kullanılan fiber lazeri 4-C’nin de içinde bulunduğu bir kardeş şirketimiz, Ankara, ODTÜ Teknokent’te üretiyor. Adı FiberLAST. Türkiye’de artık sadece makinenin aksamını değil, lazerini de üretebilir duruma geldik. Bu alanda ilk ve tek şirket.

EXCLUSIVE OPPORTUNITIES

Gelin, TOYA'nın sadece
sizlere sunduğu ayrıcalıklı
yatırım fırsatlarıyla tanışın.

TOYA

www.toyayapi.com

444 8 692

Bu okul arkandan gelecektir...

1850'lerin başında İskenderiye'nin özellikleri sizce nedir? Hemen kafanızda bir şeyler canlanmıyorsa biraz yardımcı olalım. Üç büyük dinin mensuplarının kültürleriyle birarada yaşama imkanı bulduğu, ancak dönemin İstanbul'u ile karşılaştırılabilecek, müthiş kozmopolit bir kent. Deniz, nem, sokak satıcıları ve dar sokaklar, kente kaotik bir hava veriyor. Bir yandan Batılı mimariye göre yapılmış binalar. Zenginlik. Avrupalı hayat tarzı... Diğer yanda yüzlerce yıldır kente kimliğini vermiş olan Arap kültürü ve kente rengini veren gri ton, toz toprak...

Bu dönemden aralarında yaklaşık 50 yıl olsa da iki büyük edebiyatçı çıkmış. Birincisi İngiliz edebiyatının başyapıtlarından kabul edilen Lawrence Durrell ve ünlü kitabı 'İsken-

deriye Dörtlüsü.' İkincisi, Yunan şair Kavafis. İskenderiye doğumlu (1863) Kavafis'in babasının İstanbul Yeniköylü olduğunu söylemeden geçmeyelim. Kendisinin 1882-1885 arasında İstanbul'da yaşamış olduğunu da unutmayalım...

Gelelim, Kavafis'i, İskenderiye'yi anlatan ünlü şiiri Kent'i, *Buluşma* dergisinin en farklı yeri olan son sayfamıza neden koyduğumuza...

Söyleyelim. Kapak konumuz olan 'bir yeri bırakıp gidememe' düşüncesine tam olarak oturuyor da ondan.

Şiirin Cevat Çapan çevirisinden (Pek çok şairimizin bu şiiri çevirdiğini belirtelim, hatta bestelendiğini de kaydedelim) bir bölümü 'Mezun Olamayanlar'a ithaf ediyoruz. Şiirden bize göre çok çarpıcı altı mısra...

*...Yeni bir ülke bulamazsın, başka bir deniz bulamazsın.
Bu şehir arkandan gelecektir.
Sen yine aynı sokaklarda dolaşacaksın.
Aynı mahallede kocağacaksın.
Aynı evlerde kır düşecek saçlarına.
Dönüp dolaşıp bu şehre geleceksin sonunda...*

*Gönülden sevilen
bir market olmak için*

herkesi

ÇİKOLATA GİBİ
mutlu etmeye çalışıyor,

TAZE BİR MEYVE GİBİ
enerji dolu,

**FIRINDAN YENİ ÇIKMIŞ
EKMEK GİBİ**
sıcak karşılıyoruz.

**BİR BÂRDAK
ÇAY GİBİ**

*her yerde olabilmek için
hızla büyümeye devam ediyoruz.*

Bir marketten sadece kaliteli ürün değil, güven, güler yüz
ve ilgi de isterseniz sizi CarrefourSA'ya bekleriz.
Sayısı günden güne artan marketlerimizle, sorumluluk sahibi ve müşteriyle
empati kuran çalışanlarımızla sizin için ne lazımsa CarrefourSA.

Carrefour

 carrefoursa.com 444 10 00 /carrefoursa @carrefoursa

SA

Visa ve Platinum Masa ile restoran deneyiminizi zenginleştirin!

Akıllı telefon üzerinden
hesap ödeme kolaylığı

Kolay
rezervasyon
imkânı

%20'ye varan
indirimler

Sürpriz
ikramlar

App Store ve Google Play™ üzerinden Platinum Masa mobil uygulamasını indirin.

Visa Platinum kartınızı uygulamaya kaydedin.

Platinum Masa mobil uygulamasının size sunduğu ayrıcalıklardan faydalanmaya hemen başlayın.

Hayatı zenginleştiren ayrıcalıklar Visa Platinum'da
visa.com.tr/platinum

Bu hizmet GastroClub tarafından sunulmaktadır.

VISA Her zaman, her yerde